15 August 2002
8 jsi

Coperta: Valentin Luca

JEAN SIDER
OVNIS: DOSSIER SECRET
© Éditions du Rocher, 1995

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii DOMINO.
Reproducerea integrală sau parţială a textului este interzisă şi va fi pedepsită conform legii.

Adresa editurii:
Strada Prieteniei, Bl. H6/P, 0200,
Târgovişte, judeţul Dâmboviţa
Telefax: 045 634006

ISBN 973 - 97387 - 2 - 9

Jean Sider

OZN
DOSAR SECRET

traducere de
NICOLAE CONSTANTINESCU

DOMINO

Lui Charles Fort care privea cerul
Lui Robert Kirk care contempla pământul

Acelora ce nu țin cont de dogme, tuturor exclușilor, prăpădiților, nulităților, acelor ufologi de nimic blamați de știința oarbă și imbecilă, dar care merg între lumi în căutarea sensului real al vieții, cufundați în visele lor plămădite din naivități și speranțe zadarnice.

În sfârșit, celor care ne-au părăsit de curând, Alfred Nahon în 1990, Aime Michel în decembrie 1992, doi pionieri francezi în domeniul cercetării fenomenului OZN. Fie ca acum să poată avea răspunsul la întrebările pe care și le puneau...

Tuturor acestora le dedic cartea de față, amintind cititorului că un tip bine a spus într-o zi:

„Fericiți cei săraci cu duhul,
căci a lor va fi împărăția cerurilor".

INTRODUCERE

Cred că pe vremuri Pământul a fost un fel de «no man's land» pe care alte lumi l-au explorat, l-au colonizat, şi s-au înfruntat pentru stăpânirea lui. Acum, Ceva posedă Pământul şi-i îndepărtează pe colonişti...

Charles Hoy Fort,
Le Livre des damnés
(1919)

Manipularea creierelor este o tehnică de propagandă folosită în societatea omenească de mult mai multă vreme decât se credea în general.

În zilele noastre, ea se exercită zilnic în casele noastre prin mijloacele audio-vizuale, iar industriaşii o pun în practică pentru promovarea şi vânzarea produselor lor. Societatea de consum fiind ceea ce este, bombardamentul publicitar a intrat în obiceiurile acestui timp şi în apartamentele noastre.

Politica se manifestă prin selectarea informaţiilor, prin insinuări, prin denigrări, prin tăceri... S-a vorbit chiar de imagini subliminale inserate în secvenţe televizate, pentru a incita oamenii, cu ocazia campaniilor electorale, să voteze pentru cutare sau cutare candidat.

Nu ne ocupăm însă de procesul, cu atât mai puţin de istoria, diferitelor tipuri de influenţe exercitate asupra minţii oamenilor de politicieni sau de cei care se ocupă cu publicitatea.

Această carte nu are altă ambiţie decât să atragă atenţia cititorului asupra unui gen de manipulare mentală mai subtilă, mai elaborată, mai evazivă şi mult mai eficace decât cele al căror efect îl suportăm zilnic şi cărora le cunoaştem originea şi finalitatea.

Într-o lucrare precedentă am prezentat *o stare de fapt*: apariţia în Statele Unite în 1947 a unor farfurii zburătoare, ceea ce a determinat autorităţile americane să folosească toate metodele mai mult sau mai puţin legale pentru a ascunde publicului realitatea unei situaţii pe care nu erau în stare s-o explice.

Pentru militari, aceste fenomene semănau prea mult cu pătrunderea forţată a unei puteri străine în spaţiul aerian al ţării. De aceea ozn-urile au constituit de la început o ameninţare potenţială, pentru că regulile în materie de securitate cer să se aibă în vedere posibilitatea cea mai rea, astfel încât să i se poată face faţă cu eficacitate maximă.

În prima parte a acestei lucrări vor fi prezentate motivele exacte ale acestui comportament, cu sprijinul unor elemente doveditoare, printre care identificarea grupurilor oculte ale puterii care s-au succedat în Statele Unite din 1947 până în 1976. Acest lucru este foarte important pentru că nu trebuie pierdut din vedere

că toate celelalte țări din lumea occidentală (blocul de Vest) au copiat atitudinea guvernului american. În consecință, a studia istoria secretă a acestei puteri, cea legată de tăcerea absolută asupra ozn-urilor, este indispensabil pentru a înțelege implicațiile acestei probleme.

Cititorul va descoperi cum au fost propagate conjuncturi create artificial pentru a înșela masele și a le face să creadă că Statele Unite și Uniunea Sovietică aveau să se înfrunte într-un conflict apocaliptic generalizat. Va descoperi cum au fost întreținute aceste situații, profitându-se de acest posibil al treilea război mondial oprit de *sferele superioare* (din lipsa momentană a unei alte terminologii), acțiunea de stopare începând în iulie 1947 cu prăbușirea unui ozn la Roswell, New Mexico.

Cu siguranță că acest incident nu a fost rezultatul unei întâmplări, ci mai curând un episod calculat cu mare pricepere, o manipulare de un tip ieșit din comun.

În cea de a doua parte vom aborda problema unei posibile tentative de manipulare mentală a omului de către o inteligență necunoscută, prin intermediul mărturiilor unor persoane considerate a fi fost răpite la bordul unui ozn.

Pentru a sensibiliza și mai bine cititorul, am consacrat un capitol oamenilor de știință care s-au aflat la originea informațiilor asupra acestui tip de experiență. Pentru că au fost obținute direct de la martorii respectivi sub regresie hipnotică, informațiile constituie un fundament de o valoare de netăgăduit în tentativa de a ne apropia de acest mister.

Manipularea societății noastre omenești este atât de complexă și atât de elaborată încât nu transpare decât dacă studiem și trecutul nostru.

Tradiţiile populare, legendele, miturile, când sunt examinate cu o privire nouă, dezvăluie urme de netăgăduit. Dar, pentru a ne da seama de asta, trebuie să le comparăm cu ceea ce ar putea trece drept un folclor modern. Cu alte cuvinte, trebuie să facem apropierea dintre relatările celor care experimentează aceste întâlniri apropiate şi relatările din trecut, unde se aminteşte de contactele cu *oamenii din ţara zânelor*.

Rezultatele obţinute în urma acestei cercetări, cu adevărat uimitoare, vor putea să repună în discuţie câteva idei partizane înrădăcinate de generaţii în minţile noastre.

Cititorul va avea atunci posibilitatea de a se gândi să considere altfel fenomenul OZN. În domeniul amăgirii şi al iluziei (ca şi al minciunii în cazurile de comunicare), inteligenţa care le manipulează îşi stăpâneşte arta cu o asemenea perfecţiune încât ozn-urile poate că nu sunt decât un bluf monumental, o înscenare formidabilă mai mult decât seculară, care a luat diverse forme după loc şi epocă, dar care implică o sechestrare, un sistem de control al întregii omeniri.

Deocamdată ne deplasăm în labirintul întunecos al unui mister care se sustrage de fiecare dată când credem că ne-am apropiat de el. Acesta însă nu este un motiv pentru a renunţa sau pentru a ne cantona într-o atitudine statică şi sterilă.

Eu am convingerea fermă că toate rătăcirile noastre, toţi paşii greşiţi fac parte dintr-o manipulare enormă.

I.

GENEZĂ
ȘI
ACTUALITATE

PRĂBUȘIREA UNUI OZN LA ROSWELL ȘI URMĂRILE ACESTUI EVENIMENT

O navă venită dintr-o lume străină zboară și nu zboară pe cerul acestui Pământ. Totuși, acest lucru este în concordanță cu observațiile făcute de sute de mii de martori în legătură cu un eveniment care a avut loc. Și dacă stadiul aeronauticii din epoca respectivă se afla la un nivel scăzut de dezvoltare, nu e mai puțin adevărat că faptele petrecute și împrejurările în care au avut loc au fost total ascunse.

Charles Hoy Fort,
New Lands
(1923).

Era cosmică, New Age sau Timpul spațial – numiți această epocă după cum doriți – nu a început la 24 iunie 1947 cu observația lui Kenneth Arnold, „părintele" farfuriei zburătoare.

În realitate ea a fost inaugurată la 2 iulie 1947, cam zece zile mai târziu, cu dovada materială a acestui fenomen care ne sfidează imaginația. În seara aceea, un obiect zburător neidentificat face explozie nu departe de un ranch izolat între Roswell și Corona, statul New Mexico.

PRĂBUȘIREA UNUI DISC ZBURĂTOR

La 2 iulie 1947, în timpul serii, un obiect strălucitor în formă de disc traversează cerul localității Roswell, orășel care are privilegiul redutabil de a avea la porțile sale singura bază din lume care adăpostește o escadrilă de bombardiere echipate pentru a arunca o bombă atomică. Cititorul să fie foarte atent, pentru că această precizare nu e inutilă.

Ceva mai târziu, la șaptezeci de mile nord-vest de oraș, un alt disc (sau același) face explozie în cursul unei furtuni violente deasupra unui sector aproape pustiu, presărat ici și colo cu un ranch amărât sau cu un hangar pentru adăpostirea oilor.

A doua zi, 3 iulie, pe când ducea o turmă la pășune împreună cu cei doi fii ai săi, fermierul W.W. „Mac" Brazel a descoperit rămășițele împrăștiate ale aparatului *accidentat*. Pentru că nu avea telefon și se afla într-o regiune foarte îndepărtată de oraș, Brazel hotărăște să aștepte până când va trebui să se ducă în localitate pentru a semnala cele întâmplate. Ceea ce s-a și întâmplat câteva zile mai târziu, la 6 iulie, când s-a dus să-i spună totul șerifului local, George Wilcox, care anunță imediat baza militară cea mai apropiată, cea de la Roswell, comandată la vremea aceea de colonelul William Blanchard.

O primă vizită la ranch-ul Brazel a fost făcută de maiorul Jesse A. Marcel, ofițer de informații la Roswell A.A.F., însoțit de agentul de contraspionaj Sheridan W. Cavitt, a cărui unitate asigura securitatea bazei și depindea de infanterie, în timp ce maiorul Marcel era pilot în cadrul aviației militare. La vremea aceea infanteria avea în grijă securitatea tuturor bazelor strategice de pe teritoriul țării.

Cei doi bărbați au luat cu ei o mare cantitate de rămășite adunată de pe pășunea aparținând ranch-ului Brazel, iar locotenentul Walter Haut, cel care răspundea de relațiile cu publicul la baza militară, a redactat un comunicat de presă cu acordul colonelului Blanchard.

La data aceea nu exista nici un secret impus privitor la ozn-uri, care erau atribuite unor miraje sau unor erori. Cazul de la Roswell avea să fie șutul dat furnicarului care a declanșat tăcerea totală.

După trimiterea respectivului comunicat presei, rămășițele au fost încărcate într-un aparat B-29 și transportate de maiorul Marcel la baza Fort Worth (statul Texas), unde se afla cartierul general al Regiunii 8 aeriene, comandată de generalul Roger M. Ramey.

Maiorul și cei care îl însoțiseră au primit ordin de la general să nu vorbească despre acest incident ziariștilor și, când aceștia au fost primiți în biroul său, unde mai înainte fusese așezat un balon-sondă sfâșiat în mai multe bucăți, le-a explicat că era vorba de o eroare.

În timp ce generalul Ramsey și adjunctul său, colonelul Thomas Dubose, înșelau oamenii de presă, aparatul B-29 a făcut plinul și a pornit din nou spre Dayton (Ohio), unde se alfa cartierul general al serviciilor de informații al aviației. La manșă se afla căpitanul O.W. Henderson, din aceeași unitate cu maiorul Marcel, grupul de bombardament 509.

În avion, în afară de rămășițe din obiectul care se prăbușise, se mai aflau patru soldați înarmați... și trupurile fără viață ale unor mici umanoizi.

MARTORII VORBESC

La 17 februarie 1981, ziarul american *Globe* a publicat istoria succintă a prăbușirii obiectului.

Nevasta lui O.W. Henderson (la vremea aceea pensionar) a dat peste articol şi, ştiind că bărbatul ei a făcut parte din grupul de bombardament 509 de la Roswell, l-a întrebat ce credea de relatarea din presă. Fostul căpitan le-a mărturisit atunci soţiei şi fiicei sale că într-adevăr însoţise rămăşiţele şi *corpurile* celor aflaţi în obiectul distrus la baza Dayton, afirmând că era vorba de mici umanoizi macrocefali.

O.W. Henderson a murit în 1986.

În 1988, fiica lui, instalată în Hawaii, *a vorbit* cercetătorului John August. Acesta l-a anunţat pe Leonard Stringfield, specialist în prăbuşiri de ozn-uri în Statele Unite, care a reuşit să obţină confirmarea faptelor din partea doamnei Henderson.

O echipă din grupul privat CUFOS, coordonată de Donald R. Schmitt, a făcut în 1989 o contra-anchetă care a continuat până în 1990.

Schmitt a reuşit să se întâlnească cu membrii familiei lui Melvin E. Brown, care a avut ocazia de a vedea cadavrele când au fost descoperite puţin după rămăşiţele obiectului, într-un loc diferit de primul perimetru. Cu patru zile înainte de moarte, ştiindu-se condamnat, el a mărturisit celor apropiaţi că afacerea Roswell nu era legată de un balon-sondă şi că fuseseră găsite cadavre. Fiica lui a confirmat faptul, precizând că tatăl ei făcea parte din poliţia militară a bazei.

Schmitt a putut să stabilească că fermierul Brazel, după ce a fost reţinut şapte zile la bază de serviciul de contraspionaj al infanteriei, a început să spună o poveste vizibil învăţată pe de rost pentru a banaliza incidentul. În mod ciudat, deşi foarte sărac, el şi-a cumpărat o casă şi o camionetă nouă imediat după *eliberare*. Preţul tăcerii...

Lucru bizar, Schmitt pretinde că a obţinut de la alţi martori descrierea cadavrelor, adăugând că ea nu corespunde cu cele făcute de martori ai întâlnirilor apropiate de gradul III şi IV (RR III şi RR IV), fără să fie mai precis. Scrisoarea pe care i-am trimis-o în această privinţă nu a primit răspuns nici până azi.

Dintre celelalte elemente interesante culese de Schmitt şi prietenii lui de la CUFOS, cele de mai jos consider că merită să fie menţionate:

- M. Thomas, agent CIC (*Counter Intelligence Corps – contraspionaj*), a mărturisit atunci ziaristului Frank Kaufman că nu ştie dacă fuseseră găsite cadavre, dar că el şi colegii lui le căutaseră în mod susţinut;
- în acea perioadă circulau la Roswell zvonuri în legătură cu faptul că un ocupant al navei fusese recuperat în viaţă;
- paisprezece martori au furnizat o descriere precisă a rămăşiţelor aparatului pe care le-au putut vedea, şi uneori chiar atinge.

În iunie 1990, William Moore şi Jaime Shandera au divulgat alte informaţii:

- Frank Joyce, ziarist la staţia de radio locală KGFL, a fost unul dintre primii care a difuzat comunicatul de presă al locotenentului Walter Haut. El i-a mărturisit lui Moore că puţin după aceea primise telefonul unui anume colonel Johnson. Acesta se arătase îngrijorat de iniţiativa luată de ziarist când primise comunicatul. Când Joyce i-a spus că difuzase informaţia pe post, ofiţerul s-a arătat consternat şi a recurs la o ameninţare voalată. Joyce a constatat mai târziu că textul orginal al comunicatului a dispărut din arhivele staţiei de radio, fără să poată explica cum anume s-a întâmplat acest lucru;
- în martie 1989, Moore s-a întâlnit cu Robert J. Shirley, fost locotenent, afectat biroului de operaţiuni în momentul incidentului. El şi-a amintit perfect că un al doilea avion – un B-25 – a fost încărcat cu rămăşiţele aparatului care explodase, rămăşiţe ce fuseseră puse la adăpost de privirile curioşilor şi ambalate cu grijă. Avionul a plecat de la Roswell la câteva zile după avionul B-29 al maiorului Marcel. Probabil că era vorba de ultimele vestigii ale epavei strânse de pe pământul lui Brazel, în timp ce acesta se afla în continuare *reţinut* la bază de agenţi CIC;

- medicul spitalului bazei de la Roswell, identificat și găsit, a confirmat sosirea a patru cadavre de mici umanoizi macrocefali la 8 iulie 1947;
- o infirmieră de la același spital a mărturisit unui antreprenor de pompe funebre din Roswell că putuse să-l vadă pe unul din umanoizi și i l-a descris;
- directorul stației de radio locale a primit amenințări (eventuala suprimare a licenței de funcționare) pentru a se preta unei operațiuni de dezinformare atunci când fermierul Brazel a fost „instruit" de militarii de la CIC să spună povestea pe care avea s-o debiteze...
- la Roswell au avut loc diferite operațiuni de intoxicare, efectuate de personal specializat, pentru contracararea zvonurilor în legătură cu prăbușirea și cadavrele umanoizilor...

Mai sunt încă multe date mai mult sau mai puțin categorice care circulă despre descoperirile echipei Moore-Shandera și ale celor de la CUFOS conduși de Schmitt, dar este încă prea devreme pentru a li se acorda un anumit credit. Va trebui să mai așteptăm puțin.

UN MARTOR DE PRIMĂ MÂNĂ

În schimb am obținut personal mărturia unui om care a avut șansa imensă de a vedea și de a atinge rămășițele obiectului prăbușit la Roswell.

La 22 august 1990, am încercat un demers pe lângă doctorul Jesse A. Marcel, fiul colonelului J.A. Marcel, maior în 1947, primul care a recuperat cea mai mare parte din epavă. După trei luni de așteptare, răbdarea mea a fost răsplătită cu un răspuns care confirmă autenticitatea faptului. Iată principalele pasaje din scrisoare:

„(...) Răspund la întrebările dumneavoastră:

Tatăl meu mi-a arătat, ca şi mamei mele de altfel, tot felul de rămăşiţe. Pentru noi ele erau nişte fragmente metalice, care aminteau într-un fel foaia de staniol, dar cu o grosime mai mare: oricum, nu era un material de genul foii de aluminiu. Mai erau şi bucăţi dintr-un material plastic negru cu o grosime de 1-2 mm, foarte rigide, nemaleabile. Mai erau şi nişte fragmente cu o secţiune de 1-2 cm care semănau cu nişte bare. Acestea sunt fragmentele care prezentau un fel de scriere pe marginile lor interioare. Prima mea impresie a fost că aceste fragmente erau nişte lucruri extraordinare.

Motivul pentru care tatăl meu le-a adus acasă este faptul că domiciliul nostru se afla pe drumul care ducea la baza aeriană, şi a profitat pentru a ne arăta acele rămăşiţe care ieşeau complet din cadrul obişnuitului. Părerea mea e că el nu avea habar de ceea ce ar fi putut să fie, doar că nu proveneau de la un aparat aerian convenţional. Îmi amintesc că ne-am gândit la ipoteza unui aparat secret fabricat de o putere străină, poate de Uniunea Sovietică. După un timp am revenit asupra problemei şi am tras concluzia că nici o ţară de pe Pământ nu putea să producă ceva asemănător. Tatăl meu a avut impresia foarte clară că acele fragmente erau resturile a ceea ce se numea atunci «farfurie zburătoare», şi trebuie să mărturisesc că şi eu am aceeaşi părere.

În ceea ce priveşte descoperirea echipajului navei, personal nu am nici o cunoştinţă directă despre existenţa cadavrelor. Multe persoane au vorbit despre asta, dar nu erau decât zvonuri. Este foarte posibil să fi fost găsiţi câţiva ocupanţi ai navei, dar n-am avut acces la mărturii de primă mână.

Totuşi, deşi tatăl meu nu a vorbit niciodată de căpitanul Henderson (care a pilotat avionul cu rămăşiţe «şi cadavre» de la Fort Worth, Texas, la Dayton, Ohio), am avut ocazia să discut despre acest punct cu soţia lui. Doamna Henderson mi-a spus că este absolut convinsă că ceea ce i-a spus soţul ei despre cadavrele unor creaturi străine «aliens» şi rămăşiţele unei farfurii zburătoare este exact şi autentic (...)"

Mi-ar fi greu să aduc dovezi mai categorice decât această scrisoare a doctorului J.A. Marcel.

CONSECINŢELE PRĂBUŞIRII DE LA ROSWELL

Acest *accident spaţial*, magistral ascuns de serviciile de securitate şi transformat în căderea unui balon-sondă de militarii americani, a căzut foarte repede în uitare. Ziariştii s-au lăsat şi ei înşelaţi şi totul a intrat în normal în acea perioadă când între Statele Unite şi URSS exista o mare tensiune.

Privind lucrurile după atâţia ani şi după dezmembrarea Uniunii Sovietice, ne dăm brusc seama că epava unei nave presupusă extraterestră şi cadavrele ocupanţilor ei n-au putut, *în nici un caz*, să nască o situaţie de conflict între cele două mari puteri.

Pentru că este foarte improbabil ca americanii şi ruşii să continue să se înjure, să se ameninţe, să se ridice tot timpul unii împotriva altora, din moment ce primii deţineau dovada materială a existenţei unei inteligenţe necunoscute, neumane, în preajma planetei noastre. În mod necesar, americanii au trebuit să-i înştiinţeze pe sovietici despre incident, discret dar *obligatoriu*. Se făcea simţit riscul unui conflict interplanetar, de aceea cele două mari puteri ale Pământului au încheiat probabil acorduri secrete pentru a face faţă noii situaţii apărute.

Până când experții armatei au analizat rămășițele și cadavrele au trecut vreo cincisprezece zile. Apoi, din cauza urgenței situației, probabil că președintele Truman a primit un raport preliminar, după care, în fața amenințării potențiale a acestei apariții neșteptate, a luat măsuri excepționale de securitate, ceva ce depășește tot ce s-a făcut atunci când japonezii s-au instalat liniștiți la Pearl Harbor. Împrejurarea era deosebit de serioasă, chiar dramatică.

La 26 iulie 1947, din ordin prezidențial, s-a creat *National Security Act* (Legea siguranței naționale), care permite formarea unui *National Security Council* (Consiliul Național al Siguranței) și fondarea binecunoscutei CIA, condusă de contraamiralul Roscoe Hillenkoeter, care înlocuia CIG (*Central Intelligence Group*). Paragrafele „d" și „e" din Secțiunea 102 a acestei legi defineau misiunile noii agenții.

Consiliul Național al Siguranței era format din cinci membri:

- președintele Statelor Unite,
- vicepreședintele Statelor Unite,
- ministrul Apărării,
- ministrul de Externe,
- directorul Biroului Planului de Urgență OEP (*Office of Emergency Planning*).

Directorul OEP-ului nu era altul decât DCI-ul (*Director of Central Intelligence*), rol care i-a revenit totdeauna șefului CIA.

Această denumire iese complet din conjunctura creată de războiul rece și pare să indice că la o situație excepțională corespunde un Consiliu Național al Siguranței excepțional.

Tensiunea începuse practic încă de la sfârșitul celui de al doilea război mondial, așa că pare cam ciudat că în iulie 1947 s-a simțit nevoia creării unei noi structuri administrative de siguranță de vreme ce americanii dețineau supremația cu bomba lor atomică, armă determinantă în posesia căreia URSS-ul nu va intra decât doi ani mai târziu.

În consecință, amenințarea potențială care se află la originea acestei situații trebuie să fie căutată în altă parte, poate la Roswell.

NSC permite elaborarea Cartei secrete a amintitei CIA. Când această agenție înlocuiește în totalitate CIG, ea cere în completare înființarea a două organisme, concepute special pentru controlul eficace al cercetării asupra ozn-urilor. Acestea sunt următoarele:

① IAC (*Intelligence Advisory Committee*)

② OSI (*Office of Scientific Intelligence*).

IAC era format, în 1947, din șefii tuturor agențiilor de informații militare și un adjunct special al ministerului de externe. În afară de acesta din urmă care reprezenta ministerul respectiv, toți ceilalți membri erau militari, în timp ce în 1946, din același grup (care se numea IAG – *Intelligence Advisory Group*) făcea parte Edgar Hoover, directorul FBI-ului. Pentru ce prestigiosul FBI era îndepărtat din noul birou înființat după prăbușirea de la Roswell? Deoarece controlul informațiilor despre ozn-uri era treaba exclusivă a armatei, dacă excepțăm CIA care avea să devină perdeaua de fum destinată să mascheze toate acțiunile oficiale, care urmărea delimitarea adevăratei naturi a ozn-urilor.

OSI (a nu se confunda cu un alt OSI – *Office of Special Intelligence* – serviciul de informații al US Air Force) depindea direct de CIA. Se știe că un memorandum al acestui organism, datând din septembrie 1952 și destinat DCI-ului, avea drept titlu *Flying Saucers* (*farfurii zburătoare*)...

Se poate observa și anomalia pe care o constituie prezența unui adjunct al ministerului de externe printre membrii IAC-ului, când logica ar fi cerut ca un astfel de funcționar să nu facă parte dintr-un așa comitet. Asta sugerează că se afla acolo pur și simplu pentru a ține la curent ambasada URSS-ului cu situația creată de afacerea Roswell! Dacă amenințarea ar fi venit într-adevăr din partea sovieticilor, din acest birou ar fi făcut parte mai curând un adjunct al ministrului apărării, sau chiar ministrul însuși.

Aceeași ciudățenie poate fi întâlnită pe una din paginile agendei președintelui Truman, unde e vorba de o discuție cu *the Secretary of State* (echivalentul ministrului de externe) – nu cu ministrul apărării – în legătură cu eventualitatea unui atac prin satelit. Această pagină poartă data de 30 octombrie 1947, cam cu zece ani înainte de *Sputnik 1.* Presupusul *satelit* era probabil atribuit unei alte puteri, nu URSS-ului, de vreme ce consultarea era prevăzută cu ministrul de externe, nu cu omologul său de la Apărare. Încă un element care demonstrează că adversarul potențial nu era rivalul sovietic...

Să mai amintim că E.J. Ruppelt, fostul șef al proiectului *Blue Book*, spune că consemnul pentru tăcerea absolută în legătura cu ozn-urile a fost dat în iulie 1947, ceea ce corespunde perfect cu crearea NSC-ului la 26 iulie.

Alt detaliu interesant, care poate fi găsit într-o carte uimitoare despre imperiul financiar sovietic din vest, precizează că: „*La ora actuală (1987), principalul punct de rezistență la o atitudine mai conciliantă cu URSS-ul rămâne, în cadrul executivului (american) Consiliul Național al Siguranței...*" Autorul nu amintește motivele acestei reticențe. Dacă ar fi știut de dosarul ozn și de conjunctura creată de prăbușirea de la Roswell, cu siguranță că le-ar fi amintit. Amăgeala cu războiul rece le convenea de minune industriașilor americani. Ruptura în acest mecanism bine pus la punct a fost provocată de o schimbare în conștiința colectivă a locuitorilor din țările comuniste, ceea ce probabil că a jenat puterea ocultă americană.

După îngroparea războiului rece, a fost nevoie să se creeze rapid un alt suport pentru a justifica comenzile enorme de echipamente militare care fac că funcționeze multe uzine în Statele Unite, căci începuse să se profileze recesiunea, cu creșterea vertiginoasă a numărului de șomeri și o balanță comercială deficitară. S-ar putea spune că războiul din Golf a echilibrat lucrurile și se pare că situația economică a acestei țări s-a redresat...

Un alt element care demonstrează existența unei cârdășii între Statele Unite și URSS. În 1953, astrofizicianul Donald Menzel a publicat o carte plină de inepții pentru a nega existența farfuriilor zburătoare. Puțin după aceea, în 1955, ea era tradusă și publicată în URSS. Este singura carte despre ozn-uri scrisă de un american care a fost publicată în Uniunea Sovietică, chiar în toiul războiului rece, ceea ce spune multe despre farsa care ne-a fost jucată vreme de patruzeci de ani...

CARTA SECRETĂ A CIA

În 1977, sute de documente provenind de la CIA au devenit accesibile. Printre ele s-a descoperit o foaie cu un conținut destul de uimitor. Era vorba de ordinele date respectivei CIA de către NSC sub auspiciile legii din 1947, secțiunea 102, paragrafele „d" și „e", dintre care unul stipula că: *„această agenție crează un program de informații și activități de cercetare destinat rezolvării problemei puse de identificarea obiectelor zburătoare neidentificate".*

Legea din 1947 nu conținea dispoziții referitoare la anumite *operațiuni speciale.* Totuși, deși mecanismul administrativ al acestor operațiuni speciale nu a început să fie fixat decât în iunie 1948 (fixarea lui definitivă situându-se în iunie 1949), un mic indiciu apare deja într-un memorandum înaintat Congresului de Allen Dulles, în 1947. În el se poate citi că *„CIA trebuie să aibă jurisdicția exclusivă ca să poată executa operațiuni speciale de informare".* Să amintim că termenul *special* a desemnat vreme de mulți ani tot ce avea legătură cu ozn-urile.

Într-o carte care a suportat fulgerele cenzurii se poate citi, printre alte detalii, că *„una din dispozițiile care avea să aibă, pe termen lung, consecințele cele mai importante, figura într-un paragraf din legea apărută în 1947, lege ce autoriza CIA să «exer-*

cite orice altă însărcinare sau funcție din domeniul informațiilor (...) care îi va fi temporar încredințată de Consiliul Național al Siguranței».

Este exact ce s-a petrecut cu problema crecetărilor asupra ozn-urilor.

Secțiunea 102, paragraful „d", alineatul 5, sună după cum urmează:

„În vederea coordonării activităților diferitelor organisme oficiale în materie de informații în interesul siguranței naționale, agenția, sub conducerea Consiliului Național al Siguranței, va avea drept misiune (...):

(...) 5. să îndeplinească alte funcții și servicii (decât cele prevăzute la celelalte patru alineate) privitoare la informații pe care Consiliul Național al Siguranței le va putea cere «ocazional».»

Textul oficial confirmă deci versiunea dată de cartea tradusă din americană, ai cărei autori adăugă următorul comentariu:

„Sprijinindu-se pe acest scurt pasaj aparent destul de anodin și bazându-se pe directivele Consiliului Național al Siguranței, CIA și-a elaborat singură, progresiv, o Cartă secretă – cartă aflată într-o cotradicție aproape completă cu intențiile aparente ale legii care o instituise inițial. Această frază foarte neclară lăsa numitei CIA libertatea de a se angaja în acțiuni clandestine... ceea ce a și făcut în mod efectiv, în general cu acordul Casei Albe, dar aproape totdeauna fără aprobarea Congresului și aproape în totalitate fără știrea opiniei publice americane."

Dacă nu se cunosc încă motivele exacte, cititorul poate cel puțin să înțeleagă când și cum a fost ascunsă cercetarea asupra ozn-urilor științei tradiționale și publicului.

GRUPURILE OCULTE ALE PUTERII

Noua structură a siguranței naționale a devenit, firește, din ce în ce mai greu de controlat de către NSC, drept pentru care acesta, la un an după crearea sa, a încredințat responsabilitatea unui grup de putere invizibil, care avea să-și desfășoare activitatea într-un incognito total.

Imediat ce numele acestui grup apărea în presă, sau chiar la schimbarea președintelui țării, denumirea lui era schimbată.

Am reușit să reconstitui lista numelor succesive purtate de acest organism pe o perioadă de treizeci de ani, pornind de la surse total străine problemei OZN:

① *Authority 10/2.* Creat la 18 iunie 1948, prin directiva 10/2 a NSC-ului, care autoriza CIA să efectueze operațiuni politice clandestine, *acoperire* a tuturor cercetărilor secrete asupra ozn-urilor. La un anumit nivel administrativ, foarte ridicat, se știa că CIA se lansa în acțiuni ilegale de imixtiune în treburile anumitor țări străine, dar nu se cunoștea că ele foloseau drept paravan unui alt gen de activitate care trebuia ascunsă cât mai multor persoane, inclusiv înalților funcționari. Acest grup era format din cinci membri:

- directorul CIA;
- consilierul pentru siguranță națională al președinției;
- subsecretarul de stat pentru probleme politice;
- secretarul adjunct de la Ministerul Apărării;
- președintele Comitetului șefilor de stat-major.

② *Authority 10/5.* Creat la 20 iunie 1949. Era vorba tot de un grup ocult de putere executivă care îl înlocuia pe precedentul. Directiva care l-a instituit a promulgat o lege nouă asupra siguranței naționale oferind respectivei CIA

puteri fără precedent. De exemplu, îi acorda directorului acestei agenţii uluitoarea posibilitate de a cheltui bani *fără să respecte dispoziţiile legii şi reglementările referitoare la folosirea fondurilor guvernului.* Ea îi mai dădea dreptul să cheltuiască, numai în virtutea unei semnături, sutele de milioane de dolari ale bugetului său anual secret. Legea autoriza ca *astfel de cheltuieli să fie justificate doar prin certificarea din partea directorului ei. „Asta, şi numai asta, spunea legea, va fi considerată o garanţie suficientă."*

Această lege avea o clauză care permitea agenţiei să introducă anual în Statele Unite, în secret şi ocolind legile normale de imigrare, o sută de persoane de naţionalitate străină. Nu era vorba de foşti agenţi nazişti, deoarece Congresul a insistat ca persoanele la care se referea această clauză să beneficieze de ea *„pentru o scurtă vizită şi din motive de siguranţă naţională"*.

Cu alte cuvinte, CIA putea să răpească pe oricine de oriunde, să-l ducă în Stalele Unite şi să-l supună, de exemplu, unei spălări a creierului pentru a-l face să uite nişte lucruri care n-ar fi trebuit niciodată să ajungă la cunoştinţa lui, apoi să-l ducă înapoi la el acasă cu un *missing time* de acelaşi gen despre care se va vorbi în altă parte a acestei cărţi.

③ *OCB (Operations Coordinating Board).* Creat în 1952. Era vorba de un grup ocult de putere consultativă, care nu a înlocuit IAC-ul, ceea ce indică că probabil a avut alte însărcinări. În acelaşi an s-a înfiinţat NSA (*National Security Agency*).

④ *Grupul 54/12.* Creat în 1954 pentru a înlocui Authority 10/5, printr-o directivă secretă care purta acelaşi număr. Sub administraţia preşedintelui Johnson, acest grup era format din următorii:

- McGeorge Bundy, reprezentantul președintelui;
- Robert McNamara, secretar de stat la Ministerul Apărării;
- Roswell Gilpatric, secretar de stat adjunct la Ministerul Apărării;
- George McCone, director CIA;
- Alexis U. Johnson, subsecretar de stat adjunct la Ministerul de Externe.

⑨ *PFIAB (President Foreign Intelligence Advisory Board).* Creat în 1956 de președintele Eisenhower, grup ocult de putere consultativă, care probabil că a înlocuit OCB-ul.

⑥ *PBCFIA (President's Board of Consultants on Foreign Intelligence Activities).* Creat în 1961 de președintele Kennedy pentru a înlocui PFIAB. Grup consultativ calificat tot ca „*organism guvernamental invizibil*". În același an se înființa DIA (*Defense Intelligence Agency*).

⑦ *USIB (United States Intelligence Board).* Creat în 1964 pentru a înlocui IAC-ul care superviza cercetările secrete asupra ozn-urilor. Era deci un grup de putere consultativă.

⑧ *Comitetul 303.* Creat în 1964 în același timp cu USIB, pentru a înlocui Grupul 54/12.

⑨ *Comitetul 40.* Creat în 1970 pentru a înlocui Comitetul 303.

⑩ *CFI (Committee on Foreign Intelligence).* Creat de președintele Gerald Ford în 1976 pentru a-i succeda Comitetului 40. Nu mai cuprindea decât trei membri (din cinci, câți fuseseră inițial în 1948), dintre care DCI-ul, care în vremea aceea era George Bush, penultimul președinte al Statelor Unite.

① *OAG (Operations Advisory Group).* Creat în 1976 pentru a succeda tot Comitetului 40, care s-ar fi scindat în două grupuri(?).

Dacă recapitulăm situaţia grupurilor de putere invizibile pe durata celor treizeci de ani care au urmat cazului Roswell şi înfiinţării NSC-ului, constatăm că au existat două niveluri de putere executivă:

- Nivelul cunoscut :
  NSC-ul;
- Nivelul ocult:
  Authority 10/2, Authority 10/5,
  Grupul 54/12, Comitetul 303,
  Comitetul 40, apoi CFI sau OAG.

La fel, tot paralel, au existat două niveluri de putere consultativă:

① Pentru problemele curente:
OCB, PFIAB, apoi PBCFIA

② Pentru probleme secrete, printre care problemele ozn-urilor:
IAC, USIB, OAG sau CFI.

Se pare că o dată cu venirea la preşedinţie a lui Ronald Reagan a fost creată o nouă structură, dar încă nu s-a reuşit să se afle nimic despre principalii ei membri.

Firește, cărţile consultate evită să vorbească despre cercetările asupra ozn-urilor, pentru că sunt şi acum ultrasecrete, dar toate spun că CIA, în timpul acestei perioade, şi-a desfăşurat activitatea în anumite sectoare fără ştiinţa nimănui, inclusiv a Congresului. Într-una din aceste cărţi, autorii precizează:

„Dar în timp ce Pentagonul rămânea într-o anumită măsură sub controlul Congresului şi al opiniei publice, CIA forma şi subvenţiona «echipe de creiere» învăluite într-un secret absolut."

Aceiași autori citează niște elemente care capătă o nouă dimensiune acum când cunoaștem mai bine situația. Iată câteva exemple semnificative:

„Pentru ca OMB (*Office of Management and Budget*, care controlează cheltuielile agenților de stat, înființat de Casa Albă) să nu poată fi informat de activitățile ei, CIA s-a folosit de *înșelătorii și afirmații mincinoase cât se poate de evidente.*" (Sublinierea îmi aparține.)

Da, ați citit bine: CIA a mințit președinția!

Dar găsim un comportament bizar și la unii înalți funcționari și aleși, care aveau sarcina să supervizeze activitățile celor de la CIA.

„Richard Russel a manifestat și el o lipsă de interes identică (cu cea a lui Allen Ellender, președintele comisiei de finanțe) față de tot ce avea legătură cu faptele și gesturile celor de la CIA. Într-o zi a declarat directorului Richard Helms, în particular, că existau unele operațiuni despre care prefera să nu știe nimic.

În fața acestui refuz al cenzorilor Congresului de a-și asigura o parte din responsabilitate, CIA a hotărât să lase subcomisia într-o ignoranță aproape completă în privința operațiunilor camuflate, cu excepția cazurilor pe care le poate considera drept reușite susceptibile să fie afișate la gazeta de perete..."

Oricum, de fiecare dată când un director CIA a venit la Capitoliu să dea informații despre diferite probleme, el a știut totdeauna să-și sensibilizeze interlocutorii pentru a-i face să-i împărtășească vederile:

„De cele mai multe ori, directorul CIA vorbește de pericolul rachetelor sovietice și al altor arme. Informațiile furnizate nu sunt lipsite de interes, dar nu permit deloc să-ți dai seama de ceea ce se petrece în cadrul serviciilor secrete. În realitate, el nu vorbește decât despre ceea ce

vrea să aducă la cunoștință membrilor subcomisiilor. Mi se pare că aceștia sunt preocupați înainte de orice să protejeze CIA împotriva tuturor atacurilor adversarilor ei."

Firește, totdeauna au existat multe lucruri – străine ozn-urilor – ce trebuiau ascunse opiniei publice, dar când se ajunge să se mintă prin omisiune sau falsificare un mic număr de aleși care au sarcina să controleze activitățile și cheltuielile, ba chiar și președinția, reiese foarte clar că natura problemelor ce trebuie ascunse cu orice preț este deosebit de sensibilă.

MANIPULAREA CREIERELOR

Este vorba aici de acțiuni ilegale comise de CIA și militarii însărcinați să mențină secretul în privința ozn-urilor, asupra personalului civil și militar care își desfășoară activitatea în cadrul bazelor plasate sub cea mai strictă siguranță.

În iunie 1975 a fost dat publicității raportul Rockefeller asupra activităților CIA. În el se putea citi, printre altele, că CIA, de la înființarea ei în 1947, a făcut cercetări pentru influențarea comportamentului uman. În urma acestor dezvăluiri, ziaristul și scriitorul John Marks a făcut o cerere de documente invocând legea libertății de informare și a reușit să obțină două mii de foi, majoritatea fără importanță, dar toate referitoare la experimentările evocate mai sus. Judecătorul care s-a ocupat de cererea respectivă a precizat totuși în răspunsul său că anumite documente nu puteau să fie făcute publice fără a pune în pericol siguranța națională. Magistratul se folosea de legea din 1947, secțiunea 102, paragraful „d", alineatul 3 care în esență spune:

„Agenția va avea drept misiune:

3. de a coordona (...) cu condiția totuși ca directorul CIG-ului să aibă responsabilitatea de a *proteja sursele și metodele de informare împotriva oricărei divulgări neautorizate*". (Sublinierea îmi aparține.)

Adică, asta înseamnă că CIA poate să refuze oricui orice document deosebit de sensibil. În felul acesta este ocolită legea asupra libertății de informare...

De altfel, John Marks a precizat în această privință: *„CIA îmi refuză categoric accesul la anumite documente privitoare la experiențele de hipnoză și de droguri psihedelice efectuate în colaborare cu servicii secrete străine."*

Programele secrete destinate cercetărilor asupra controlului comportamentului s-au numit succesiv:

- Proiectul Blue Bird, în 1949;
- Proiectul Artichoke, în 1951;
- Proiectele MK-Ultra și MK-Delta, în 1953.

Au mai existat și o mulțime de subproiecte, toate bazate, în principiu, pe dorința de a-i face să vorbească pe niște oameni în general bănuiți de spionaj, dar și experiențe făcute pentru a crea un *candidat manciurian*, om condiționat pentru a ucide pe baza unui simplu declanșator psihic (cuvânt-cod, etc.) cu ajutorul drogurilor și al hipnozei.

Totuși, după cum arată raportul Rockefeller, au existat cercetări clandestine încă din 1947. Vom vedea acum ce gen de cercetări, nedivulgate în raportul Rockefeller – și se poate înțelege din ce motive – au fost ascunse Congresului.

Pentru aceasta trebuie mai întâi să pui întrebarea potrivită, cea care va suscita un răspuns ce se va potrivi ca mănușa pe mână. De ce aceste cercetări clandestine, nedivulgate în raportul Rockefeller, au fost ascunse Congresului?

Dacă cercetările secrete asupra ozn-urilor sunt o realitate, lucru pe care-l știm deja, a fost nevoie ca ele să fie înconjurate de anumite precauții ca să nu străbată în afară, și pentru asta a trebuit să se găsească un sistem pentru a impune tăcere eventualilor vorbăreți, având în vedere că persoanele vizate nu puteau fi eliminate fizic, fiindcă erau cetățeni leali ai Statelor Unite care nu păcătuiseră decât prin faptul că văzuseră și auziseră ceva ce n-ar fi trebuit niciodată să audă sau să vadă.

În alte cazuri era vorba de agenţi care părăseau un post implicat în cercetări secrete şi treceau în altul mai puţin sensibil. Din precauţie, aceştia trebuiau *uşuraţi* de elementele pe care le-ar fi putut dezvălui cu sau fără voia lor.

În acest scop a trebuit să se pună la punct nişte metode pentru a li se şterge din memorie amintirile cu pricina, fără ca respectivii să poată bănui că au fost manipulaţi la nivelul creierului.

În consecinţă, răspunsul este deci acesta:

„Pentru că CIA avea nevoie, în această împrejurare, nu să-i facă pe spioni să vorbească, ci să facă să tacă personalul care ar fi putut să se arate indiscret."

Ceea ce explică mai bine de ce proiectele MK-Ultra şi MK-Delta au produs subproiecte, dintre care unele erau programe de acoperire (*umbrella projects*), paravane care ascundeau în realitate acţiuni *ilegale*. Deoarece legislaţia americană referitoare la liberul arbitru al cetăţenilor interzicea folosirea de fiinţe umane drept cobai împotriva voinţei lor, aceasta constituia o evidentă violare a personalităţii umane.

Or, în această împrejurare, CIA voia să-i împiedice pe cetăţenii leali ai Statelor Unite, majoritatea militari sau funcţionari de la baze cu siguranţă strictă, să repete ceea ce se considera că nu trebuia să ştie sau să nu mai ştie despre un subiect tabu – oznurile – şi, pentru că trebuia să-i *trateze* fără ca ei să-şi dea seama, era vorba de acţiuni comise împotriva voinţei lor, care cădeau sub incidenţa legii.

În 1949 au început cercetările organizate pe scară mare asupra manipulării creierului, a ştergerii amintirilor fără ştirea celor în cauză, având drept acoperire proiectul Blue Bird. Era o acţiune ultrasecretă integrată şi ascunsă de activităţi oculte şi considerate a nu avea existenţă oficială. În realitate, se poate considera că unele proiecte de acoperire nu erau decât nişte amăgeli pentru derutarea Congresului şi Comisiei de bugete (*OMB*) pentru a justifica nevoile de credite.

Ziaristul Walter Bowart a găsit foşti militari, dintre care cei mai mulţi lucraseră pentru US Air Force, executând nişte funcţii subalterne în perimetre de siguranţă protejate prin mijloace importante. Toţi au afirmat că s-au trezit într-o zi într-un spital militar, complet debusolaţi, fără să reuşească să înţeleagă ce anume li se întâmplase cu adevărat.

Toţi aveau o gaură în memorie, corespunzând cu o perioadă scurtă din existenţa lor, care le fusese ştearsă din memorie. Autorităţile medicale militare îşi dădeau toată osteneala să-i convingă că spitalizarea fusese necesară datorită stării lor depresive. Când îşi reveneau, respectivii erau mutaţi la altă bază unde de fiecare dată au primit un post fără nici o legătură cu cel ocupat înainte.

Îndepărtând subiectul care pierduse anumite amintiri specifice, respectivul era împiedicat să ajungă la originea amneziei sale punând întrebări oamenilor cu care era în contact.

Or, în cartea doctorului Bernard C. Gindes putem găsi dovezi testimoniale care vorbesc despre cercetări asupra hipnozei efectuate de US Army *din 1947* pe soldaţi voluntari. Exemplele pe care le citează ar putea să-i uimească pe specialiştii în regresia hipnotică actuală.

Walter Bowart citează câteva exemple datând de la începutul anilor şaptezeci. După ce dăduse un anunţ într-o revistă foarte apreciată de foştii militari, *Soldier of Fortune*, şi după ce eliminase poveştile îndoielnice datorate *sindromului Vietnam*, el a rămas cu optsprezece mărturii furnizate de indivizi care avuseseră un *clearance* (acces la un nivel de siguranţă: secret, top secret, etc.) cu ocazia trecerii lor prin armată şi activaseră într-un perimetru de siguranţă.

Bowart afirmă că primele cercetări asupra controlului minţii ar fi fost făcute *în 1947* de US Navy la spitalul naval Bethesda, sub conducerea doctorului Gaefsky, şi că au continuat până în 1972. Alte acţiuni de acelaşi gen au fost încercate, tot de marină,

prin doctorul Ellson de la universitatea din Indiana şi doctorul Wendy de la universitatea din Rochester.

Bowart mai spune că US Army ar fi întreprins primele cercetări în acelaşi domeniu la universitatea din Harvard, sub conducerea doctorului Beecher.

Cititorii primei mele cărţi îşi vor aminti cu siguranţă aventura neplăcută prin care a trecut un pilot de Jaguar englez la baza Groom Lake, perimetru interzis unde se petrec lucruri atât de misterioase încât pe seama ei circulă zvonurile cele mai nebuneşti. Acest ofiţer a înregistrat un *missing time*, cauzat probabil de un tratament destinat să-l facă să-şi uite şederea forţată în acel perimetru foarte secret, ceea ce demonstrează că Walter Bowart nu a exagerat faptele şi că aceste cercetări paralele au fost încununate de succes.

Se pare că acest control al creierelor se practică perfect, şi ne putem întreba acum la ce rezultate au ajuns aceste experienţe, care cu siguranţă că au fost continuate, căci perspectivele fascinante pe care te lasă să le întrezăreşti manipularea minţilor au stârnit fără doar şi poate anumite idei puterii oculte americane.

ALTE GRUPURI OCULTE

Înaintea celui de al doilea război mondial, câteva mişcări filozofico-religioase, mai mult sau mai puţin ezoterice, exercitau o anumită influenţă asupra activităţilor marilor ţări industrializate: Ordinul Rose-Croix, francmasoneria, Cavalerii Noului Ordin al Templului, etc.

După ce ostilităţile au luat sfârşit, se pare că aceste societăţi secrete şi-au pierdut din prestigiu şi că au trecut (cel puţin un număr mare din membrii lor) în noi ordine ce aveau să se formeze pentru dominarea lumii capitaliste.

Din 1946, primele tensiuni dintre Statele Unite şi URSS creaseră o nouă situaţie planetară. Societăţile noi, printre altele, au simţit alte nevoi, iar impulsul dat tehnologiei prin cercetările în toate direcţiile făcute în timpul războiului de americani a oferit noi produse care au devenit cu rapiditate indispensabile.

Americanii, puternici datorită superiorităţii lor nucleare, au instituit o nouă ordine mondială care avea să servească la început propriilor interese, apoi celor ale aliaţilor lor.

La rândul ei, URSS-ul a jucat acelaşi joc, în alt stil totuşi, cu ţările pe care le eliberase de ocupaţia germană şi pe care le controla.

După o perioadă de incertitudine şi de şovăială, datorată probabil unei reechilibrări a celor două blocuri mondiale în Asia, în aprilie 1954 s-a născut primul grup ocult politico-financiar. Atunci când la Dien Bien Phu se trăgeau ultimele cartuşe ale războiului din Indochina, băncile din lumea capitalistă făcuseră deja alegerea.

E vorba de grupul Bilderberg (numele venea de la locul unde se întâlneau membrii lui, hotelul Bilderberg din Osterberg, Olanda), creat la iniţiativa cunoscutei CIA! Nici în acest caz nu a fost vorba de o simplă întâmplare. Primul lider a fost prinţul Bernhard din Ţările-de-Jos. Prinţului, compromis într-un scandal, îi va succeda în 1976 fostul prim-ministru britanic, sir Alec Douglas-Home.

În acelaşi an, grupul Bilderberg s-a reunit *„undeva în deşertul Arizona"*. Printre cei aproximativ o sută de experţi în probleme politice şi financiare se numărau *cincisprezece sovietici*!

Surprinzător? Nu chiar, dacă se ia în considerare ce se va spune în legătură cu *războiul stelelor*, altă amăgeală de proporţii, pe care americanii au numit-o pudic *Strategic Defense Initiative* (SDI). Scepticii sunt invitaţi să citească cartea lui Eric Laurent, *Moscou à Wall Street*, în care vor descoperi dezvăluiri uimitoare despre imperiul financiar, comercial şi industrial controlat de URSS în Europa de Vest şi în Statele Unite, susţinut de băncile din Occident!

În 1973, exact înainte de a fi semnate acordurile de la Paris între Vietnam și Statele Unite, ceea ce iar nu este deloc o întâmplare, ia ființă un al doilea grup identic dar *disident* din Bilderberg. E vorba de Comisia Trilaterală, creată la inițiativa... Departamentului de Stat american!

Numele se datorează faptului că existau trei parteneri: America de Nord, Europa de Vest și Japonia. Primul lui director a fost Zbigniew Bzrezinski, fost consilier special pentru siguranța națională în administrația președintelui Carter și membru al CFR-ului (*Council for Foreign Relations*).

Grupul Bilderberg a exploatat filonul războiului rece iar Comisia Trilaterală pe cel al războiului stelelor, bineînțeles, cu concursul amabil al URSS-ului, căci, pentru a juca un astfel de joc trebuie să fie minim doi... Nici mai mult nici mai puțin decât un joc al amăgelilor!

Cea mai bună dovadă o constituie acordurile SALT (*Strategic Arms Limitation Talks*) încheiate între Statele Unite și URSS, dintre care primele au fost semnate în 1969, pentru limitarea rachetelor antirachetă (rachete nucleare, firește). Mai târziu, la 20 mai 1972, au fost ratificate două tratate. Primul este cunoscut și confirmă acordurile din 1969. Dar al doilea *a fost ascuns presei* deoarece constituia aproape un pact de neagresiune sau mai exact de înțelegere între cele două mari puteri, care se angajau să nu se lanseze într-un război nuclear.

Terminologia folosită în această împrejurare ține de o retorică destul de ambiguă pentru a arunca praf în ochi celor care ar fi luat cunoștință de acești termeni, pentru a face să se creadă că era vorba de o *premieră*.

Încă o amăgeală, căci niște acorduri secrete au fost încheiate *în mod obligatoriu* în 1947 după prăbușirea de la Roswell... Pactul a fost definitiv ratificat în 1973, în momentul în care Statele Unite tratau cu Vietnamul de Nord și lua ființă Comisia Trilaterală. Cu

alte cuvinte, aceste două noi grupuri oculte de putere s-au născut din două înfrângeri militare în Extremul Orient, dar care au servit remarcabil de bine lumii capitaliste ca și *adversarului-partener* comunist.

În această privință, ar trebui să ne străduim să facem mult mai cunoscută halucinanta lucrare *La Paix indésirable* (Paris, Calmann-Lévy, 1968), ai carei autori, asociați într-un colectiv anonim (format din aproximativ cincisprezece experți în diverse domenii) demonstrează necesitatea războaielor zise *convenționale* – fără folosirea armei nucleare – pentru ca societățile industrializate să poată funcționa convenabil.

Al doilea tratat din 1972 a fost ascuns publicului *„în interesul securității naționale"*, conform sacrosantei formule *made in USA*. În Franța se spune *„pentru rațiuni de stat"*.

Grupul Bilderberg și Comisia Trilaterală reprezintă cele mai mari mijloace politico-financiare de pe Pământ. În principiu ele sunt asociate lumii capitaliste, dar e clar că URSS-ul e și el amestecat până în gât.

Grupul Bilderberg a activat pentru dezvoltarea și explotarea tehnologiilor de vârf din industrii (printre altele, industria armamentului și a petrochimiei). Comisia Trilaterală a acționat la fel în tehnologiile de avangardă care se iveau și care au dat un impuls formidabil ingineriei spațiale, telecomunicațiilor prin satelit, mijloacelor audio-vizuale.

Nici o legătură cu prăbușirea de la Roswell? Posibil. Dar nu sigur.

Bineînțeles, cei care au primit sarcina să ducă la bun sfârșit treburile pe care și le fixaseră aceste două grupuri probabil că nu au fost niciodată înștiințați despre această problemă, fiind manipulați de o mână de persoane *instruite,* care activau în umbra puterii americane.

CONCLUZIE

Ceea ce a fost expus în paginile precedente ne-a permis să descoperim fața ascunsă a politicii americane (și mondiale), determinată de apariția ozn-urilor în general și a prăbușirii de la Roswell în special. Ceea ce a fost dat la iveală nu este din păcate decât o bucată mică din partea ascunsă a aisbergului pe care îl reprezintă misterul ozn-urilor.

După cum am spus mai sus, prabușirea acestui aparat produs de o tehnologie necunoscută nouă a împins obligatoriu Statele Unite să informeze URSS-ul despre acest nou element susceptibil să reprezinte o amenințare planetară. Din acel moment trebuia să se pecetluiască alianța secretă – nu înfruntarea într-un război sinucigaș – pentru a face față unei eventuale invazii venite din spațiu.

Prăbușirea nu a fost probabil un accident întâmplător, ci în mod cât se poate de verosimil un incident provocat cu bună știință de inteligența care l-a pus la cale. Mesajul era clar. El era trimis nu departe de singura bază din lume care avea escadrilă de bombardiere echipate să transporte și să arunce bombe atomice. Asta s-ar putea traduce: *„Nu declanșați războiul nuclear, altfel intervenim!"*

Nu era vorba de o ficțiune de roman, ci de o ipoteză credibilă, sau mai curând de un scenariu referitor la o stare de fapt stabilită în mod riguros pe care o interpretez, firește, în felul meu, dar bazându-mă pe elemente serioase aparținând istoriei noastre.

Sacrificiul a fost derizoriu.

Un aparat gol, conceput pentru această împrejurare, condus de la distanță, prevăzut cu câțiva roboți biologici reproduși prin clonare în laborator. O prăbușire premeditată deghizată în accident

pentru a înșela personalul subaltern, nu și *etajele instruite* care știu din 1943 că pe cerul nostru se produc fenomene ciudate.

Vă mai îndoiți? Atunci să vedem ce spun unii specialiști.

James Forrestal, ministrul apărării în acea perioadă, precum și numeroși consilieri speciali ai președintelui Truman preconizau o politică anticomunistă neînfrânată împotriva URSS-ului. Persista un climat de tensiune mondială, întreținut de declarațiile gălăgioase ostile Moscovei făcute de diverse personaje politice, reluate de presă, care întrețineau teama unui al treilea război mondial în rândul maselor. Astfel, matematicianul John von Neumann, unul din consultanții apropiați ai președintelui, afișează o atitudine deosebit de belicoasă față de sovietici, mergând până acolo încât să dorească nimicirea URSS-ului cu ajutorul armei atomice.

Prin urmare, plana în aer o conjunctură de conflict generalizat, ceea ce ar explica motivele prăbușirii unui ozn cu bună știință provocate pentru a-i pune capăt.

Istoricul Harry Rowe Ransom precizează că singurele directive care au autorizat CIA să se lanseze în operațiuni secrete neprecizate au fost votate în 1947 și în 1949. Ele au fost ultrasecrete, elaborate de IAC și cunoscute doar de un foarte mic număr de funcționari extrem de importanți. Din 1959, acest autor vorbește de CIA ca de un organism diferit de celelalte agenții de siguranță, însărcinat, printre alte misiuni, cu supravegherea activităților acestora. Pentru ce? Pentru a se păstra secretul asupra problemei ozn-urilor acolo unde e clar că informațiile confidențiale și sensibile circulă mai mult decât în altă parte.

În acest scop, CIA devine un colector de informații și un coordonator între celelalte agenții de siguranță națională. Ceea ce-i facilita cât se poate de ciudat sarcina de controlor...

IAC-ul a fost la originea directivelor ultrasecrete din 1947 și 1949. Deoarece acest consiliu consultativ a fost creat de CIA pentru a superviza cercetarea privind ozn-urile, aceste directive

se refereau probabil la toate operațiunile dictate de secretul asupra ozn-urilor, cu o acoperire formată din acțiuni paramilitare și extrapolitice autentice având drept scop destabilizarea unor regimuri din țările străine care riscau să treacă în tabăra sovietică.

Walter Bowart amintește câteva elemente care trebuie neapărat citate.

„Din punct de vedere economic, strategia războiului rece a fost un succes complet. Fără să fie nevoite să riște un război nuclear, înarmând pur și simplu lumea împotriva comunismului cu contracte pentru furnizarea materialului de război, propagandă și presiuni psihologice folosite de circumstanță, Statele Unite au ajuns cu schimburile comerciale la un nivel inegalat în istoria modernă. Această politică a permis dezvoltarea din plin a resurselor industriale ale țării și obținerea unei balanțe comerciale excedentare."

Sau:

„Fără *amenințarea* comunismului, împotriva cui s-ar fi înarmat lumea liberă?"

Sau:

„Războiul rece – cel de al treilea război mondial – a fost susținut în mod esențial cu cuvinte de cei care făcuseră și câștigaseră pe cel de al doilea cu un armament sofisticat dintre care cea mai subtilă a fost arma războiului psihologic. Pe măsura escaladării războiului rece, propaganda a fost urmată de sabotaje, de acțiuni paramilitare, de asasinate și de *operațiuni de poliție limitate*".

Sau:

„*Criptocrația,* puterea secretă, a fost cultivată pentru a proteja secretele militare care confereau Statelor Unite supremația în domeniul armamentului, în special a armamentului nuclear. Ea nu a revenit numai respectivei CIA, ci a afectat o vastă rețea de alianțe între indivizi făcând parte din numeroase agenții guvernamentale în mod normal

ţinute de-o parte de domeniul informaţiilor. Această criptocraţie viola fiecare principiu constituţional referitor la drepturile cetăţenilor şi, *în interesul siguranţei naţionale,* a comis chiar şi crime."

Bowart merge până acolo încât compară această criptocraţie cu un fel de fraternitate, reminiscenţă a vechilor ordine secrete, cu rituri şi iniţiere, destinată să dezvolte lealismul membrilor şi să-i pregătească pentru înţelegerea misterelor ei!

Diferenţa constă doar în tehnologia folosită pentru apărarea şi păstrarea secretelor, tehnologie care se bazează pe posibilităţile oferite de computere.

Bowart nu ezită să scrie:

„Conspiraţia acestei *operaţiuni de control a creierelor* a fost destinată să mascheze *secretul cel mai secret,* care a necesitat organizarea unei adevărate instituţii de siguranţă naţională, remarcabil de bine concepută."

Mai evocator este citatul următor:

„Există un grup de putere invizibil, format din vreo douăzeci de persoane, care conduce destinele Statelor Unite. Acestea nu au fost alese de popor. Aleşii poporului nu sunt decât nişte «marionete» în mâinile acestui grup al executivului invizibil, care posedă o putere mai mare decât cea a preşedintelui. Hotărârile sunt luate de acest grup şi transmise preşedintelui, care are sarcina să le pună în aplicare. În realitate, acest grup de putere invizibil îl pune pe preşedinte să facă ceea ce consideră indispensabil, şi acesta se supune. Nu e nevoie să i se dea ordine preşedintelui, este suficient să i se furnizeze «informaţii false» pentru ca el să acţionze în sensul dorit. Dacă preşedintele are impresia că e «manipulat», nu poate să dovedească acest lucru pentru că toată politica lui se sprijină pe informaţiile pe care i le furnizează agenţiile de siguranţă, care şi ele sunt controlate de acest grup de putere invizibil."

Nu e nevoie de alte explicații, cititorul a înțeles perfect că aceste revelații nu se referă decât la o *acoperire*.

Desemnând URSS-ul drept inamic, americanii nu numai că sensibilizau opinia publică pentru a se folosi de ea, dar justificau și acțiunile întreprinse față de funcționarii și militarii stabiliți să execute misiunile-momeli. Totul nu era decât o enormă perdea de fum pentru mascarea cercetărilor asupra ozn-urilor și a se înarma până în dinți în perspectiva unui conflict cu eventualii invadatori extratereștri.

John Marks rezumă situația într-o frază scurtă dar semnificativă:

„Legea din 1947 privitoare la siguranța națională a creat nu numai CIA, ci și Consiliul Național al Siguranței – pe scurt, structurile conducătoare ale viitorului război rece".

Aș putea aminti multe alte afirmații enunțate de numeroși istorici și ziariști americani care au făcut acest gen de constatare: gigantismul agențiilor de siguranță realizat în Statele Unite din 1947, acea *criptomanie*, manevrele suspecte și chiar ilegale pentru păstrarea secretului secretelor etc., pe care nu le mai justifica psihoza creată de prăbușirea de la Roswell.

Cred că e mai probabil, ca să nu spun sigur, ca situația creată la Roswell să fi provocat amăgeala cu războiul rece, apoi amăgeala cu războiul stelelor.

În fața pericolului potențial al unei agresiuni venite din spațiu, Statele Unite și URSS-ul au încheiat acorduri secrete pentru amorsarea unei politici de destindere, relativ acreditată pentru galerie de laborioasele conferințe despre limitarea armamentelor atomice.

Cele două mari puteri, fiecare în sfera ei proprie de influență, și-au luat sarcina să furnizeze armament și diferite tehnologii țărilor pe care le controlau sau care erau înfeudate sistemului lor politic. Manevra avea trei scopuri principale:

- Creșterea potențialului defensiv al țărilor susceptibile să facă corp comun împotriva unei eventuale invazii venite din spațiu.

- Să pună la lucru industriile şi să dezvolte comerţul exterior al celor două protagoniste ale acestei înţelegeri secrete.
- Să controleze toate informaţiile despre ozn-uri, să oprească scurgerile de informaţii, să organizeze diversiuni, dez-informare, intoxicare etc., protejând secretul secretelor: cercetările şi descoperirile făcute în privinţa ozn-urilor.

În toţi aceşti ani, este posibil şi chiar probabil ca Statele Unite să se fi convins că ozn-urile nu reprezintă deloc ceea ce marele public consideră a fi, iar echipele de minţi luminate care activau din greu pentru dezlegarea misterului poate că sunt în măsură să stabilească cu aproximaţie adevărata lor natură şi poate chiar intenţiile lor. Indicaţii despre această eventualitate transpar mai întâi din felul în care au fost conduse pseudo-cercetările oficiale sub acoperirea unor proiecte ale US Air Force.

Într-adevăr, sfârşitul anilor şaizeci este marcat de o pecete de neşters în acest sens. Mai întâi proiectul *Blue Book* a fost abandonat în 1969 după ce comisia Condon (proiectul Colorado) a explicat că ozn-urile nu prezentau nici un interes pentru cercetarea ştiinţifică. Or, tot în 1969 au fost semnate primele acorduri oficiale SALT... E clar că nici asta nu e o simplă coincidenţă.

Dar tot atunci a fost lansată o altă momeală – războiul stelelor – căci două precauţii fac mai mult decât una. Trebuia să se menţină acelaşi ritm în perpetuarea amăgirilor. Noile tehnologii care se iveau aveau nevoie de un impuls pentru a se obţine maximum de profit. N-am să ajung până acolo încât să spun că rachetele îndreptate împotriva URSS-ului nu aveau sarcini nucleare, dar tot acest arsenal dispus astfel nu trebuie să fie instalat decât pentru a-i înşela *„pe cei care nu aveau nevoie să ştie"*.

Au existat cu siguranţă rachete nucleare puse la punct în laboratoarele specializate din New Mexico sau în altă parte. Experienţele făcute pentru testarea capacităţilor lor dovedesc acest lucru. Dar nu am impresia că erau destinate să servească drept

armă strategică împotriva Uniunii Sovietice, fie ea și de descurajare. Poate că inițial s-a gândit îndreptarea lor spre spațiul interplanetar, în cazul în care... Dar acum pare să fie stabilit că o astfel de amenințare exterioară a planetei noastre a fost îndepărtată.

Evident, cititorul se poate întreba cum au putut fi întreținute astfel de amăgeli fără ca nimeni să nu alerteze ziariștii, oamenii de știință etc. Răspunsul ar putea să fie foarte simplu. Din cauza compartimentării care izolează serviciile de siguranță însărcinate să mențină tăcerea absolută.

Multe persoane au bănuit o stare de război rece creată artificial (Walter Bowart este un exemplu printre alții), dar nici una nu a stabilit legătura cu prăbușirea de la Roswell pentru că, pe de o parte, acest caz a fost înăbușit în față, iar pe de altă parte pentru că subiectul ozn-uri a fost permanent luat în bataie de joc.

Unul din informatorii lui Bowart precizează:

„Organisme paravan ascund servicii de siguranță a căror existență nu e cunoscută de nimeni, cu excepția celor 18-20 de indivizi care le conduc. Au agenți dubli în interiorul serviciilor de siguranță oficiale clasice, spioni însărcinați să semnaleze orice funcționar susceptibil să pună în pericol siguranța națională. Când cineva știe prea multe, există mai multe mijloace pentru a-l face să tacă, în funcție de situație. De exemplu fac în așa fel încât să-l interneze în spital, iar atunci când iese din locul unde a fost îngrijit, individul a uitat tot ceea ce n-ar fi trebuit să știe niciodată. În alte cazuri, dispare pur și simplu, într-un fel sau altul, iar dacă are loc o anchetă, atunci se face în așa fel încât să se creadă că a plecat în străinătate, sau că a avut un accident în timpul unei partide de pescuit în largul mării... "

E vorba aici de măsuri privitoare la persoane care lucrează pentru agenții de stat, nu în cadrul unor organisme private. Aceste măsuri mai erau încă în vigoare pe la mijlocul anilor șaptezeci, în orice caz înainte de 1978, anul când a apărut cartea lui Bowart.

Deci, în principiu, secretul secretelor nu e legat de niște lucruri vulgar-terestre, rezultând dintr-un eventual conflict dintre Statele Unite și URSS, pentru că o frână serioasă a fost pusă războiului rece din 1969, desăvârșită în 1973 cu semnarea acordurilor SALT.

Probabil că era vorba de o procedură extremă pusă în aplicație pentru a menține secretul asupra elementelor strânse de puterea americană despre ozn-uri.

„Sinuciderea" doctorului James McDonald, decanul Institutului de Fizică Atmosferică al universității din Arizona ar putea să facă parte din această categorie, dar nu există nici un mijloc prin care să se poată face dovada. În asta și constă forța sistemului care a fost instalat. Nu se poate niciodată dovedi cu probe.

Mulți oameni s-au mirat de aparenta inerție a autorităților americane în cazul acestor pseudo-anchete asupra ozn-urilor. James McDonald, de care aminteam mai înainte, spunea:

> „(...)Dacă există undeva sus o disimulare, un camuflaj, atunci vreau să fiu unul dintre acei foarte numeroși savanți care, atât în această țară cât și în exterior, vor cere de urgență o explicație a motivelor pentru care o problemă științifică ce prezintă un interes potențial atât de mare ca cel al ozn-urilor ar putea fi considerată ca un domeniu rezervat în mod legitim unor operațiuni de înșelătorie fără precedent în istorie."

Este adevărat că o astfel de întreprindere, la un astfel de nivel, nu a mai existat niciodată în istoria societății noastre omenești, după cum inițiativa președintelui Truman de la 26 iulie 1947 (crearea NSC-ului) constituia o premieră mondială în materie de siguranță națională.

Războiul cu Japonia și Germania nu provocase o asemenea risipă de eforturi pentru păstrarea unui secret.

Trebuie remarcat că acest exces de precauții nu împiedică deloc secretele fisiunii nucleare să treacă de cealaltă parte a cortinei de fier, ceea ce permite Uniunii Sovietice să fabrice prima ei bombă atomică în 1949. Asta dovedește că secretul secretelor nu avea nici o legătură cu armamentul atomic.

ROSWELL

În cartea sa *The Roswell Incident*, scrisă în colaborare cu Charles Berlitz, William Moore a pomenit succint de o mărturie ciudată venind din partea unui anume Grady Landon „Barney" Barnett, inginer agronom originar din Socorro.

Acest om ar fi văzut la 3 iulie 1947, dimineața, pe terenul deșertic din San Augustin, între Magdalena și Socorro, o navă spațială accidentată precum și cadavrele ocupanților. Creaturile au fost descrise ca fiind foarte mici, macrocefale, chele, purtând haine dintr-o singură bucată de culoare cenușie.

Aceste afirmații au fost aflate de la niște prieteni ai lui Barnett, soții L.W. Maltais, din Socorro, care le-au auzit de la agronom în 1950. Barnett avea să moară în anii șaizeci, după ce ieșise la pensie în 1957.

Deși aflată la o depărtare de peste o sută cincizeci de mile de Roswell, această zonă ar putea să constituie elementul major al întregului caz și să explice de ce cadavrele care ar fi fost transportate în avionul căpitanului Henderson nu au fost descoperite la Roswell.

Barnett, după spusele soților Maltais, afirmase că în zonă sosiseră totuși alte persoane înainte de venirea militarilor. El menționează în special un grup de civili, conduși de un profesor de la o universitate din Pennsylvania, care efectuau cercetări arheologice în regiune.

Dar, în ciuda acestei indicații, nici un alt martor nu a confirmat această mărturie și pista fusese abandonată în profitul incidentului pe care acum cititorul îl cunoaște foarte bine: rămășițele adunate din apropierea bazei aeriene de la Roswell (de fapt, mai aproape de Corona decât de Roswell).

Or, întâmplarea face ca în 1990 să poată fi cunoscut un alt martor, datorită unei emisiunii televizate.

Într-adevăr, în ianuarie 1990, în cadrul unui program intitulat *Unsolved Mysteries*, un telespectator a intervenit pentru a preciza că detaliile referitoare la cazul prăbușirii de la Roswell, care făcea obiectul dezbaterii, nu se potriveau cu cele cunoscute de el în calitate de martor al evenimentului.

Producătorul emisiunii l-a înștiințat despre acest nou element pe cercetătorul Stanton Friedman, invitat în studiou, și i-a dat adresa persoanei respective, un anume Gerald Anderson din Springfield (Missouri). Stanton Friedman a luat la rândul lui legătura cu John Carpenter, psihiatru, delegat al grupului MUFON în Missouri, căruia i-a încredințat chestionarea martorului.

După ce a fost supus unor teste psihologice și psihiatrice, domnul Anderson a acceptat regresia hipnotică și a dezvăluit amintiri uitate la nivelul conștientului. După patru luni de examene, doctorul Carpenter a putut să confirme că martorul este sănătos mintal, că relatarea lui e coerentă și mărturia credibilă.

Gerald Anderson a situat data incidentului foarte exact la 5 iulie 1947 (în loc de 3 iulie, cum pretinde Moore). Familia lui, care plecase din Indiana pentru a se instala în New Mexico, sosise la noua ei reședință la 4 iulie. Prin urmare evenimentul s-a produs a doua zi, pe 5 iulie.

Domnul Anderson, care avea cinci ani în perioada aceea, se afla într-o mașină împreună cu familia lui: tatăl său, Glen, fratele său, Glen Junior, unchiul Ted și vărul Victor (opt ani, fiul lui Ted). Toți se duceau la Guy Anderson, un alt unchi al martorului.

În cursul deplasării, maşina mergea pe lângă un teren arid pe care părea să se fi prăbuşit un obiect discoidal. Membrii familiei Anderson au coborât din maşină ca să vadă ce se petrece şi au descoperit cu stupefacţie că era vorba de o *farfurie zburătoare* aparent accidentată (în structura ei se vedea o fisură, ca cea pe care ar fi putut s-o provoace un şoc violent). La exterior zăceau patru mici creaturi umanoide: două moarte, a treia agonizând, a patra nevătămată dar vizibil înspăimântată de sosirea martorilor.

După câteva clipe a sosit un alt grup. Era vorba de cinci studenţi conduşi de profesorul lor, care a încercat zadarnic să dialogheze cu fiinţa rămasă în viaţă în cele câteva limbi pe care le cunoştea. Apoi a sosit la faţa locului şi camioneta inginerului Barnett.

Puţin timp după aceea, în zonă a năvălit o adevărată armată de vehicule militare: jeepuri şi camioane pline cu soldaţi înarmaţi. Creatura nevătămată a intrat atunci în panică şi, tot după spusele domnului Anderson, toţi civilii au fost îndepărtaţi din acel loc şi rugaţi politicos dar ferm să nu vorbească nimănui despre ce văzuseră.

Toate detaliile furnizate de Gerald Anderson fuseseră memorate după ceea ce-i povestiseră părinţii lui mai târziu. Dar îşi amintea că atinsese cu mâna nava, ca şi pe una dintre fiinţele decedate, şi că avusese o senzaţie de frig intens, ca atunci când scoţi ceva din congelator. Totuşi în ziua aceea soarele era sus pe cer şi temperatura caniculară.

Descrierea creaturilor făcută de acest nou martor este destul de apropiată de modelul descris de alte persoane care au trăit experienţa unei întâlniri de gradul patru (răpirea): fiinţe umanoide de talie mică (în jur de 1,20 m), cu cap mare şi rotund, ochi enormi fără pleoape, cu nas aproape inexistent, semnalat de două orificii mici, cu gura subţire, abia vizibilă.

În cursul unei şedinţe de hipnoza, domnul Anderson şi-a amintit că nu departe de zona respectivă se afla o moară, care a

fost găsită când s-a întors la fața locului împreună cu anchetatorii, ascunsă în spatele unui pâlc de copaci care nu existau în 1947 și care crescuseră între timp.

Pe lângă ciudățenia aparatului accidentat și a naturii echipajului, familia Anderson a fost deosebit de frapată de atitudinea militarilor. Ajunși la fața locului, aceștia s-au comportat de parcă știau deja ce vor găsi acolo, nefiind în nici un fel surprinși de spectacolul acela ieșit din comun.

O primă analiză, provizorie, arată că s-ar putea să fie vorba de un singur incident care s-a derulat în doi timpi:

① Nu departe de Roswell, un ozn suferă o avarie a structurii sale, ceea ce produce, pe o pășune pentru oi a ranch-ului Brazel, căderea unor bucăți dintr-un înveliș de suprafață (sau poate dintr-o a doua navă). Totuși, un al doilea aparat poate încă să mai parcurgă o sută cincizeci de mile spre vest înainte de a face o aterizare forțată. (O anchetă recentă, făcută de un grup din CUFOS în 1989 și 1990 a putut să stabilească că un alt aparat și ocupanții lui căzuseră la câțiva kilometri de zona cu mici rămășițe.)

② Nava aterizează forțat între Magdalena și Socorro.

Prin urmare ar fi avut loc o ciocnire între două aparate. Un scenariu pus la cale de o inteligență superioară pentru a face să se creadă că avusese loc un accident, destinat să arate autorităților americane că niște extratereștri *sunt cu ochii pe noi.*

II

DOSARUL RĂPIRILOR

PĂREREA OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ

Cred că suntem pescuiți. Poate că suntem foarte apreciați de rafinații în arta culinară din sferele înalte. Sunt încântat la gândul că la urma urmelor pot fi util la ceva.

Charles Hoy Fort,
Le Livre des damnés.

Într-o lucrare precedentă, l-am lăsat pe sociologul Thomas Eddie Bullard, din Bloomington (Indiana), să expună cum, pornind de la relatarea persoanelor care pretindeau că fuseseră răpite la bordul unui ozn, putuse să stabilească, într-un număr mare de cazuri, că era vorba de evenimente cu adevărat trăite – cel puțin în care buna credință a martorilor părea dovedită – și nu de fantasme exteriorizate de oameni înclinați spre supranatural și fabulație. El a pus accentul în special pe traumatismele provocate de experiențele suferite de subiecți, *contactații* (cei care se supun de bună voie răpirii, considerându-se niște *aleși*) relatând *a contrario* povești euforice și miraculoase, de parcă ar fi exprimat niște dorințe refulate în subconștientul lor, luându-și fantasmele himerice cele mai ascunse drept realități.

Șaptezeci din aceste cazuri de răpiri au ajuns la cunoștința cercetătorilor prin intermediul regresiei hipnotice. În mod ciudat, celelalte mărturii, obținute spontan, tind să fie abandonate de majoritatea cercetătorilor, deoarece consideră, pe nedrept, că hipnoza este o probă categorică a realității pretinsei experiențe.

Cât se poate de fals! Specialiştii sunt cu toţii de acord că trebuie să fim extrem de circumspecţi faţă de regresia hipnotică, care, dacă nu este efectuată în condiţii de rigoare absolută, poate să altereze impresiile subiectului şi să falsifice datele conţinute în mărturii.

Toţi experţii sunt unanimi în a admite că regresia hipnotică practicată asupra unor persoane care au avut un *missing time* – perioadă de timp nememorată la nivelul conştientului în timpul observării unui fenomen de tip OZN – nu este decât un instrument ce trebuie mânuit cu maximum de prudenţă, cu bună credinţă şi conform unor criterii riguroase. Cel puţin dacă se urmăreşte obţinerea unor rezultate pe care cercetătorii să le poată folosi în construirea unei ipoteze de lucru.

În consecinţă, hipnoza nu este mijlocul infailibil care va permite certificarea că martorul spune adevărul. Totul depinde de persoana care o foloseşte şi de felul în care este condusă regresia.

ANALIZELE LUI T.E. BULLARD

Thomas Eddie Bullard a publicat în 1989 un articol absolut remarcabil în care propune câteva criterii ce trebuie respectate în cazul efectuării unei regresii hipnotice asupra unui răpit.

Sociologul american este conştient de fragilitatea afirmaţiilor obţinute sub hipnoză, mai ales când aceasta este folosită în mod nesocotit, şi, ca un om de ştiinţă sceptic, el nu-i acordă o încredere absolută. Totuşi el explică foarte bine că atunci când hipnoza este practicată după reguli stricte, ea permite hipnotizatorului să diferenţieze relatările de bună-credinţă de scorneli sau de halucinaţii provocate de fantasme. Ceea ce nu vrea să însemne că episoadele relatate de subiect au fost trăite fizic (ele ar putea să constituie un paravan, o momeală, pentru

ascunderea unui alt tip de realitate). Dar relatarea unui presupus răpit este mult mai acceptabilă, chiar şi în cazul în care ar conţine lucruri incredibile, dacă sunt satisfăcute condiţiile indispensabile de rigoare.

Sociologul american a stabilit nouă criterii. Pentru ca o regresie hipnotică să fie valabilă, hipnotizatorul trebuie neapărat:

① să fie psihiatru sau psiholog, să fi primit o învăţătură specifică în materie de hipnoză şi să aibă o mare experienţă în practicarea ei;

② să nu aibă idei preconcepute în privinţa fenomenelor OZN şi să nu fie prea informat asupra cazului supus expertizei sale;

③ să lase martorul mai întâi să restituie amintirile uitate, dacă poate, apoi să pună întrebări mai ţintite;

④ să evite ghidarea martorului, conştient sau inconştient;

⑤ să nu autorizeze alte persoane să asiste la şedinţă, pentru a nu exista riscul unor eventuale influenţe;

⑥ să suprime amintirile aduse în conştient cu ocazia fiecărei şedinţe cu ajutorul sugestiei posthipnotice, până la sfârşitul seriei de regresiuni;

⑦ să exploreze în detaliu toate amintirile conştiente ale subiectului înainte de a începe regresia hipnotică;

⑧ să păstreze toate înregistrările şedinţelor de regresie şi a interogatoriilor, pe bandă video dacă este posibil, pentru a permite verificarea comportamentului subiectului precum şi a hipnotizatorului;

⑨ să evalueze subiecţii pentru a vedea dacă pot fi hipnotizaţi.

După cum cititorul a putut constata, o regresie hipnotică valabilă nu e la îndemâna oricui.

Pentru a arăta că aceste criterii sunt indispensabile, T.E. Bullard a clasificat doisprezece cercetători, care au o mare experienţă în domeniul regresiei hipnotice pentru că au practicat-o în anumite cazuri cunoscute în Statele Unite. El a stabilit clasamentul în funcţie de următoarele şase criterii de credibilitate:

❶ să aibă o mare experiență în hipnoză;
❷ să nu aibă convingeri înainte de regresie;
❷ să lase subiectul să se exprime liber înainte de a-l chestiona;
❹ să evite să pună întrebări orientate;
❺ să nu accepte prezența altor persoane la ședințe;
❻ să șteargă amintirile prin sugestie posthipnotică după fiecare regresie.

HIPNOTIZATORI	CAZURI	1	2	3	4	5	6
Aphrodite Clamar	Kilburn, Rich	+	+	+	+	–	–
Harold J. Edelstein	Andreasson	+	+	–	–	–	–
Girard Franklin	Kilburn	+	+	–	–	–	–
James Harder	Roach, Whitley	–	–	–	–	–	–
Budd Hopkins	Davis	–	–	–	+	(–)	
Donald Klein	Strieber	+	+	+	+	(+)	
William C.McCall	Shaw, Whitley	+	–	–	–	–	
Fred Max	Andreasson, Luca	+	+	–	–	–	–
Martin Reiser	Shaw	+	+	+	(+)	(+)	–
D.Scott Rogo	Briggs	–	–		–	–	
Benjamin Simon	Hill	+	+	+	+	+	+
R. Leo Sprinkle	Higdon, Larson	+	–	–	–	–	

Tabelul de mai sus reprezintă estimările lui T.E. Bullard, stabilite după un mod care se traduce astfel:

\+ = conform cu criteriul
– = neconform cu criteriul
= informații insuficiente
(+) = la limita conformității
(–) = la limita neconformității

Cititorul probabil că a observat că numai doctorul Benjamin Simon satisface toate criteriile. Voi aminti că acest practician, care a activat mai întâi pentru armată, apoi pe cont propriu, a fost

hipnoterapeutul care s-a ocupat de soții Betty și Barney Hill, primul caz de potențială răpire la bordul unui ozn nememorat la nivelul conștientului și restituit sub regresie hipnotică.

În partea de jos a clasamentului se află Budd Hopkins, ceea ce ar putea să surprindă pe cititorul informat, căci cercetatorul newyorkez se bucura încă de o reputație excelentă la mijlocul anilor optzeci, dar înclinația sa de a vedea cazuri de răpiți la toate persoanele care au recurs la serviciile sale i-a cam știrbit reputația, mai ales după ce s-a despărțit de colaboratoarele lui cele mai prețioase: doctoritele Aphrodite Clamar și Elisabeth Slater. În plus, Hopkins efectuează acum el însuși regresiile hipnotice asupra unor subiecți care acceptă să se supună investigațiilor sale, lucru nu prea apreciat de specialiștii științifici, care îi reproșeaza că nu este suficient de drastic în metodologia lui.

În ciuda acestei proaste clasări, Hopkins se poate consola spunându-și că nu e ultimul. În urma lui se află succesiv doctorii: R. Leo Sprinkle, D. Scott Rogo și mai ales, lucru absolut surprinzător, doctorul James Harder.

Pentru dezvinovățirea acestor cercetători prost clasați, e bine totuși să amintim că cel puțin unele dintre criteriile stabilite de T.E. Bullard nu sunt neapărat indispensabile, și că altele (necitate) pot să fie respectate de specialiștii în cauză. Prin urmare nu au decât o valoare relativă și pot să se modifice în orice moment.

Deschid aici o paranteză care mi se pare necesară.

Câțiva sceptici consideră că cea mai mare parte a cazurilor de răpiți își găsește o explicație psihiatrică... fără să aducă, firește, nici cea mai mică dovadă. Acestor contestatari le voi aminti de cercetările psihiatrului american Berthold Eric Schwartz, publicate într-o carte pe care le-o recomand spre lectură și în care putem citi următoarele:

„În treizeci de ani de exercitare a specialității mele, psihiatria, am avut ocazia să efectuez examene psihiatrice pe trei mii trei sute nouăzeci și unu de pacienți și am participat la mii de ore de psihoterapie. În timpul tuturor acestor activități profesionale, nu am descoperit niciodată un subiect care să aibă simptome de dezechilibru mintal legate de povești cu ozn-uri. Nu sunt singurul care am făcut această constatare. Doctorii Theodore A. Anderson, psihiatru experimentat, și Henry A. Davidson, medic la spitalul Overbrook din comitatul Essex, au confirmat această constatare. Doctorul Davidson, care a tratat trei mii de pacienți, nu a găsit nici un caz de tulburare psihologică printre ei și nu a notat nici măcar unul dintre cele treizeci de mii de cazuri spitalizate la Overbrook de când se tot vorbește de ozn-uri.

Cercetarea lucrărilor specializate – cărți de referință, în psihiatrie, psihanaliză și neurologie – confirmă această absență a unor experiențe legate de observații sau contacte cu ozn-uri în diferitele maladii mentale și cele numite „nervoase". Făcând o verificare pe computer a literaturii medicale de la Biblioteca Națională de Medicină, pornind de la sistemul Medlars, *nu am găsit nici măcar o singură referire la perioada cuprinsă între anii 1964 și 1973.*

Aceasta indică faptul că explicațiile care s-au putut găsi în această perioadă, emise de anumite organisme oficiale sau organe mediatice, folosindu-se de cauze ținând de psihopatologie pentru a motiva majoritatea fenomenelor OZN – halucinații, iluzii, credințe religioase, etc. – nu au fost emise decât pentru a-i stigmatiza și a-i intimida pe cei care trăiseră astfel de experiențe. Lucrul este cu atât mai regretabil cu cât cei care s-au sprijinit pe astfel de argumente nu aveau nici o calificare profesională în domeniul psihiatriei..."

Michel Picard a publicat în revista *Lumière dans la nuit* (nr.181, ianuarie 1979) un text pentru a explica aceeași absență de simptomatologie OZN în psihopatologie și pentru a desființa *modelul socio-psihologic* de tristă celebritate al lui Michel Monnerie, absență despre care se feresc tare mult să se pronunțe... *socio-psihologii!* Închid paranteza.

T.E. Bullard a remarcat și el că, din punct de vedere geografic, repartiția răpitorilor (luând în considerare fizicul lor) arăta că în Anglia exista o preponderență de ființe umane conform standardelor noastre (blonzi înalți), în timp ce în Statele Unite (și în America de Nord în general) cel mai adesea în descrieri apar micii umanoizi, iar în America de Sud umanoizii înalți.

Sociologul american consideră că explicația cea mai verosimilă a acestei situații surprinzătoare ar putea să se găsească mai curând în anumiți factori legați de unele tradiții narative proprii regiunilor respective decât în intervenția mai multor rase de extratereștri care și-ar fi împărțit *supravegherea* planetei noastre. Să nu uităm că, deși de o foarte mare onestitate intelectuală,Bullard este un specialist în folclor și are deci o tendință naturală să interpreteze relatările răpiților ca fiind de natură folclorică și nu neapărat legate de niște evenimente reale.

Sociologul a comparat de asemenea munca a patru hipnotizatori americani, amintind cu aceeași ocazie tentativele nefericite ale lui Alvin C. Lawson, care s-a străduit să facă din răpirile *reale* niște răpiri imaginare.

Se știe că experiențele lui Lawson s-au limitat la opt voluntari, ceea ce este puțin în comparație cu cele o sută patru cazuri *reale* analizate de Bullard.

Analiza aprofundată pe care ne-o pune la dispoziție arată că din cele cincizeci de grupe de caracteristici, stabilite ca modele de bază, nu se regăsesc decât treizeci și trei. De asemenea, se observă că în cazurile imaginare sunt amintite unele trăsături tipice care circulă în literatura populară de science-fiction. De

exemplu, cazurile imaginare relatează 75% de aparate în formă de disc, în timp ce hipnotizații nu semnalează decât 50%, iar nehipnotizații 53%. Şi mai contrastante, cazurile imaginare descriu un aparat în formă de Saturn (o sferă înconjurată de un inel) în 38% din cazuri, cifra ajungând la 1% pentru hipnotizați și 7% pentru nehipnotizați.

În realitate, persoanele testate de Lawson, influențate de întrebări tendențioase, s-au bazat pe caracteristici pe care le întâlnești frecvent în lucrările de popularizare și revistele de senzație ahtiate după povești nebunești. Această literatură folosește frecvent scheme tipice care se repetă de la an la an, în timp ce cazurile de răpire relatate de martori de bună-credință (fie că e vorba de evenimente reale sau de amăgeli) vorbesc de o diversitate de caracteristici – chiar dacă unele sunt aproape constante – care nu transpar absolut deloc din experiențele lui Lawson.

Părerea mea este că voluntarii lui Lawson au restituit mai curând niște amintiri imaginare legate de propriile lor lecturi, decât un fenomen care ar implica inconștientul colectiv, cum ar vrea să ne facă să credem.

Concluzie

Deși conștient de faptul că hipnoza, dacă este prost practicată, poate să deformeze anumite restituiri și să producă caracteristici fanteziste, T.E. Bullard rămâne totuși convins că rămâne un instrument de mare valoare, uneori determinant în înțelegerea misterului evenimentelor.

Dar pentru a o putea considera ca atare și a-i acorda mai multă credibilitate, trebuie s-o disciplinăm, s-o structurăm, să-i conferim niște reguli imperative care vor trebui respectate de toți. Da, hipnoza este încă departe de a fi mijlocul infailibil de a ne

dezvălui fața ascunsă a evenimentelor, dar ea rămâne, pentru acest gen de cercetare, singurul instrument performant avut la dispoziție. În ciuda imperfecțiunilor datorate esențialmente hipnotizatorilor prea puțin preocupați de rigoare în demersul lor, este remarcabil să se constate că trama poveștilor relatate rămâne identică, și asta indiferent de hipnotizator și indiferent de valoarea acordată metodologiei sale. În realitate, alterările provocate de o regresie hipnotică prost condusă nu afectează decât forma, *niciodată fondul.* Fanteziile nu privesc decât detaliile, fără să modifice cu nimic relatarea de bază. Finalitatea poveștii unei răpiri rămâne de fiecare dată aceeași: niște entități umane sau umanoide, la limita grotescului sau a monstruozității în unele cazuri, răpesc (sau îi lasă să creadă asta) indivizi aparținând tuturor straturilor sociale la bordul unei extraordinare mașini zburătoare pentru a-i supune unor *examene*, care îi coboară aproape în stadiul de cobai.

Că răpitorii au sau nu un nas mare, că sunt chei sau păroși, că nava lor are formă de disc sau de trabuc, că există schimburi verbale, telepatice, sau de nici un fel, toate astea nu sunt incompatibile cu o anumită realitate a cărei origine adevărată rămâne de stabilit.

Sigur, există distorsiuni și scorneli, dar există și trama de bază, și nimic categoric nu a putut să explice acest fapt în mod satisfăcător.

Este cât se poate de evident că există un fenomen de răpire obiectiv, căci relatările imaginare diferă suficient de răpirile *reale.* Prin urmare nu avem dreptul să le ignorăm pe acestea din urmă. În relatările *adevăraților răpiți*, coerențele sunt mai numeroase decât incoerențele, iar obiectivitatea este mult mai prezentă decât subiectivitatea. Trebuie deci ca scepticii să acorde mai puțină importanță hipnotizatorului pentru a se interesa mai mult de ceea ce spune martorul.

Dacă ne încredem în cercetările lui Lawson, factorul hipnotizator este neînsemnat în anumite similitudini dintre

versiunile captivilor imaginari şi cele ale captivilor *reali*. Trebuie deci să ţină cont mai ales de diferenţele enorme decât de uşoarele asemănări. Voluntarii lui Lawson n-au făcut decât să se supună influenţei sale. Dacă ar fi fost făcuţi să creadă că au fost răpiţi de sovietici, de zâne sau de demoni, ar fi descris sovietici, zâne sau demoni. Lawson i-a făcut să creadă că fuseseră capturaţi de extratereştri şi, pe cale de consecinţă, respectivii au descris extratereştri, conform imaginii luate din amintirea lecturilor de ficţiune. Ceea ce nu s-a întâmplat cu *adevăraţii* răpiţi.

Bullard este de acord cu mine *grosso modo* şi mai găseşte şi alte argumente pentru a justifica interesul pe care îl are faţă de răpiri, dar acestea ar încărca prea mult capitolul dacă ar trebui să le amintesc pe toate aici.

Să spunem, pentru a conchide, că Bullard preferă să lucreze la cazuri în care sunt angrenaţi mai mulţi captivi (sunt rare dar există) – sau asupra unor incidente cu efecte psihice şi fiziologice profunde – decât să raţioneze prea subtil aşa cum fac unii care neagă aceste fenomene, preocupaţi mai mult să strălucească în expunerile lor retorice decât să apeleze la toate resursele lor intelectuale şi să acţioneze cu obiectivitate.

Din păcate, în Statele Unite cercetarea asupra răpiţilor tinde să devină un fel de război de tranşee, unii *negatori* – precum Philip Klass – folosind loviturile cele mai josnice pentru a desfiinţa ceea ce pare că îi indispune (ca să nu spun că îi înspăimântă).

PĂREREA SPECIALIŞTILOR ÎN REGRESIE HIPNOTICĂ

Doctorul Aphrodite Clamar

Aphrodite Clamar, psiholog clinic, care îşi desfăşoară activitatea la New York, a fost o vreme una din colaboratoarele lui Budd Hopkins.

Înainte de a fi solicitată prima dată să supună unei regresii o femeie care avusese o experiență legată de o observație OZN, ea nu acordase niciodată vreun interes acestor fenomene. De altfel, nu întâlnise niciodată vreun pacient care să-i spună că fusese răpit la bordul unui ozn.

Când a început să se intereseze de acest tip de incident, doctorița a avut grijă să nu vorbească despre acest lucru anturajului ei profesional, de teama ridicolului care ar fi putut să-i dăuneze carierei. Totuși, întărâtată de provocarea lansată de cercetătorii care îi solicitau expertiza, s-a hotărât să accepte în ciuda tuturor capcanelor.

Pentru că nu mai avusese încă niciodată de-a face cu acest gen de pacienți, ea a trebuit să adopte o procedură diferită pentru a-i testa, știind perfect că primele ședințe vor fi într-un fel niște încercări destinate elaborării și perfecționării unei metodologii specifice. A fost pentru ea o experință nouă și o descoperire, pentru că nici nu se gândea la miile de detalii restituite de răpiți sub regresie hipnotică, fiind totuși conștientă de erorile de interpretare și de distorsiunile posibile.

Aphrodite Clamar a mărturisit că toate ședințele de regresie efectuate asupra unor potențiali răpiți au fost laborioase și penibile atât pentru ea cât și pentru pacienți. Fiecare ședință dura în medie o oră și jumătate și, de fiecare dată, pacienții aveau impresia că nu durase decât o jumătate de oră – ceea ce dovedește o distorsiune a noțiunii de timp scurs.

Printre aceste cazuri noi, nici unul nu avea vreo legătură cu drogurile sau cu alcoolul, nici cu o perversiune sexuală sau cu o manie oarecare. Persoanele pe care le-a testat aparțineau ambelor sexe și tuturor categoriilor de vârstă (cu excepția persoanelor foarte în vârstă), de condiții sociale diferite și având profiluri psihologice variate. Unii aveau o formație universitară, alții nu aveau decât o pregătire modestă. Pe scurt, persoanele respective nu se deosebeau prin nimic de media standard a

cetățenilor și nu aveau probleme psihice deosebite, dacă exceptăm ciudățenia experienței pe care o restituiau sub hipnoză. Nici o similitudine nu poate fi observată între ei în ceea ce privește patologia mentală..

În cursul ședințelor de regresie, singurul lor punct comun era perplexitatea în fața experienței trăite. Toți ar fi vrut să știe ce anume li se întâmplase în realitate. *„De ce eu?" – „Ce am eu în plus față de ceilalți?"* Cei mai mulți, ca să nu spunem toți, erau confuzi, stingheriți, chiar se simțeau rușinați la gândul că putuseră să fie răpiți la bordul unui ozn, teama de ridicol exercitând o influență foarte puternică asupra lor.

Când a putut să stabilească mai bine adevărata personalitate a acelor pacienți ieșiți din comun, doctorița a hotărât să-i supună la toate testele disponibile pentru a le stabili cu cea mai mare precizie profilul psihologic (teste de inteligență, etc...). În total, nouă potențiali răpiți au fost astfel definiți din punct de vedere psihic. Persoana însărcinată cu aceste teste nu a fost informată de revelațiile făcute sub hipnoză. Rezultatele au fost după aceea verificate de un al doilea specialist, care nici el nu fusese informat, pentru ca evaluarea lui să nu fie influențată.

Rezultatele definitive nu au arătat nimic extraordinar în privința profilului răpiților. Bărbații (mai ales cei care restituiseră răpiri ce datau din copilărie) recuperau mai greu echilibrul psihic decât femeile care trăiseră aceeași experiență. În general, bărbații acceptau mai greu decât femeile faptul împlinit, așa că ele își recăpătau mai ușor echilibrul, în ciuda traumatismului provocat de incident. Doctorița a observat că femeile vorbeau mai ușor despre ceea ce li se întâmplase, în timp ce bărbații detestau să discute despre cele întâmplate, lăsându-se rugați să interpreteze ceea ce trăiseră.

Aphrodite Clamar nu a putut, ca majoritatea colegilor săi, să spună cu certitudine dacă răpirile la bordul unor ozn-uri sunt evenimente realmente trăite sau iluzii. A putut însă să afirme cu

siguranță că persoanele de care s-a ocupat sunt convinse de realitatea experienței lor, și că în consecință merită să fie privite cu respect. Prin formația ei, doctorița ar fi avut mai curând tendința să vadă în relatările răpiților rezultatul unui proces mental, dar ea se află în fața unui fenomen până acum necunoscut în psihologie, în psihanaliză și în psihiatrie. Admite că o cercetare cu aceste persoane necesită multe precauții și verificări dacă vrem să ne convingen că relatările lor nu sunt inventii mentale.

Ea îi invită pe toți colegii ei care nu știu nimic de acest tip de pacienți să dea dovadă de răbdare când vor avea ocazia să îngrijească vreunul și să nu-i treacă prea repede în rândul bolnavilor mintali, sub pretextul că povestea lor este neverosimilă.

Stimulii care provoacă trumatismul pot fi bogați în învățăminte pentru știință în general și științele umane în special, putând să aducă noi cunoștințe în problemele legate de psihicul uman. Pentru aceste motive, ea propune colegilor ei să nu mai respingă relatările pe care le pot face anumiți pacienți care s-ar putea să fi avut experiențe decurgând din observarea unor oznuri, să fie deschiși acestor fenomene și să le trateze cu seriozitate.

Doctorul Beverly Jeanne Bruce-Carter

Doamna Bruce-Carter este un fost psihiatru clinician care se interesează de foarte puțină vreme de răpiții pe care i-i pot trimite unii colegi.

În urma lecturii unor lucrări de specialitate precum cele scrise de Whitley Strieber, Budd Hopkins, Edith Fiore, etc., ea a fost definitiv fascinată de această problemă. În 1989 a asistat în Colorado la Forumul despre Întâlnirile Apropiate de la Aspen și a putut astfel să stabilească legături cu diferiți participanți și să se informeze asupra amplorii fenomenului.

Doamna Bruce-Carter m-a îndrumat spre cazul John Salter (care va fi abordat într-un capitol viitor), neputând, din păcate să semnaleze și altele, majoritatea pacienților cerând să li se păstreze cu strictețe anonimatul.

Ea a tratat cinci persoane în mai puțin de un an, observând că toate erau de bună-credință. Doamna Bruce-Carter precizează că ea nu încearcă să afle dacă evenimentele descrise au fost fizic trăite, rolul ei limitându-se să acorde asistență indivizilor care i se confesează. Tot ea spune că persoanele care prezintă simptome proprii răpiților nu sunt deloc afectate de o formă oarecare de alterare mentală prezentând probleme psihiatrice, dar prezintă o formă de traumatism ai cărui stimuli rămân de determinat.

Pacienții pe care i-a tratat nu erau deloc persoane preocupate de publicitate sau înșelate de fantasme, ci voiau doar să înțeleagă ce li se întâmplase și să se întâlnească cu oameni care trăiseră același gen de experiență pentru a schimba impresiile.

Doamna Bruce-Carter ține din 1985 un jurnal personal în care a notat numeroase vise, dintre care unele se referă la contacte cu *aliens*. Aceste vise, care sunt anterioare primelor sale contacte cu răpiții, continuă să se producă și acum. Vom reveni asupra acestui punct uimitor...

Doamna Anne Druffel

Anne Druffel are o formație științifică modestă, dar o experiență foarte solidă în tot ceea ce privește problemele legate de observațiile OZN și de răpiri. Ea a făcut parte din echipa care a condus anchetele asupra cazurilor de contacte de la Tajunga Canyon, faimoase în Statele Unite. Este colaboratoarea asociației MUFON de mulți ani și textele ei pot fi citite în mod regulat în bătrâna *Flying Saucer Review*, decana de vârstă a publicațiilor specializate care se ocupă de fenomenul OZN, precum și în alte reviste.

În numerele din martie și aprilie 1978 ale revistei *Fate*, ea a publicat un articol despre ciudatul caz al lui Harisson Bailey, un negru care ar fi trăit, în 1951, o aventură uimitoare cu niște entități vag definite, poveste pitorească dar care are dezavantajul de a fi fost cunoscută după mulți ani de la derularea ei.

Anne Druffel şi-a petrecut o bună parte din carieră rezolvând pentru o agenţie privată problemele sociale dintre indivizi şi cunoaşte bine psihologia fiinţelor omeneşti. Ea a învăţat să se folosească de hipnoză în 1977 şi, în timpul anchetelor pe care le-am făcut, a ştiut să combine cunoştinţele despre sufletul omenesc şi stăpânirea hipnozei pentru a ajunge la rezultate uneori contestabile, dar totdeauna interesante.

Anne Druffel a început să se ocupe de cazuri de răpiri în 1965 cu o experienţă având multe puncte comune cu cea a soţilor Hill, apoi, incidentele de acest tip înmulţindu-se, ea a considerat că probabil e vorba de o fază nouă în manifestările fenomenului OZN, fază făcând parte dintr-un plan stabilit de multă vreme şi urmărind să provoace interacţiuni între oameni şi entităţi.

Cercetătoarea californiană a lucrat la mai mult de o sută de cazuri de potenţiali răpiţi sau de martori de întâlniri apropiate care au înregistrat un *missing time*. Ea nu recurge la hipnoză decât dacă martorul are un psihic stabil, echilibrat, dacă e raţional în judecată şi prezintă toate semnele unei onestităţi intelectuale. Dacă una din aceste calităţi lipseşte, ea evită hipnoza întrucât este pe deplin conştientă că aceasta poate să falsifice mintea martorului (care va restitui amintiri alterate sau exagerate) dar şi să provoace daune emoţionale la nivelul psihicului.

Ca majoritatea cercetătorilor riguroşi, ea nu poate să afirme dacă amintirile aduse în conştient sub efectul hipnozei se referă la nişte episoade trăite în mod fizic. De altfel, cercetătoarea californiană îmi mărturiseşte cu sinceritate că a întâlnit martori convinşi că au avut contacte fizice cu entităţi, dar fără să poată dovedi cu nimic aceste convingeri. Alte cazuri sunt imposibil de clasificat într-o categorie precisă, unele putând fi cauzate de o stare alterată a conştiinţei, altele putând implica manipularea minţii martorilor de nişte inteligenţe din universul lor spaţio-temporal.

Anne nu crede că unele dintre aceste cazuri ar putea să fie opera unor oameni aparţinând anumitor agenţii de stat, tehnologia

folosită fiind, după părerea ei, cu mult peste capacităţile serviciilor de siguranţă americane. În cazurile în care apar *aliens „umani"* sau vrând să treacă drept oameni, ea crede că nu e vorba de adevărate contacte fizice ci de amăgeli psihice a căror finalitate rămâne de descoperit.

În cele o sută de cazuri la care a avut ocazia să lucreze, aproximativ o treime din protagoniştii lor erau indivizi cu instabilitate mentală, aceste cazuri reprezentând manifestările unor fantasme sau dorinţe refulate destinate să atragă atenţia celor din jur sau să redea diferite fantezii. După părerea ei, aceste persoane sunt uşor de diferenţiat de celelalte, care sunt de bună-credinţă, chestionându-i şi lăsându-i să se exprime liber. Instabilitatea lor transpare fără umbră de îndoială dintr-o relatare plină de fraze dezlânate, de contradicţii, de speculaţii gratuite, de concluzii fără fundament, în general o relatare marcată de o credinţă profundă în tot ce are legătură cu supranaturalul.

Anne Druffel remarcă faptul că acele mici creaturi necunoscute sunt deseori descrise de nişte oameni care cred că au fost răpiţi de la domiciliul lor în timpul somnului. E vorba de oamenii care au fost deosebit de terorizaţi de experienţa respectivă. Dacă perceperea acestor creaturi corespunde realităţii (noastre fizice) sau ea se datorează doar unei stări de conştiinţă alterate constituie o problemă pe care Anne nu a putut s-o rezolve, sau mai curând asupra căreia nu îndrăzneşte să se pronunţe în scrisoarea ei, de teamă să nu pară prea *pro* sau prea *anti*.

Ea sugerează că ar putea să fie vorba şi de creaturi care s-ar manifesta în cadrul unei manipulări a spaţio-timpului, opţiune care revine des în explicaţiile sale, ceea ce pare să indice că, fără s-o mărturisească deschis, aceasta este ipoteza ei preferată.

De asemenea, nu ştie cum trebuie interpretate cazurile de paralizie care i-au afectat pe martori. Să fie o acţiune exercitată de entităţi? Sau reacţia creierului cuprins de frică să fie cea care ar provoca un blocaj parţial şi momentan al sistemului nervos?

Pentru a tranșa această problemă, ea se gândește la o combinație ale acestor două soluții, ceea ce constituie, după părerea mea, un exces de prudență.

Anne încearcă să-și explice alegerea pretextând că răpiții cu o personalitate puternică au reușit să se protejeze de anumite forme de intruziune și au fost în stare să rupă voluntar contactul stabilit de entități. Asta cere din partea acestor persoane o stăpânire de sine fără pereche, antrenament la exercițiile mentale și o elevație spirituală peste medie.

Această constatare, dacă este exactă, e interesantă în măsura în care te trimite imediat cu gândul la tracasările *diavolului* cu care se confruntau misticii din secolele trecute. Găsim câteva exemple și în secolul nostru, dar, de când și-au făcut apariția ozn-urile, misticii par pe cale de dispariție.

Anne Druffel nu a avut niciodată vise ciudate sau amintiri scurte (*flash-uri*) ce ar putea fi legate de un eventual contact cu inteligența care manipulează fenomenele OZN (ca în cazul doamnei Bruce-Carter). Totuși mărturisește că are o amintire foarte stăruitoare din frageda ei copilărie, care ar putea fi asemănată cu *paravanul memorial* din experiențele lui Strieber (o amintire falsă plasată ca paravan pentru a ascunde una adevărată). Mai recunoaște că a resimțit ceea ce ar putea fi un *missing time* (sau o pierdere de amintiri specifice) care se situează imediat după perceperea vizuală a unor fenomene ce aparțin panopliei OZN.

Anne precizează că tentativele făcute pentru recuperarea acestor amintiri pierdute au rămas fără succes, întrucât de fiecare dată a apărut un fel de barieră mentală dincolo de care nu a putut să treacă. Ea a trăit trei incidente de acest tip și nu a încercat să le exploreze pe celelalte două.

Se pare că și alți cercetători au înregistrat anomalii de același tip, în special cei care s-au specializat în regresia hipnotică. Asta complică și mai mult problema.

Anne consideră că amintirile conştiente restituite spontan de unii răpiţi sunt mai fiabile decât cele obţinute sub hipnoză. Printre acestea există destule persoane echilibrate mental, raţionale şi oneste intelectual, pentru a evita să-şi piardă timpul cu nişte poveşti cam prea frumoase ca să fie autentice.

Din moment ce anumite fapte obţinute sub hipnoză nu se pot verifica, ea consideră că e mai bine să nu se acorde decât un credit relativ conţinutului lor.

Şi ea împărtăşeşte părerea unui mare număr dintre colegii ei cercetători care cred că, chiar sub hipnoză, martorul trebuie lăsat mai curând să se exprime în deplină libertate decât să se riste falsificarea relatării sale prin întrebări care l-ar influenţa.

Anne explică îndoielile pe care le au majoritatea celor care lucrează asupra acestor incidente prin faptul că multe amintiri ale răpiţilor au fost pur şi simplu extirpate de hipnotizatori lipsiţi de precauţie în demersul lor şi preocupaţi mai mult de poveşti senzaţionale decât de rigoare, părere cu care sunt întru totul de acord.

Doctorul Richard Haines

Specializat în psihologie experimentală, Richard Haines se interesează de fenomenele OZN de peste douăzeci de ani. El şi Bullard sunt cei doi oameni de ştiinţă americani pentru care am cel mai mare respect. Îi consider pe amândoi cercetătorii cei mai lucizi, cei mai drastici, dar şi cei mai apţi să sondeze în adâncime domeniul atât de spinos al ozn-urilor.

Richard Haines nu are un „palmares" la fel de impresionant ca al unora din colegii săi (recordul îl deţine R. Leo Sprinkle, cu peste cinci sute de cazuri în 1990), dar a avut ocazia să facă investigaţii asupra unui număr de peste patruzeci de indivizi prezentând toate simptomele specifice răpiţilor, în special cazuri în care erau implicate mai multe persoane răpite cu ocazia

aceluiași incident. Și mai colecționează și observații de ozn-uri făcute de piloți de avioane (militare și civile), reușind să strângă până acum peste trei mii de cazuri din lumea întreagă.

Trebuie spus că Richard Haines lucrează de multă vreme pentru o firmă specializată în aeronautică și că postul lui i-a permis să lege contacte cu informatori remarcabil de bine plasați...

Richard Haines este fascinat de problema răpiților și consideră că încă nu cunoaștem destul de bine toate simptomele referitoare la răpiri pentru a descifra codurile entității care conduce experiența. Unele din aceste simptome, de natură psihologică sau fiziologică, formează *sindromul de angoasă* care îl caracterizează pe răpitul sincer. Dacă, după ce a consimțit să facă numeroase eforturi, precizează doctorul Haines, omenirea nu poate să explice un sindrom care se menține tot timpul la fel de consistent, asta ar putea să sugereze că la origine se află o superinteligență extraterestră. Dacă așa stau lucrurile, atunci probabil că știe mult mai multe despre noi decât știm noi înșine. Înseamnă că se poate ascunde după dorință în forme naturale: trăsnet, mișcări seismice și alte fenomene.

Richard Haines a pus la punct o metodă de regresie sub hipnoză profundă pe care a experimentat-o pe mai mult de douăzeci de potențial răpiți, în timp ce alți vreo zece au fost chestionați în mod clasic pentru că aveau multe amintiri conștiente despre aventura lor. Respectă în mare aceleași recomandări ca cele ale lui T.E. Bullard, amintite la începutul acestui capitol, apoi, când subiectul se află în transă hipnotică, procedează conform următoarelor trei etape:

① Îi cere martorului să descrie tot ce vede, aude, simte și atinge, precizându-i că trebuie să facă această restituire fără ajutorul lui și că nu va interveni decât după ce el își va fi epuizat toate resursele propriilor lui simțuri. Apoi scoate martorul din starea hipnotică, îl pune să se relaxeze puțin (fizic și mintal), nu mai

mult de cinci până la opt minute. După această scurtă pauză, Haines îl întreabă dacă este de acord să continue experiența și trece la a doua etapă.

② Repetă cererea din prima etapă, invitând martorul să se străduiască să redea impresiile mentale cu voce tare. Apoi scoate din nou martorul din starea hipnotică, se interesează de starea lui fizică și psihică și, dacă e nevoie, îl pune să facă exerciții de relaxare. Nici această întrerupere nu trebuie să depășească mai mult de cinci-zece minute. Totuși, dacă martorul se simte bine și este de acord să continue regresia, cea de a treia etapă poate să înceapă imediat după cea de a doua.

③ Îl invită pe martor să se întoarcă în timp, să repete încă o dată fiecare detaliu al experienței, dar de data asta cu ajutorul lui, hipnotizatorul dând impresia hipnotizatului că se află alături de el în scenele retrăite. Hipnotizatorul poate în acest moment să verifice anumite puncte vagi ale restituirii, clarificându-le prin întrebări care s-ar putea să primească răspunsuri precise.

Cele trei etape sunt înregistrate înainte de a fi transcrise pe trei coloane paralele pentru facilitarea analizei.

Richard Haines este conștient că această metodă nu e perfectă, dar trebuie să constatăm că reduce mult alterările din metodele mai puțin riguroase și conferă relatării martorului un procent mai ridicat de credibilitate. Haines numește asta metoda *Three Stage Technique* (TST). Haines nu poate să afirme cu siguranță că restituirile celor mai credibili martori se referă la niște evenimente cu adevărat trăite sau țin de un fenomen pshihologic indus de cineva sau de ceva. Consideră că majoritatea pacienților săi trebuie să fi trăit o experiență pur mentală și nu *reală*, așa cum o înțelegem noi în sens fizic.

Să spunem că spiritul lui științific, datorat educației și profesiei, nu-i permite să considere contactele fizice de tipul celor relatate de răpiți ca putând fi garantate în absența unor probe categorice.

Totuşi respinge categoric ipoteza unor răpiri comise de agenţii de siguranţă americană şi-i acuză pe raţionaliştii de toate felurile că propagă zvonuri de acest gen pentru a nega mai bine aceste fenomene. De asemenea, Haines respinge orice idee de fantasmă sau de fantezie la subiecţii chestionaţi, toţi fiind oameni normali, cu QI mediu, cu un comportament fără probleme şi cu o sensibilitate emoţională obişnuită. Unii au furnizat descrieri concrete cu detalii ţinând de o tehnologie superioară cunoştinţelor americanului mediu, de aceea acum verifică dacă aceşti pacienţi ar fi putut să aibă cunoştinţă de astfel de mijloace tehnologice, de exemplu din cărţile citite.

Îmi citează cazul unei casnice, o americană clasică, care i-a descris o carte de tehnică electronică ce conţinea pe fiecare pagină fotografia sau imaginea unui tub catodic. Alte două femei au afirmat, independent una de cealaltă, că au văzut o entitate de tip extraterestru răsfoind o carte cu o viteză care nu i-ar fi permis unei fiinţe umane normale să citească. După ce entităţile au terminat această lectură accelerată, în mintea celor două femei s-a impus o imagine: cea a unui război termonuclear!

„Ce dinamică poate să producă astfel de scheme la două persoane care nu se cunosc?" mă întreabă Richard Haines, care afirmă că a descoperit şi alte exemple de acest gen în cursul investigaţiilor sale.

Privitor la amnezia suferită de martorii care necesită recursul la hipnoză, Haines precizează că subiecţii nu au remarcat punerea în aplicare a unei tehnici specifice, ci doar faptul că entităţile atingeau o parte din corpul martorilor cu o mână şi această acţiune provoca pierderea cunoştinţei, amnezia, somnul sau o stare alterată a conştiinţei.

În ceea ce-l priveşte, Haines nu-şi aminteşte să fi avut experienţe legate de ozn-uri sau de entităţi necunoscute pe care să le fi trăit în cursul existenţei sale, şi nici nu a avut vise de acest tip.

Bineînțeles, s-a întrebat și el de ce a întreprins toate aceste cercetări asupra răpiților și al multor alte fenomene ale ufologiei (mai ales analiza unor fotografii de pretinse ozn-uri), dar nu-mi poate propune nici un răspuns satisfăcător. Și adaugă cu umor că într-o zi unul din răpiți i-a pus această întrebare stingheritoare, la care nu a putut să răspundă, iar cel care l-a întrebat a conchis:

„Probabil că ai fost ales de «ei» ca să-ți faci partea dumitale de treabă!"

Richard Haines e interesat mai ales de posibilele descoperiri care ar putea să rezulte din studierea mecanismului răpirilor. De exemplu, el nu respinge faptul că prezența spirituală (sau eterică) a numiților *aliens* – deci încă o amăgeală psihică – ar putea avea o legătură cu religiile noastre. Rămâne să aleagă între două ipoteze:

❶ Ozn-urile sunt niște semne oarecare care anunță întoarcerea Domnului, așa cum profetizează Matei (capitolul 24).

❷ sau se află în mâinile unor creaturi demonice, așa cum afirmă unii fundamentaliști creștini.

El o va alege pe prima. Probabil pentru că este cea mai liniștitoare, sau pentru că educația sa religioasă a format în spiritul lui un echilibru care-l face să opteze pentru o soluție benefică (angajamentul religios, indiferent de religie, înclinând să eticheteze drept malefic tot ce face derogare de la dogmă).

Doctorul David M. Jacobs

Acest profesor de istorie socială de la Temple University din Philadelphia, este unul dintre foarte rarii universitari americani autorizat să țină cursuri despre fenomenele OZN într-o mare universitate. Și el a studiat un număr mare de cazuri de răpiți: două sute patruzeci, după cum indică într-un text publicat în *I.F., the Bulletin of the Intruders Foundation* (vol. 1, nr. 1, pag.2, 1989). I.F. sunt inițialele de la *Intruders Foundation*, asociație cu scop

nelucrativ creată de Budd Hopkins pentru a oferi o susținere morală răpiților traumatizați de experiența lor, cărora destul de des le este foarte greu să-și regăsească echilibrul psihic și sunt ținta ironiilor anturajului lor, unii dintre ei fiind obligați chiar să își schimbe domiciliul.

În *Mufon 1986 Ufo Symposium Proceedings* (pag. 102), David Jacobs explică îndelung de ce relatările răpiților nu constituie deloc o formă nouă de isterie colectivă și cum este ușor să se facă diferența între ceea ce relatează indivizii atinși de o fantasmă isterică și cei care bănuiesc a fi experimentat ceea ce ar putea fi o răpire la bordul unui ozn.

Primii fac o relatare net incoerentă care se limitează la un sector redus atât în spațiu cât și în timp. În plus, subiecții care prezintă acest gen de dereglare mentală nu precizează niciodată dacă au avut sau nu impresia de a fi fost capturați de creaturi necunoscute, la bordul unei anumite nave spațiale, ci tind doar să dezvolte un proces mental decurgând din ceea ce constituie propria lor personalitate.

În realitate, ei nu exteriorizează niciodată fantasme incluzând ozn-uri și extratereștri, după cum au atras atenția și alți specialiști citați mai înainte. Se mulțumesc să facă apel la scheme mai comune împrumutate din viața lor familială și profesională.

Jacobs pune accentul și pe faptul că răpiții restituie ceva ce mintea lor respinge. Nu admit eventualitatea de a fi putut fi răpiți temporar din mediul lor familial și caută discreția. Dimpotrivă, halucinatul nu ezită nici o clipă să-și facă cunoscută fantasma și s-o accepte ca pe un fapt împlinit, fără nici o restricție.

Jacobs observă că și aici există o divergență în comportament. Pentru un răpit, ceea ce a trăit este cumplit de suportat la nivel mental, traumatismul provocat putând chiar să-i modifice sensibil comportamentul în funcție de soliditatea psihicului. Istericul însă încearcă un fel de excitație și de bucurie.

Percepţiile incidentului, pentru fiecare tip de individ, se situează deci la două nivele total opuse, ceea ce exclude situarea lor în aceeaşi categorie.

Un tip stăpânit de fantasme caută cu uşurinţă publicitatea. Un răpit fuge de ea ca de ciumă. O persoană stăpânită de fantasme are vise euforizante. Un răpit nu are decât coşmaruri. Primul nu prezintă nici un efect primar, cu atât mai puţin secundar. Un răpit poate să aibă stigmate pe corp (cicatrice, *arsuri*, urme de înţepături, etc.), fără a mai vorbi de modificările psihicului său care nu se remarcă decât dacă anchetatorul păstrează un contact constant cu el.

Jacobs semnalează rezultatele obţinute în cazul a douăsprezece persoane prezentând toate simptomele răpitului.

Toţi au fost supuşi unui test psihologic, examinatorii neştiind nimic despre indivizii testaţi. Rezultatele au arătat că toţi reacţionaseră după cum fac femeile victime ale unui viol. Pe lângă această particularitate comună, testaţii au fost consideraţi ca având un nivel mental aparţinând mediei naţionale, fără să prezinte nici un fel de tulburare patologică.

Jacobs pune accentul şi pe faptul că în ciuda unor numeroase tentative făcute de raţionalişti, nimeni nu a reuşit vreodată să explice cum şi de ce nişte subiecţi medii, fără nici o tulburare patologică, neavând nici un motiv deosebit să mintă – nici să fugă de propriile lor minciuni – istorisesc toţi o poveste *având exact acelaşi fond* dacă evenimentele descrise nu s-ar fi întâmplat cu adevărat. Toţi cei care s-au străduit s-o facă (Alvin Lawson, D. Scott Rogo, Louis Schonherr, etc.) au eşuat.

Jacobs mai remarcă, pe bună dreptate, că sprijinirea pe teoriile lui Freud şi Jung (arhetipurile din vise) nu poate nici ea să aducă un răspuns satisfăcător la problemele OZN în general şi la cea a răpiţilor în special. După părerea lui, conceptul de rol al inconştientului colectiv în comportamentul uman nu a putut fi niciodată supus verificării ştiinţifice, şi de altfel acest concept i

se pare mai mult o creație exclusivă a spiritului analistului decât o tendință ascunsă cât mai adânc în mintea subiectului.

Nu trebuie să se piardă din vedere că științele umane sunt departe de a fi niște științe exacte. Legile care le guvernează se sprijină deseori pe concepte stabilite de oameni constituind o autoritate în materie, dar aceste concepte pot să se schimbe în funcție de progresele înregistrate în cunoașterea acestor discipline. Unele sunt exacte dar limitate la câteva cazuri, în timp ce altele nu se integrează în cadrul lor. Exact ce se întâmplă cu problemele OZN, pe care unele persoane, indispuse de aceste manifestări, ar vrea să le vâre cu forța într-un *model* sau un *arhetip* fie existent dar nepotrivit, fie inexistent și inventat special pentru această împrejurare pe baze total false.

În concluzie, doctorul David Jacobs pune accentul pe faptul că *sindromul răpire* este un fenomen recent și datat (în mare contemporan apariției fenomenului OZN), circumscris unui anumit context necultural. Nici o teorie rațională, cu atât mai puțin rațională, nu este capabilă deocamdată să justifice acest *sindrom* printr-o dinamică a inconștientului colectiv, căci acesta nu a putut în nici un caz să opereze o modelare atât de importantă într-un timp atât de scurt. Şi nici o teorie pe bază psihologică nu poate să explice cum niște indivizi normal constituiți pot restitui *același tip de amintiri inconștiente*, deși sunt separați atât în timp cât și în spațiu.

În rest, Jacobs pune în evidență dificultățile acestor teorii – ca să nu mai vorbim de caracterul lor învechit – când e vorba să se aprecieze efectele fizice resimțite de răpiți (răni interne, pierderi de sânge, sechele urologice și ginecologice, etc.)

Dacă se dovedește că totul este subiectiv, adaugă totuși Jacobs, dacă tot ce se produce nu se situează decât la nivelul creierului, fără vreo intervenție exterioară inteligentă, asta înseamnă că natura umană este pe cale de schimbare și deci trebuie

să se reconsidere tot ce s-a dobândit în psihiatrie, în psihologie sau în psihanaliză și să operăm o revoluție în profunzime a acestor discipline.

Jacobs sfârșește prin a spune că, indiferent de soluția misterului, studiul acestor fenomene este de o mare importanță pentru toți. Sau sunt obiective și atunci putem învăța enorm de multe lucruri despre inteligențele superioare (fie că sunt sau nu extraterestre), sau sunt subiective și trebuie să ne învețe să cunoaștem mai bine adevărata natură a omului. În ambele cazuri suntem câștigați, pentru că studierea lor ne poate permite să ne schimbăm în bine. Printre cei două sute patruzeci de pacienți chestionați de acest specialist, figurează cel puțin o persoană care a încercat – și se pare că a reușit – să dovedească că în experiențele trăite a existat într-adevăr o noțiune de contact fizic. În capitolul următor vom prezenta în rezumat principalele episoade ale acestei experiențe.

Doctorul Rima Laibaw

Doamna Laibaw este psihiatru și are un cabinet particular în statul New York. A început să se intereseze de fenomenele de răpiri în 1988 când a remarcat că persoanele care descriau aceste *întâlniri* prezentau deseori tulburări de tensiune nervoasă traumatică posterioare (*Posttraumatic Stress Disorder* – PTSD).

Conform opiniei în vigoare în acea perioadă în mediile psihiatrice, aceste tulburări nu se puteau explica fără să se avanseze ipoteza unei traume *reale* provocată de un eveniment anterior PTSD-ului. Din acest motiv ea a hotărât să-și consacre o parte din timpul liber studierii acestui sector, nou pentru ea și pentru profesiunea ei și a dat tulburărilor respective numele de *traumă anormal experimentată* (*Experienced Anomalous Trauma* – EAT). Constatând că și alți clinicieni au înregistrat același tip de anomalie, doamna Laibaw a considerat că era timpul să se

organizeze niște întâlniri regulate pentru discutarea acestui subiect între specialiști. În acest scop, ea a creat un simpozion anual în mai 1989: TREAT (*Treatment and Research of Experienced Anomalous Trauma*).

Cu ocazia lui TREAT I, apoi a lui TREAT II (februarie 1990), ea a aflat că simptomatologia EAT a fost depistată și de confrații din Europa și din alte părți ale lumii, indicând faptul că această anomalie se produce la scară mondială.

Doamna Laibaw, într-o intervenție făcută la simpozionul din iulie 1990, ținut la Pensacola (Florida), avea să explice de ce nespecialiștii asociază răpiții cu persoane suferinde de halucinații, psihotice sau cu bolnavi atinși de o altă formă de alienare, arătând că aceștia nu cunosc nimic despre criteriile care permit să se disocieze experiența lor de tulburările psihice clasice. După părerea ei, aceste citerii sunt următoarele:

- tulburări ale somnului;
- stimuli puternic provocatori de stări de panică;
- amintiri scurte (*flash-uri*) ale experienței trăite;
- tulburări somatice;
- noțiunea de importanță a destinului;
- noțiunea unor evenimente care trebuie să se producă într-un viitor apropiat, tendința de profeție.

După părerea ei, la originea PTSD-ului se află trauma suferită de răpiți, cea de a doua determinând-o pe prima. Stimulul intern care produce iluzia, halucinația, visul și fantezia produce sechele, dar nu PTSD. În consecință, stimulul traumei care îi lovește pe răpiți nu este de origine internă ci externă, și ar fi provocat de un eveniment real care duce la o reacție post-traumatică reală.

Bineînțeles, doamna Laibaw a fost înclinată, la început, să considere relatările răpiților, din punct de vedere al structurii și al stilului, drept o creație a subconștientului: lucruri care apar și dispar, o mulțime de creaturi ciudate, capricioase, când

neliniştitoare, când liniştitoare – descrierea sistematică a unui univers *magic*. Aici psihiatra a reacţionat pozitiv, obligându-se să studieze aspectul extraordinar al acestui tip de cercetare.

Ea a fost frapată de faptul că toate aceste PTSD-uri duc la poveşti similare. Relatările acestor pacienţi erau convergente, având toate *un fond comun*, chiar dacă forma diferea puţin în funcţie de individ. Este o trăsătură total diferită de modelele create de fantezii, de halucinaţii sau de vise halucinatoare, care restituie evenimente şi scenarii heteroclite, chiar dacă anumite teme – relativ numeroase – se repetă cu regularitate.

În realitate, stimulii care îi afectează pe cei suferinzi de iluzii şi halucinaţii provin din viaţa personală a subiectului (familie, profesie, mediu social). Traumele generate astfel, variind considerabil în funcţie de persoană, sunt deci *divergente*, pe când cele ale răpiţilor sunt ciudat de *convergente*.

Relatările răpiţilor, chiar dacă conţin o mare diversitate de elemente memoriale şi factori creaţi de conversaţia terapeutului cu pacientul, sunt foarte departe de a prezenta vreo similitudine care să permită atribuirea lor unor fantezii provenite din viaţa obişnuită. De aceea sunt foarte departe de vise, de halucinaţii şi de alte produse interne ale psihicului uman.

Trebuie să se ştie că persoanele psihotice sunt instabile în permanenţă în viaţa lor familială sau profesională, ceea ce nu e cazul răpiţilor. Chiar şi în cazurile de psihoză limitată (precum iluziile), există evidenţe foarte clare ale profunzimii tulburărilor psihotice, ascunse în psihicul subiecţilor, dar uşor depistabile pentru un specialist antrenat.

Din toate aceste motive, doamna Laibaw respinge tezele propuse de unele persoane care scot în evidenţă o predispoziţie de a exterioriza fantasme (*Fantasy Probe Personality* – FPP).

Luând legătura cu alţi psihiatri, Rima Laibow a aflat că unii dintre ei începuseră să trateze acest tip de pacienţi dar că nu fuseseră în stare să identifice trauma care îi afecta. Această

simptomatologie fiind până atunci inexistentă, ei au făcut cercetări pentru a efectua comparații în scopul stabilirii unui diagnostic, apoi un tratament, dar nu au reușit. Nici unul dintre acești pacienți nu fusese victima unui viol, unei agresiuni, unui act de terorism, a unui accident de mașină sau vreunei alte calamități (război, dezastru natural etc.), pe scurt a nici unei traume, deci, *ipso facto*, a nici unui PTSD! Când le-a adus la cunoștință propriile ei constatări și intențiile de a folosi modelul PTSD pentru a aprecia acest nou tip de traumă, le-a stârnit curiozitatea și au hotărât să se întâlnească din când în când pentru a discuta această problemă.

Concluziile provizorii ale doamnei Laibaw spun că aceste incidente, dacă au fost sau nu trăite fizic, prezintă cel puțin două aspecte: sociologic și psihologic, ceea ce este de netăgăduit dacă se ia în considerare influența mai mult sau mai puțin accentuată a traumei asupra comportamentului subiecților.

Într-o zi și-a dat seama, în același timp cu alți specialiști, că unii răpiți prezentau fenomene psihice continue deseori legate de episoade care implicau ozn-uri. Ea a început să se intereseze mai mult de aceste persoane, s-a întâlnit cu ele și au stat de vorbă. Doamna Laibow și-a dat seama că era mai util ca acești oameni să fie lăsați să vorbească pentru a-și povesti experiența decât să se caute cu orice preț o legătură semnificativă între răpiri și fenomenele psihice. A înțeles că cei doi factori reuniți păreau să transforme personalitatea subiectului.

Rima Laibaw s-a străduit să organizeze o rețea de cercetători formată din clinicieni, din oameni care au experimentat un EAT, din investigatori cu o experiență solidă în problema OZN, de teoreticieni, etc., pentru a dezbate această problemă la adăpost de presă și de influențele negative care ar fi putut perturba persoanele cu pricina. Astfel s-a născut TREAT. Primul simpozion din 1989 a reunit patruzeci și trei de persoane, iar cel din 1990 aproape o sută.

Doamna Laibaw este conştientă de faptul că problema răpirilor la bordul unor ozn-uri a provocat apariţia unei literaturi abundente, nu totdeauna recomandabilă, elaborată de oameni preocupaţi mai mult de popularizarea restituirilor martorilor, imprimându-le un caracter bazat pe senzaţional (îndemnând astfel cititorul să creadă, fără dezbateri sau discuţii, că persoanele au fost capturate de nişte fiinţe de origine extraterestră la bordul unor nave spaţiale) în loc să realizeze o cercetare cu adevărat ştiinţifică.

De aceea, ferindu-se de unii cercetători deosebit de angajaţi, ea preferă să selecteze cu grijă persoanele pe care ar vrea să le vadă participând cu regularitate la simpozioanele ei. Să mai amintim că la TREAT II, cercetători foarte cunoscuţi (precum Budd Hopkins) au fost îndepărtaţi de la dezbateri, ceea ce a provocat o *schismă* care i-a împărţit în două grupuri pe specialiştii în *răpiţi*. Unii sunt pro Rima Laibaw (cei care au tendinţa de a apăra trauma de origine naturală ce rămâne de descoperit) iar ceilalţi pro Hopkins (cei care interpretează răpirile ca fiind în majoritate realizate fizic de creaturi venite dintr-un spaţiu îndepărtat al galaxiei noastre sau de o altă provenienţă).

Atitudinea doamnei Laibaw rămâne totuşi nuanţată. Ea arată că, în loc să se orienteze cercetările într-o direcţie precisă (cum fac Hopkins şi alţi câţiva), ar fi mai înţelept să se procedeze prin eliminarea succesivă a tuturor originilor terestre posibile (dintre care unele pot să ne fie încă necunoscute), înainte de a ne întoarce privirile spre alte ipoteze, ca să spunem aşa, mai puţin antropocentrice.

Doamna Laibaw respinge categoric implicarea în răpiri a unor agenţii guvernamentale, care ar urmări să semene confuzie şi zâzanie în rândul cercetătorilor particulari, calificând comportamentul celor care colportează această posibilitate drept demers *narcisist* (sic!).

Acest mod de a reda anumite idei propuse sub formă de supoziţii indică după parerea mea două lucruri:

- Această psihiatră nu cunoaşte toate lucrurile ascunse din istoria relaţiilor dintre guvenul ţării ei şi ozn-uri. Ea respinge din capul locului o ipoteză care ar putea totuşi să se potrivească anumitor cazuri (dar din motive diferite decât cele ale cercetătorilor pe care ea îi acuză de narcisism).
- Comportamentul ei, în acest exemplu, nu corespunde cu rigoarea pe care ar trebui s-o aibă un om de ştiinţă de nivelul ei, căci altfel n-ar elimina o posibilitate fără să fi făcut mai întâi verificările care se impun.

În ciuda acestui mic hiatus din demersul ei, doamna Laibaw admite că trauma răpiţilor este necunoscută în psihiatrie şi psihologie, că relatările converg, ceea ce este destul pentru a da replica raţionaliştilor limitaţi.

Doctorul Jean Mundy

Doamna Jean Mundy, din New York, este psiholog la un cabinet particular, după ce a fost cel mai vechi psiholog clinician de la spitalul Saint Vincent din New York şi profesoară de psihologie la universitatea din Long Island.

Într-o discuţie avută cu doamna Sherie Stark, discuţie rezumată în articolul apărut într-o publicaţie specializată în informaţii despre ozn-uri şi despre problemele răpiţilor, ea avea să precizeze punctele de mai jos.

Interpretările clasice emise pentru a explica cazurile de răpiţi ar vrea să-i prezinte pe subiecţii respectivi ca suferind de halucinaţii provocate de consumul de droguri sau de o stare de somnolenţă datorată oboselii. Ceea ce este inexact. În general, halucinaţiile sunt fie ceea ce persoanele doresc să vadă, fie ceea ce le e teamă să vadă. S-ar comite deci o mare greşeală dacă oamenii care relatează o răpire de tip standard ar fi clasaţi în

rândul celor suferind de halucinații, deci de a face din ei niște bolnavi paranoici.

Simptomele de schizofrenie, de exemplu, pe lângă faptul că această boală poate să producă halucinații, prezintă și alte procese ușor de recunoscut precum incapacitatea de a te descurca singur și de a face corect un lucru. Schizofrenicii sunt *debusolați* în timp și în spațiu, ca și în privința propriei personalități.

Răpiții nu manifestă deloc acest tip de simptome și nu au nici unul din comportamentele clasice ale persoanelor tulburate mental, iar scenariile pe care le restituie nu au deloc aceleași caractere ca halucinațiile. Acestea nu produc simptome care se întind pe zece, douăzeci sau treizeci de ani. O persoană poate să sufere momentan de halucinații știind perfect că este înșelată de un proces mental iluzoriu, o imagine mentală prost interpretată care nu are nici o legătură cu experiențele durabile și detaliate relatate de răpiți.

Cei care suferă de halucinații nu rămân cu sechelele traumatologice observate la numeroși presupuși captivi, sechele comparabile, după părerea doamnei Mundy, cu cele pe care le prezintă victimele unui holocaust, unii din foștii combatanți din Vietnam sau femeile care au fost violate. Adevărata natură a acestei traume rămâne de descoperit, dar este sigur că nu este produsul unei imaginații delirante.

Doamna Jean Mundy folosește mai multe tehnici pentru a trata răpiții cu care are de-a face, hipnoza nefiind folosită decât dacă celelalte se dovedesc insuficiente. De exemplu încearcă să analizeze visele subiecților (răpiții visează mult) și desenele pe care ea le cere să le facă pentru a reda scenele care i-au frapat cel mai mult în cazul amintirilor conștiente dar parțiale. Și alte tehnici proiective pot să faciliteze recuperea unor scene din subconștient în conștient, precum interpretarea de către subiect a unor pete de cerneală (*testul Rorschach*) sau exerciții asemănătoare, toate destinate să pună la contribuție mintea răpitului.

După părerea doamnei Jean Mundy, tehnica desenului este deosebit de profitabilă, deoarece în general subiecții nu știu să deseneze bine și ceea ce reușesc să traseze pe hârtie este atât de revelator încât asta implică o sursă, care provine din subconștient.

Într-o zi, unul din pacienții ei a desenat o siluetă cu o rană la picior. Întrebat asupra semnificației desenului, respectivul nu a știut ce să răspundă. Investigațiile au arătat în curând că în copilărie fusese el însuși rănit la picior, lucru care îi ieșise din memorie. Nu-și dăduse seama că restituise propria lui imagine ieșită din subconștient.

Punându-i pe pacienți să deseneze, Jean Mundy este de părere că se obțin de la ei mult mai multe informații. La alienații mental clasici, precum schizofrenicii, desenele sunt neregulate, fără coerență, uneori intraductibile în termeni de iconografie, chiar dacă sunt semnificative pentru un psihoterapeut.

Jean Mundy este conștientă că problema OZN are dimensiuni enorme. Ea spune că nici cel mai perfect martor nu ne-ar putea fi de nici un folos, deoarece, dacă ozn-urile sunt capabile să-și modifice forma (după cum au reținut unii observatori), ne-am găsi în fața unei *cripto-pseudoforme*. Cum se poate traduce această modificare în termeni omenești? La fel stau lucru și cu extratereștrii. Dacă ar fi să luăm în considerare posibilitatea extratereștrilor – care poate că au în spate un milion de ani de cultură – de a induce halucinații, cum am putea face față acestei situații pentru a înțelege ce anume se pune la cale în realitate? Dacă ea însăși, ca simplă practiciană, are capacitatea de a provoca halucinații prin sugestie hipnotică, ne putem închipui la ce performanțe uluitoare au putut să ajungă extratereștrii respectivi...

Se vede că raționamentul o îndeamnă să postuleze – măcar cu titlul de ipoteză – existența extratereștrilor.

Dacă am da crezare numeroaselor amintiri ale răpiților, tehnologia lor ar fi atât de superioară tehnologiei noastre încât le-ar fi ușor să ne facă să credem orice, și din acest moment orice finalitate a acestei probleme ne scapă pentru că nu vom putea să deosebim realitatea de amăgeală.

După trei ani consacrați studierii comportamentului răpiților, Jean Mundy este și mai tulburată decât în momentul în care a început această formă de cercetare. Pentru ea, dacă e vorba de acțiuni provocate de *aliens*, aceștia pot veni dintr-o zonă temporală diferită zonei noastre ca și dintr-un alt nivel de realitate. Dar există multe alte ipoteze și numărul lor crește pe măsură ce cercetările avansează.

Doamna Jean Mundy se preocupă azi mai întâi de terapie, care trebuie să fie tot timpul ameliorată pentru ca subiecții care au trăit acest tip de experiență să-și poată regăsi echilibrul psihic și să se integreze fără probleme în societate. Ea a pus la punct o metodă ce constă într-un program neurolingvistic care, după spusele ei, dă rezultate bune. Totul constă într-o *cură* pe bază de conversații între medic și pacient, conversații conduse după un proces care urmărește să elimine barierele psihice defensive create de traumatismul răpirii. Întreg sistemul se bazează pe o dialectică a terapeutului, susținută cu mare pricepere de tehnici psihologice, care urmărește să-l convingă pe pacient că experiența lui este până la urmă pozitivă, însuflețitoare, euforizantă. Unele elemente ale acestei metode depind de convingerile pacientului. Dacă respectivul crede evident în Dumnezeu, atunci voința Domnului și bunăvoința lui vor fi introduse în discursul terapeutului.

În general, Jean Mundy nu face din răpiți persoane care exteriorizează fantasme. Este conștientă că acest tip de traumă, relativ nou, a apărut abia după cel de al doilea război mondial și nu se integrează deloc în celelalte tipuri de dereglare psihică pe care se obișnuise să le trateze până atunci.

Doctorul June Parnell

June Parnell, psiholog clinician la Laramie (Wyoming) mi-a trimis o scrisoare atât de scurtă încât aș fi putut, atât de scheletic e conținutul ei, să nu o amintesc aici. Totuși, pentru că face parte dintr-o asociație privată al cărei membru este și doctorul R. Leo Sprinkle (al cărui răspuns, mai consistent, va fi amintit mai departe), am considerat că scrisoarea ei nu trebuie să constituie o piedică.

Asociația respectivă se numește *The Institute for Ufo Contactee Studies*, președintă fiind chiar June Parnell. Scopul asociației este să localizeze, să întâlnească și să studieze persoanele care prezintă toate simptomele principale ale unei răpiri la bordul unui presupus obiect zburător neidentificat.

Doamna Parnell consideră că studierea acestor persoane este importantă deoarece ea constituie „o parte din aventura umană" (sic). Ea pretinde că, de unsprezece ani, a stat de vorbă cu mulți răpiți despre experiența lor. E vorba de persoane venite s-o consulte în cadrul ocupației sale profesionale, căci asociația pe care o conduce este înființată de puțină vreme. În consecință, ea s-a ocupat mai mult să le dea sfaturi și să le prescrie un tratement corespunzător, fără să apeleze la regresia hipnotică decât în anumite cazuri. În aceste împrejurări, relația cu subiecții a fost totdeauna terapeutică, nu destinată începerii unor investigații. De aceea îi vine greu să precizeze numărul exact de indivizi de acest gen care au apelat la capacitățile ei de psiholog terapeut.

Firește, nu poate să-mi spună dacă experiențele au fost într-adevăr trăite, fizic, dar afirmă că cei care le relatează sunt convinși de această realitate, cel puțin că se situează la *„un anumit nivel de realitate"*, ca să folosim terminologia doamnei Parnell.

Ea precizează că nu poate să spună dacă încercările prin care au trecut sunt fizice, psihologice sau chiar spirituale. Totuși

nu respinge posibilitatea ca aceste trei ipoteze să fie implicate în unele cazuri de care s-a ocupat.

Doamna Parnell nu poate (sau nu vrea?) să răspundă la alte întrebări cu privire la diferențele dintre răpiții sinceri și cei bolnavi de fantasme, tehnica pe care o folosește pentru a obține restituirea amintirilor șterse la nivelul conștientului și eventual cu cea folosită de răpitori.

June Parnell termină scrisoarea spunând că ea însăși a văzut într-o zi o sursă luminoasă alb-gălbuie de o formă ovală, căreia nu-i poate explica originea în mod satisfăcător.

Lucru interesant, asta s-a petrecut *înainte* ca ea să înceapă să studieze cazurile de ozn-uri și eventuala lor responsabilitate în anumite răpiri.

Doctorul Patricia Shaw

Doamna Patricia Shaw este psiholog clinician, directoarea unei asociații private (Phoenix Psychological Group) și își practică meseria în cadrul unui cabinet particular din Clayton (Missouri).

Ea se interesează de puțină vreme de cazurile de pretinse răpiri la bordul unor ozn-uri, dar demersul ei rămâne esențialmente medical. Încearcă să înțeleagă, pe cât se poate, mecanismele stimulilor care împing niște persoane aparent sănătoase la minte să povestească sub hipnoză niște lucruri care la prima vedere țin de science-fiction. Ea le ajută să rezolve problemele care decurg de aici.

Doamna Patricia Shaw a observat că, după procesul de gândire pe care-l are subiectul, experiența restituită este pozitivă sau negativă. Din păcate, ea mărturisește că, pentru ea, abordarea domeniului atât de controversat al răpirilor legat de observarea unui ozn este prea recentă pentru a-i permite să aibă o idee precisă asupra modului de a interpreta acest tip de incident. Nu s-a ocupat decât de trei cazuri, ceea ce înseamnă într-adevăr foarte puțin în

comparație cu cele cinci sute de care s-a ocupat doctorul R. Leo Sprinkle.

Totuși, lipsa ei de experiență este compensată de afilierea la grupul Mufon – ceea ce i-a permis să cunoască strădaniile în această direcție a unora dintre confrații ei – și a putut într-o anumită măsură să răspundă la întrebările mele.

Dintre cele trei persoane pe care le-a chestionat, numai una a produs o relatare credibilă, fără recurgerea la hipnoză. Ceea ce dovedește că, înainte de a practica o regresie hipnotică, psihologii profesioniști sunt capabili să facă diferența dintre cei care fabulează (sau exprimă fantasme) și cei de bună credință.

Doamna Shaw nu vrea să știe dacă poveștile restituite sunt reale sau imaginare (fizic sau mental experimentate prin sugestie exterioară, sau produsul unei elaborări mentale prin autosugestie), singura ei preocupare fiind eliminarea traumatismului provocat de experiența relatată, pentru a putea permite pacienților ei să ducă o viață cât se poate de normală.

În februarie 1990 a asistat la TREAT II, acel simpozion care îi adună în Statele Unite pe toți specialiștii implicați în studierea cazurilor de persoane care declară a fi fost răpite la bordul unui ozn, mai exact psihologi și psihiatri, cei mai mulți versați în hipnoterapie. Acolo a putut avea acces la multe informații despre relatările de răpiri și și-a dat seama că majoritatea participanților declara că e greu să spui dacă o pretinsă răpire avea legătură cu un fenomen legat de o formă de realitate (indiferent care) sau o ficțiune autosugerată.

Patricia Shaw considera că răpirile, dacă au fost traite fizic, nu sunt comise de ființe omenești (referire la agențiile de siguranță americane, dacă nu cumva greșesc, căci nu face nici o precizare asupra acestui punct).

După câte a putut afla, mai ales de la confrații veniți la TREAT II, nu există prea multe legaturi între tehnica de hipnoză folosită de *omuleți* (*little people*) și cea utilizată de hipnoterapeuții profesioniști.

După unele surse, se pare că răpiții aduși în stare cataleptică de către respectivii *aliens* suportă o traumă irezistibilă, ceea ce provoacă în ei un șoc emoțional deosebit de violent. Uitarea, ștergerea sau blocarea de amintiri sunt acțiuni care fac parte dintre fenomenele cunoscute din experiența umană. De aceea ea consideră că este foarte greu să faci deosebirea dintre ceea ce ar putea fi o sugestie post-hipnotică și reacția naturală a unei traume.

Doamna Shaw încheie scrisoarea precizând că nu a avut niciodată vise ciudate, nici *flash*-uri de amintiri bizare mai mult sau mai puțin legate de *răpiri la bordul unui ozn* (eu îi scrisesem *legate de observații OZN*, ceea ce este altceva).

Totuși adaugă că dintotdeauna a fost interesată de astronomie și călătoriile în spațiu și nu consideră deloc neverosimil să creadă că pot exista și alte creaturi inteligente în galaxia noastră. Că unele dintre ele ne vizitează pe Pământ, asta e *„o problemă care încă nu mi-a trecut prin minte"*.

În post-scriptum, doamna Shaw îmi aduce la cunoștință că doctorul Richard Niemtzow a lucrat mai demult vreme de doi ani pentru poliția și guvernul francez, mai ales asupra relatărilor unor observații de ozn-uri.

Doctorul R. Leo Sprinkle

Acest psiholog consilier a fost multă vreme profesor de psihologie la universitatea din Laramie (Wyoming), înainte de a fi rugat politicos dar cu fermitate de a se duce să-și exercite talentele în altă parte, datorită unor declarații făcute presei locale cu privire la cercetările sale asupra răpiților. De când nu mai e în învățământ (1989), doctorul Sprinkle a deschis în același oraș un cabinet particular de psihoterapie, ceea ce-i permite să aibă mai multă libertate de acțiune pentru a-și duce la bun sfârșit studiile asupra persoanelor așa-zis capturate de creaturi rămase neidentificate.

Iată ce mi-a scris acest cercetător:

„Vreți să știți din ce motive mă interesez de poveștile pe care le relatează răpiții? E foarte simplu. Mai întâi, pentru a-mi satisface curiozitatea științifică. Apoi, pentru că în copilărie am trăit experiența unor întâlniri cu ocupanții unor ozn-uri."

Este evident că acest gen de mărturisire, făcută presei în 1989, l-a indispus foarte tare pe rectorul universității care, sub presiunea consiliului de administrație al universității, l-a pus pe liber ca după aceea să-i mulțumească...

R. Leo Sprinkle, în ciuda acestei sinceități neobișnuite (unii spun inconștientă), rămâne un personaj foarte captivant în mica lume pe care o formează ufologia americană, căci este de o foarte mare amabilitate și nu-și părăsește niciodată buna dispoziție. Deși regresia hipnotică practicată de el este contestabilă și contestată, are totuși în urmă un trecut care pledează în favoarea lui.

După cea de a doua observare a unui ozn – în 1956, în compania soției sale – doctorul Sprinkle a început să se intereseze cu adevărat de acest mister, propunând unor grupuri private (APRO și NICAP) colaborarea lui benevolă. În 1964 începe să studieze cazurile de răpiți, care atunci încă mai erau numiți *contactați*.

În decembrie 1967, în mod uimitor, este solicitat de proiectul Colorado pentru a face o regresie hipnotică asupra polițistului Herbert Schirmer, care va relata niște lucruri atât de fantastice încât doctorul Edward U. Condon, înspăimântat, a cerut să nu fie dezvăluite publicului.

De atunci, doctorul Sprinkle a cercetat peste cinci sute de cazuri de presupuși răpiți ceea ce-l face să ocupe provizoriu primul loc în acest domeniu, imediat înaintea doctorului David Jacobs.

În 1980, doctorul Sprinkle fondează simpozionul anual *„The Rocky Mountain Conference on Ufo Investigation"* care se ține la Laramie (Wyoming). În același an mărturisește unuia din colegi viscle și *flash*-urile contactelor cu niște ozn-uri și acesta îl supune unei ședințe exploratorii de regresie hipnotică.

În scrisoarea sa, R. Leo Sprinkle îmi explică pe scurt că este convins de a fi fost condiționat de inteligența care dirijează ozn-urile pentru a ajuta persoanele traumatizate de experiența lor să depășească moralmente sechelele încercării prin care au trecut, să accepte noțiunea de contact cu aceste entități și să-și recapete un echilibru psihic normal.

El consideră că micile personaje macrocefale descrise de numeroși captivi sunt niște clone care au sarcina să-i examineze și să-i evalueze pe pământenii răpiți temporar din mediul lor. Răpitorii foarte înalți și blonzi de care am mai vorbit ar fi, după spusele lui, stăpânii clonelor și n-ar interveni decât în cazul unor sarcini mai complexe, printre care transmiterea anumitor concepte prin intermediul unor persoane pe care le numim *contactați*, pentru a-i deosebi de răpiți.

Într-o scrisoare adresată englezoaicei Jenny Randles, datată 26 februarie 1990, a cărei copie mi-o trimite, doctorul Sprinkle exprimă modul în care interpretează el răpirile propunând o ipoteză care se sprijină pe următoarele elemente:

① Activitatea ozn-urilor constituie unul din aspectele unui program de educație colosal care ar putea să fie numit *Condiționarea conștiinței cosmice.*

② Acest program de educație este după toate aparențele condus de reprezentanții unor civilizații extraterestre și/sau ultra-dimensionale.

③ Aceste creaturi par să dispună de o tehnologie deosebit de sofisticată și de o etică foarte aparte. Ele se pot sustrage vederii omului cu excepția cazurilor când vor să aibă loc un contact.

④ Aceste contacte par să vizeze inițierea indivizilor capabili să constituie un stimul în societate. Ar fi vorba de favorizarea înțelegerii pământenilor, pornind de la condiția actuală a omului, de a face ca spiritul nostru să acceadă la un nivel de cetățean cosmic.

⑤ În realitate, contactații nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât niște *pioni*, niște *instrumente*, sau, dacă vrem, partenerii *ufonauților*, înrobiți dezvoltării lor psihologice, sociale și spirituale.

⑥ Aceste întâlniri cu creaturile din spațiu (sau presupuse ca atare) îi obligă pe contactați să se agațe de concepțiile lor despre știință și despre realitate și le supun psihicul la diferite încercări: moarte iminentă, experiențe extracorporale, răpiri la bordul unor ozn-uri, etc.

⑦ Această ipoteză ne poate îndreptăți să prevedem alte activități decurgând din fenomenul OZN, de exemplu experiențe precum *jocurile* militare și politice, sau experiențe asupra aspectelor fizice și fiziologice ale personalității umane (*jocuri* în domeniul sexualității, biologiei, maladiilor, chiar al credințelor religioase).

⑧ Finalitatea acestor *jocuri*, sau experiențe, este să înfățișeze enigme omului pentru a-i stimula resursele creierului și a-i permite astfel să progreseze treptat în înțelegerea Universului, atât individual precum și colectiv. Astfel, omenirea învață și se modelează, în suferință și în bucurie, doi factori indispensabili pentru ca schimbarea să aibă loc și progresul să se împlinească pornind de la forma de echilibru astfel creată.

⑨ Punerea în practică a acestui proces se poate interpreta în moduri diferite. Poate că e vorba de unificarea forțelor prezente pentru ca ele să se poată exprima la un nivel planetar; apoi să treacă la altă etapă, de exemplu suscitarea unui interes pentru cunoașterea științifică a călătoriei spațio-temporale și în același timp declanșarea unei mișcări spirituale mergând mână în mână cu perspectivele noi oferite în acest domeniu al cărui centru rămâne interacțiunea umană cu alte nivele de conștiință (sau alte forme de viață inteligentă), în universul nostru sau alte dimensiuni.

⑩ Contactații sunt deci, așa se pare, niște oameni testați și educați. Datorită lor, conștiința omenirii, închisă în îngustimea conceptelor care au condus vreme de secole societatea noastră, se va trezi treptat. Atunci va începe o nouă eră, ceea ce se numește în mod curent *Evul Nou* (*New Age*). Contactații stimulează sensibilitatea oamenilor, provoacă setea de cunoaștere, constrângându-i să se servească de capacitățile lor de reflecție, făcând astfel să avanseze știința și spiritualitatea, precum și echilibrul valorilor și drepturilor între bărbați și femei care trebuie să se realizeze în cadrul procesului angajat.

Iată în esență conținutul acestei scrisori uluitoare, care se opune afirmațiilor ortodoxe de tipul Rima Laibaw.

Înainte de a ajunge la concluzii, aș vrea să mai adaug o piesă la dosar, prezentând părerea lui Jacques Vallée, de formație astrofizician, cercetător bine cunoscut care a scris câteva cărți despre ozn-uri și care se bucură de o reputație solidă în rândul cercetătorilor particulari, chiar dacă unii, precum Jerome Clark, îi contestă uneori scrierile. Jacques Vallée este cel care m-a făcut să descopăr universul fantastic al Magoniei, acea țară magică situată, poate, într-un univers unde timpul și spațiul, ființele și conceptele lor sunt fantastic de diferite de ale noastre.

PĂREREA LUI JACQUES VALLÉE

Într-un articol apărut în publicația *Confrontations*, cercetătorul Don Ecker a pus accentul pe faptul că proporțiile luate de fenomenul *răpire* exclud ideea unei posibile psihoze (numărul cazurilor potențiale depășește câteva mii). Jacques Vallée este de acord asupra acestui punct: răpirile nu țin de o formă oarecare de psihoză. Cu ocazia unui călătorii în Brazilia a avut chiar el ocazia să investigheze câteva incidente de acest tip, observând la răpiții brazilieni prezența acelorași trăsături generale cu care se întâlnise la omologii lor americani.

Totuşi, Jacques Vallée regretă anarhia cercetărilor şi deplânge metodele folosite de unii cercetători, lipsite total de etică şi de rigoare ştiinţifică. Aceste apeluri la mai multă măsură par să-i fi atras arţagul câtorva, care chiar au spus că autorul lucrării *Passport to Magonia* respinge ideea răpirilor, ceea ce este total fals.

Să ne reamintim felul în care Jacques Vallée concepe fenomenul OZN:

„Dacă martorii spun adevărul descriind fenomenul pe care l-au observat sau experimentat, atunci se poate trage concluzia că acesta ar putea proveni de oriunde şi de oricând. Bineînţeles, asta include alte planete situate în spaţiul nostru intersideral, şi încă nu resping această ipoteză, dar cred că nu este suficient. Există numeroase alte ipoteze şi multe dintre ele nu au fost privite cu seriozitate."

RECAPITULARE

Pentru elaborarea acestui capitol au fost solicitaţi doisprezece specialişti:

① primul, sociolog, a analizat restituirile martorilor după o metodă ştiinţifică riguroasă;

② următorii zece, toţi oameni de ştiinţă (excepţie Anne Druffel, căreia însă i se cunoaşte seriozitatea şi experienţa), au făcut cercetări drastice (fiecare având, este adevărat, propria lui metodă, întâlnindu-se cu martorii şi făcându-i să vorbească, recurgând sau nu la regresia hipnotică, tehnică pe care toţi o stăpânesc la perfecţie);

③ al doisprezecelea, om de ştiinţă versat în problemele OZN, a avut ocazia să investigheze cazuri de răpiri din afara Statelor Unite şi să efectueze numeroase lucrări şi analize asupra diferitelor faţete ale acestui mister. Admite că relatările răpiţilor

converg, chiar dacă este încă prea devreme pentru a ne folosi de ceea ce spun ca să formulăm o ipoteză de lucru.

Dintre cele douăzeci şi şase de persoane cărora le-am scris, numai şapte au binevoit să-mi răspundă:

① Aphrodite Clamar, New York, N.Y.
② Beverly J. Bruce Carter, Denver, Colorado
③ Anne Druffel, Pasadena, California
④ Richard Haines, Los Altos, California
⑤ Jean Mundy, East Hampton, New York
⑥ June Parnell, Laramie, Wyoming
⑦ Patricia Shaw, Saint Louis, Missouri

Nu au răspuns scrisorii mele:

- Stephen Field, Menlo Park, California
- Edith Fiore, Saratoga, California
- Josie Hadley, Palo Alto, California
- Tisha Hallet, Palo Alto, California
- James Harder, Berkeley, California
- Barbara Levy, San Francisco, California
- Linda Marie Martin, Soquel, California
- Jeffrey Mishlove, San Raphael, California
- Raymond Moody, Carrolton, Georgia
- Sharon Moss, Ortegon, Ohio
- Alice Rose, Atlanta, Georgia
- Richard Sigismund, Boulder, Colorado
- June Steiner, Los Gatos, California
- Jo Stone, Los Angeles, Califonia
- Sue Street, St. Petersburg, Florida
- Keith Thompson, Mill Valley, California
- Mary Ellen Trahan, Carrolton, Georgia
- Norma Triggs, Richardson, Texas
- Thomas J. Zimmer, Grand Rapids, Michigan

Dorind să completez eşantionul celor şapte răspunsuri primite, am făcut o alegere care se explică în felul următor:

- Rima Laibaw este considerată o *„sceptică dură”;*
- David Jacobs este considerat obiectiv;
- R. Leo Sprinkle este considerat ca fiind *„foarte angajat”.*

Cei trei îndeplinesc criteriile descrise mai sus și reprezintă cele trei mari tendințe exprimate de specialiștii în regresie hipnotică asupra răpiților.

CONCLUZII

Din analiza succintă a răspunsurilor celor zece persoane care formează eșantionul, reies următoarele concordanțe:

① Trauma care provoacă simptomele răpirii este *necunoscută* în psihiatrie și în psihologie. Ea a apărut în anii imediat următori celui de al doilea război mondial.

② Această traumă produce sechele (efecte) total *diferite* de cele cauzate de tulburări de tipul halucinații, iluzii, fantasme, etc.

③ Răpiții aparțin *tuturor straturilor sociale* ale populației și nu prezintă *nici o tulburare mentală* care i-ar putea clasa într-o categorie nouă de psihopați.

④ Persoanele care prezintă simptomele răpirii – precum cele definite ca fiind niște factori patogeni ce pot fi considerați drept criterii bine caracterizate – sunt toate de bună-credință, nu indivizi în căutare de publicitate sau cazuri paranoide și psihotice.

⑤ Aceste persoane sunt stabile, echilibrate, responsabile și prezintă un comportament *analog* cu cel al americanului mediu.

⑥ Această traumă afectează atât bărbații cât și femeile, tinerii și cei mai puțin tineri, deși oamenii în vârstă par ocoliți.

⑦ În marea lor majoritate, aceste persoane caută discreția, chiar *anonimatul*, și mai mult decât orice vor să uite experiența pe care au trăit-o pentru a-și relua viața normală.

⑧ Contrar poveștilor fanteziste relatate în cazurile unor traume cunoscute, răpiții fac relatări care au *un fond comun*, chiar dacă forma diferă. Existența acestei *convergențe* a relatărilor constituie o anomalie pentru experții în psihiatrie, psihoterapie și chiar în behaviorism.

⑨ Toți răpiții reacționează *în același fel*: nu admit că au fost manipulați (fizic sau psihic) și au în mare același comportament ca al persoanelor care au fost agresate fizic și violate.

⑩ Răpiții prezintă *efecte care se prelungesc* în timp (uneori pe o perioadă de ani de zile), unele fiind de natură fiziologică (stigmate, răni fără scurgere sanguină și cu cicatrizare rapidă, etc.), altele de natură parapsihologică (capacități de medium, experiențe extracorporale, etc.). Fără a mai vorbi de *schimbările profunde* ale personalității indivizilor, constatare ce nu poate fi făcută decât după întâlniri repetate între investigator și investigat – element important care a putut să scape noilor veniți în acest gen de investigație, sau celor care se mulțumesc să administreze un tratament pacienților lor și apoi să-i piardă din vedere.

Felul de interpretare al relatărilor (obținute cu sau fără recurgerea la hipnoză) diferă uneori în funcție de sistemul de gândire propriu fiecărui specialist. Dar în marea lor majoritate (doar cu câteva excepții) sunt de acord asupra următoarelor puncte:

❶ Nu pot să spună dacă experiența trăită este reală, cu alte cuvinte dacă este de ordin psihic sau fizic. Unii consideră că ambele cazuri se pot combina. Numai Rima Laibaw neagă posibilitatea unei răpiri fizice, în timp ce R.L. Sprinkle e singurul care crede că e vorba de răpiri fizice și psihice comise de o inteligență superioară venind din spațiu sau dintr-o altă dimensiune. Dar trebuie să ne amintim că prima este considerată o *„sceptică dură"*, în timp ce al doilea este cunoscut ca fiind *„foarte angajat"*.

❸ Toţi consideră, greşit sau pe bună dreptate, că au lucrat în mod riguros, fiecare în felul lui, deoarece nu există nici o metodologie ştiinţifică stabilită în mod oficial şi nici o deontologie care să guverneze acest tip de cercetare.

❸ Toţi resping ideea unor experimentări exercitate de agenţii de securitate americane, sau cel puţin elimină orice posibilitate de intervenţie a unor fiinţe omeneşti care ar putea să se afle la originea incidentelor respective.

❹ Toţi admit că este foarte greu – experienţa trebuie să-şi spună cuvântul – să faci diferenţa, numai stând de vorbă cu el, dintre un individ care inventează sau suferă de o psihoză şi un martor de bună-credinţă.

❺ Majoritatea celor ce nu resping o intervenţie exterioară care rămâne de determinat admit eventualitatea unor iluzii instilate în creierul răpiţilor pentru a-i face să creadă că au fost răpiţi la bordul unei maşini zburătoare de nişte creaturi necunoscute. Dar nici unul dintre ei, cu excepţia lui R. Leo Sprinkle, nu a putut să ofere o explicaţie *logică* (dacă se poate vorbi de logică într-un domeniu unde se pare că se aplică o logică diferită de cea a oamenilor) pentru a justifica sensul unei astfel de manipulări a minţii.

❻ Toţi sunt de acord că această cercetare îmbogăţeşte cunoaşterea fiinţei umane, indiferent de soluţia care se va impune până la urmă pentru explicarea traumei răpiţilor.

Aş fi putut să mai adaug un paragraf rezervat celor patru specialişti care au declarat că:

- au văzut un fenomen de tip OZN (P. Shaw);
- au avut vise în care apăreau ozn-uri (Bruce-Carter);
- au avut amintiri din copilărie *blocate* şi un *missing time* (A. Druffel);
- au fost răpiţi la bordul unui ozn (R.L. Sprinkle).

Toți patru au trecut prin asta *înainte* de a se fi interesat de relatările răpiților, nu *după* aceea, ceea ce e totuși uimitor și ar putea să ducă la elaborarea unei supoziții care să semene cu afirmația doctorului Sprinkle, care spunea că unii specialiști pot fi *programați* de o inteligență X pentru a face o muncă specifică, de genul celei pe care o face chiar el! Este o speculație foarte îndrăzneață, dar care nu trebuie neglijată.

Edith Fiore, în prefața unei cărți amintite mai sus, mărturisește că își amintește că a avut un vis, *înainte* de implicarea ei în acest tip de cercetare, în care se vedea înconjurată de umanoizi într-o sală rotundă de la bordul unui ozn!

Se poate vorbi de simplă coincidență?

Acestea fiind zise, de vreme ce existența fenomenului răpirii la bordul unei nave extraterestre a fost stabilită *în mod științific* (indiferent de natura și originea lui), să ne legăm bine centurile de siguranță și să mergem mai departe.

SEJUR ÎN MAGONIA

Psihologii au remarcat fenomenul conform căruia în vise – sau ceea ce numim noi așa – unele scene se repetă. Poate că nu e vorba de imaginație, ci de impresia stăruitoare că am fost teleportați, în mod repetat, spre același loc..

Charles Hoy Fort,
Lo! Le Nouveau Livre des damnés.

Prolog

Cercetătorii cred probabil în mod greșit că răpirile, una din fațetele multiple ale fenomenelor atribuite ozn-urilor – sau cel puțin inteligenței care le produce – sunt un aspect relativ recent al cercetării noastre, o nouă formă de manifestare care a luat o amploare considerabilă prin anii șaptezeci apoi optzeci.

La începutul anilor nouăzeci, răpirile – sau „Întâlniri apropiate de gradul IV" – au luat locul numitelor RR III, al căror număr a scăzut în mod ciudat pe măsură ce creștea numărul amintitelor RR IV. Asta e valabil numai în Statele Unite, în Canada, în unele țări din America de Sud (în special Brazilia) și în Anglia, Europa continentală neputând fi comparată. Cazurile de RR III au scăzut mult în ultimii ani în țările europene, fără însă a crește

numărul cazurilor de RR IV. Să fie oare din cauza faptul că hipnoterapia nu este atât de răspândită ca în țările citate mai sus? Să fie din cauza faptului că poteţialii răpiţi nu se declară? Poate că viitorul ne va oferi un răspuns satisfăcător.

Adevărul e că, dacă consulţi cărţi vechi specializate în folclor, poţi să descoperi, în unele dintre ele, nişte relatări extraordinare, dintre care unele conţin exact aceeaşi tramă: un individ (după toate aparenţele sănătos la trup şi la minte) este luat şi dus împotriva voinţei sale (mai rar cu consimţământul lui) de una sau mai multe creaturi, fie de tipul *omuleţi* (captivi involuntari), fie de tip uman (captivi voluntari). Diferenţa cea mai importantă constă în absenţa unui vehicul aerian.

De exemplu, în cartea lui W.A. Evans Wentz, *The Fairy Faith in Celtic Countries*, apărută în 1990 la New York, putem găsi diferite naraţiuni care pot, firește, să nu aparţină decât unei forme de folclor extrem de bogat, şi care ar putea să impresioneze imaginaţia visătorilor. Dar cum ai putea să nu te arăţi surprins după anumite lecturi?

„Cei care se întorc din ţara zânelor.

Oamenii care rămân două-trei zile într-un fel de stare de transă sunt consideraţi că participă la banchete cu zânele. Aceste festivităţi pot să fie atât de natură materială cât şi de natură spirituală. Uneori se poate merge în ţara zânelor pe o durată de una-două ore; sau se poate rămâne acolo vreme de şapte, paisprezece, chiar treizeci şi unu de ani. Mintea unei persoane care se întoarce din ţara zânelor este în mod obişnuit «lipsită de amintirea» a ceea ce a văzut şi a făcut acolo. O altă credinţă spune că persoana îşi aminteşte perfect despre tot dar că a fost somată să nu sufle o vorbă. O doamnă cunoscută de mine mi-a spus că a uitat toate detaliile şederii sale în ţara zânelor, dar unul din prietenii mei a auzit-o într-o zi pretinzând că în realitate îşi aminteşte totul dar că «nu vrea» să povestească..."

Trebuie să recunoaştem că similitudinile cu trăsăturile caracteristice proprii răpirilor moderne sunt atât de tulburătoare, încât e greu să invoci din nou veşnicele *coincidenţe*. Fără a mai spune că mai există şi altele, şi nu de mică importanţă.

În tradiţia celtică şi în folclorul anglo-saxon, ţara zânelor se numeşte Avalon, nume care provine din epopeea arthuriană, dar numele poate să varieze în funcţie de etnii.

Noi vom vorbi de Magonia, ţara elfilor, ca un omagiu adus lucrării lui Jacques Vallée, primul care, în cartea sa, *Passport to Magonia*, a făcut apropierea între anumite constante ale folclorului vechi şi relatările obţinute de la protagoniştii unor RR III.

Avalon – sau Magonia – era populată de mai multe feluri de locuitori dintre care principalii erau gentilii (oamenii după standardele noastre) şi *omuleţii*, un fel de pitici maliţioşi care aveau o sumedenie de nume în funcţie de popoarele cărora li se arătau.

Gentilii (zâne şi magicieni) îşi atrăgeau victimele invitându-i cordial să împartă cu ei viaţa lor paradisiacă, obţinându-le astfel consimţământul.

Piticii răutăcioşi aveau obiceiul să-i răpească pe oamenii pe care îi aleseseră fără să le ceară părerea. În felul acesta, regăsim la o distanţă de câteva secole o tramă de bază riguros identică. Dacă forma variază sensibil în funcţie de înfrumuseţările datorate transmiterii orale iniţiale, fondul relatării nu variază cu nimic, sau atât de puţin încât a face apel la hazard pentru a te linişti nu constituie deloc un demers riguros, ci ilustrează mai curând o lipsă flagrantă de obiectivitate şi de luciditate.

Gentilii şi piticii de altădată să fie oare *blonzii înalţi* şi *omuleţii* de azi?

Relatările care vor fi propuse atenţiei cititorului în paginile următoare sunt puţin cunoscute cercetătorilor şi practic necunoscute publicului. Ele reprezintă o selecţie de cazuri foarte variate, dar care au un punct comun. Toate prezintă diferite

elemente care tind să le autentifice, cel mai adesea la un nivel psihic, dar uneori şi la un nivel fizic. În plus, toate, fără nici o excepţie, au făcut obiectul unor investigaţii şi verificări efectuate de oameni de ştiinţă cu diplome lucrând pentru instituţii de stat sau de către profesori care lucrează la universităţi.

CAZUL CARL HIGDON

Pentru ca cititorul să înţeleagă cât de mare a fost reacţia negativă provocată de această poveste chiar în rândurile cercetătorilor particulari, trebuie să ştie că articolul pe care îl scrisesem despre acest caz în 1981 a fost refuzat de două reviste specializate şi că până azi a rămas inedit.

La prima vedere, povestea pare că a ieşit direct din mintea plină de imaginaţie a unui autor de SF care scrie pentru reviste ieftine. O persoană neavertizată nici măcar nu ar citi-o până la capăt. Să încercăm s-o abordăm cu o stare de spirit foarte deschisă şi veţi constata, la fel ca mine, că poate conţine una sau mai multe chei care îmi vor permite să deschid poarta sau porţile misterului. Trebuie să spunem că martorul a fost amăgit de la început până la sfârşit de cei care l-au manipulat, lucru care se percepe foarte clar din amintirile pe care le-a restituit. Dar cele câteva dovezi fizice puse în lumină demonstrează nu numai că manipularea a fost atât mentală cât şi materială, ci şi că a existat o voinţă deliberată de a înşela şi de a manipula.

Faptele

Carl Higdon locuia în perioada aceea la Rowlins, Wyoming, avea patruzeci şi unu de ani, era căsătorit şi avea patru copii.

La 25 octombrie 1974, pentru că primise o zi liberă de la compania petrolieră la care lucra, el se hotărăşte după-amiaza să se ducă la vânătoare de elani şi alege pădurea de la Medicine

Bow. Ajunge la fața locului destul de târziu, pe la orele șaisprezece. Își duce mașina într-un luminiș și imediat zărește un grup de cinci elani: un mascul bătrân cu coarne splendide însoțit de patru femele, care pasc la patru sute de metri de vânătorul nostru. Higdon se apropie, își încarcă arma, ia la ochi masculul și apasă pe trăgaci. Din acest moment cade într-un univers magic.

Glonțul țâșnește fără să se audă vreo detunătură. Lucru uluitor, Higdon îl vede ieșind și înaintând cu încetinitorul! Cartușul parcurge cam cincisprezece metri în aceste condiții neverosimile înainte de a cădea pe pământ. În mod ciudat, toate zgomotele pădurii au amuțit, inclusiv foșnetul frunzelor din copaci.

Higdon, care de felul lui nu se pierde repede cu firea, chiar și în situațiile cele mai dificile, se simte cuprins de un fel de angoasă. Face câțiva pași și ia de jos cartușul care arată foarte ciudat. Nu a mai rămas din el decât învelișul de cupru, interiorul pare să se fi topit. Uimit la culme, Higdon pune micul obiect în buzunarul scurtei de vânătoare. Deodată aude un fel de pârâit, ca atunci când un lemn uscat se rupe călcat de cineva cu piciorul. Se întoarce, zicându-și că un alt vânător se apropie de el, și se pomenește în fața celui mai ciudat personaj pe care l-a văzut vreodată.

Un umanoid ieșit din comun

La vreo treizeci de metri în fața lui Higdon stă un individ, o ființă omenească la prima vedere. Necunoscutul înaintează, iese din zona umbrită și Higdon vede uluit o siluetă grotescă. Necunoscutul are o înălțime de 1,80-1,85 m și o greutate de 90kg. Are umerii foarte largi în comparație cu mijlocul – o lățime anormală – iar brațele se termină cu *„mâneci de haină"*, de parcă n-ar avea mâini. Brațul drept al ființei pare totuși că se termină cu un fel de tijă sau de obiect fin de formă tubulară – care avea să joace un rol important mai târziu. Ființa nu pare să aibă gât, capul este înfipt direct în trunchi, și e lipsit de bărbie de parcă n-ar avea

maxilar inferior. Totuşi, în gura lui uşor deschisă, Higdon poate să vadă două rânduri de câte trei dinţi foarte laţi sau ceva asemănător.

Fiinţa nu pare să aibă urechi, nici nas, iar ochii mici şi oblici nu au deasupra sprâncene. Pielea de pe faţă bate în galben iar pilozitatea craniană este deosebit de ciudată. Părul e scurt, rar şi tare ca la o perie şi, lucru şi mai uimitor, din frunte ies două tije divergente, lungi de aproximativ douăzeci de centimetri, de parcă ar fi fost antene!

Necunoscutul poartă un combinezon de culoare închisă, strâns pe corp, asemănător cu cel al scafandrilor şi are la mijloc o centură foarte lată, cu o aparenţă metalică, în centrul căreia se zăreşte un desen sau un simbol format din trei romburi verticale. Dedesubt se vede un alt desen, linear, care nu a stârnit nici o comparaţie în mintea martorului. Peste piept i se încrucişează două curele, mai largi decât centura, dar având acelaşi aspect, asemănându-se cu o chingă.

Higdon, uluit la culme şi puţin speriat, îl aude pe individ întrebându-l în engleză:

– Cum te simţi?

– Binişor, răspunde vânătorul nostru, recăpătându-şi calmul.

– Ţi-e foame? adaugă fiinţa.

Fără să-i aştepte răspunsul, necunoscutul agită cu vioiciune bagheta cu care i se termină braţul drept şi, sfidând gravitaţia, o cutie mică planează până la Higdon, care o prinde şi o deschide. Înăuntru sunt nişte biluţe asemănătoare cu pilulele. Umanoidul îi cere să înghită una precizând că efectul ei va dura patru zile. În ciuda dezgustului, martorul îi dă ascultare, simţind că nu se poate împotrivi, apoi strecoară cutia într-un buzunar.

Un ozn neobişnuit

Martorul zăreşte în spatele fiinţei, la vreo zece metri, un fel de obiect cubic, sau mai curând paralelipipedic, pe care îl

apreciază ca fiind înalt de aproximativ un metru şi jumătate, lat de un metru şi jumătate şi lung de doi metri. Pentru a simplifica lucrurile, vom vorbi de el ca de un cub. Pereţii lui par translucizi şi stă direct pe pământ.

– *Vrei să vii cu noi? îl întreabă străinul.*

Higdon, crezând că dă din umeri resemnat, îşi dă seama că nici măcar nu are de ales. Înţelege că nu avea cum să facă acest gest deoarece este parcă paralizat. Apoi, se pomeneşte direct în interiorul cubului, fără să ştie cum a intrat.

Îi vine să ţipe dar nu reuşeşte. Toţi muşchii par neutralizaţi, dar organele senzoriale îi funcţionează. Remarcă în faţa lui o oglindă în care vede o imagine uimitoare: cea a cinci elani îngrămădiţi într-o cămăruţă, parcă încremeniţi. Această imagine constituie un adevărat şoc pentru el. Îşi dă seama brusc că interiorul obiectului este *mult mai vast* care nu lăsau să se întrevadă dimensiunile exterioare.

Cubul decolează. Higdon constată că e imoblizat pe un fotoliu. Totuşi are mâinile libere, dar nu va băga de seamă decât în momentul decolării, când dintr-un reflex natural se va crampona de braţele fotoliului. Într-un acces de revoltă, Higdon încearcă să se ridice, dar nu reuşeşte şi se resemnează să aştepte urmarea evenimentelor.

Un al doilea umanoid, identic cu primul, apare ca prin farmec şi aşează pe capul martorului un fel de cască ce seamănă în mare cu casca fotbaliştilor americani, prevăzută cu fire care pleacă în toate direcţiile.

Higdon, care văzuse prin pereţii translucizi cum se îndepărtează Pământul, zăreşte în spaţiu, după aproximativ o oră, o sferă enormă care se măreşte continuu – lumea răpitorilor, după cum va afla mai târziu de la unul dintre ei, care a făcut această precizare aberantă:

– *Planeta noastră se află la 163 000 mile-lumină de a voastră!*

Higdon e categoric în această privinţă. Creatura a spus *„mile-lumină"* nu *„ani-lumină"*. De altfel el însuşi a remarcat anomalia acestei exprimări, ceea ce pare să indice că a restituit-o aşa cum crede că a perceput-o.

Examinarea

Cubul a coborât pe o parte a planetei, luminată strălucitor, unde se aflau nişte construcţii gigantice, chiar pe acoperişul unei clădiri situată în apropierea unui turn imens, lat la bază şi foarte subţire la vârf, amintindu-i martorului de faimosul Space Needle din Seattle.

În jurul construcţiilor clipesc lumini aflate într-o mişcare giratorie. Higdon se află afară din cub, fără să ştie cum a ieşit. Îl duc în turn apoi, printr-un labirint de culoare, ajung la un elevator care îl duce la etajul trei. Acolo, ghidul său umanoid îl conduce într-o încăpere cu pereţi albi complet goală. Pe unul din pereţi, în faţa lui, apare un panou asemănător cu un ecran, înalt de aproximativ doi metri şi jumătate şi lat de un metru şi douăzeci, care vine spre el şi se opreşte la câţiva centimetri de corpul său. „Examinarea" pare să dureze patru-cinci minute, apoi martorul este scos din turn. Atunci remarcă în apropiere un grup format din cinci fiinţe umane: o femeie cu păr cărunt, doi adolescenţi (un tânăr de vreo optsprezece ani cu părul negru şi o blondă de aceeaşi vârstă) şi doi copii (unul blond de treisprezece-cincisprezece ani şi unul brunet de zece-unsprezece ani).

Umanoidul îi spune lui Higdon că trebuie să fie dus înapoi pe Pământ, căci *„nu corespunde cu ceea ce se aşteptau de la el"*. Creatura se prezintă cu numele de *„Ausso"* (transcriere americană). Martorul, întorcându-se în cub în condiţii la fel de misterioase, constată că cei cinci elani şi însoţitorul lui Ausso au dispărut. În cursul călătoriei de întoarcere, Ausso îi explică lui Higdon că poporul lui vine pe Pământ pentru a-l explora, a vâna, a pescui şi

a se aproviziona cu hrană, deoarece în lumea lor nici oceanele,nici mările nu produc peşte din cauza prezenţei *„unui element dăunător neidentificat"*, că în afara planetei lor sunt înconjuraţi de un câmp de forţă, ceea ce le permite să se deplaseze fără mască de oxigen deoarece atmosfera lor rămâne concentrată în interiorul acestui câmp.

Higdon îşi aminteşte că a remarcat la bordul cubului manete marcate cu literele alfabetului nostru: E, P, H, D, sus şi D, H, P, E, jos! Higdon a fost categoric şi în privinţa acestui punct. Ausso, cu o mişcare a braţului drept, acţiona aceste manete cu ajutorul baghetei sale magice.

Întoarcerea pe Pământ

Cubul survolează în sfârşit pădurea de la Medicine Bow şi, mai înainte ca martorul să fie restituit mediului său iniţial, umanoidul face ceva de neînţeles şi incredibil: agită bagheta în direcţia maşinii lui Higdon, care se volatilizează pur şi simplu! Apoi, fără cea mai mică explicaţie, Higdon se pomeneşte pe pământ, complet dezorientat, neştiind nici de data asta cum a făcut Ausso pentru a-l scoate din cub.

Tot ce s-a prezentat până acum, ca petrecându-se din momentul în care martorul şi-a garat maşina într-un luminiş şi cel în care s-a pomenit complet pierdut în plină noapte în mijlocul pădurii, a fost obţinut sub regresie hipnotică, căci Higdon păstrase doar câteva frânturi de amintiri din aceste evenimente.

Să vedem acum felul în care îşi povesteşte martorul primele impresii, atunci când, după acest episod, mintea lui a reînceput să funcţioneze normal.

„Nu mai ştiam cine eram, nici unde mă aflam şi de ce venisem acolo. Nu ştiam absolut nimic din tot ce se petrecuse. Mă aflam pe un fel de cărare mocirloasă, clătinându-mă, într-o stare de mare confuzie. Ideea

obsedantă pe care o aveam în cap era s-o șterg cât mai repede de-acolo pentru a găsi ajutor. În mână aveam puşca, aşa că am presupus că venisem să vânez. Dârdâiam de frig şi-mi curgeau lacrimile. După un timp am zărit o camionetă oprită pe un teren mlăştinos, între două pâlcuri de copaci. Am mers prin noroi până la vehicul, fără să-mi dau seama că era al meu, şi m-am instalat la volan. Starea fizică şi mentală nu-mi permitea să conduc şi, oricum, tot n-aş fi putut scoate maşina din mlaştina în care se afla. M-am întins pe locurile din faţă, pentru că mă simţeam lipsit de forţă. Mai târziu am auzit o voce dinspre aparatul de emisie-recepţie. Dându-mi seama că aveam o posibilitate să chem pe cineva în ajutor, am luat microfonul de sub tabloul de bord unde se afla emiţătorul. În curând am găsit un corespondent căruia i-am cerut ajutor, spunându-i că-mi era rău. Respectivul mi-a cerut să-i spun unde mă aflu. La început, n-am ştiut ce să răspund, apoi mi-am amintit că văzusem o tăbliţă pe care scria «Limita nordică a pădurii». Am transmis această indicaţie vagă, dar ea a fost suficientă pentru poliţiştii porniţi în căutarea mea. M-au găsit cam pe la miezul nopţii."

Poliţiştii au fost complet uluiţi când au văzut unde se afla maşina lui Higdon, o zonă de teren impracticabilă pentru acel tip de vehicul. Mocirla era atât de adâncă încât nu i-ar fi permis să parcurgă nici măcar un metru. Or, pentru a ajunge în locul unde se afla, ar fi trebuit să se deplaseze vreo cincizeci de metri într-o cloacă care nu permite înaintarea.

Poliţiştii care au venit la faţa locului spun că e vorba de o imposibilitate materială. Aceasta e şi părerea lui Dennis Smith, unul din paznicii forestieri, care cunoaşte bine locul. El nu-şi poate explica cum a putut Higdon să-şi conducă maşina până în acel punct.

Investigația

Higdon a fost dus la Memorial Hospital din comitatul Carbon. Rămâne acolo trei zile sub observație. A doua zi, pe la orele șaptesprezece, aproape că își căpătase pe deplin luciditatea. În minte îi apar scurte imagini evanescente din experiența trăită, totuși nu poate găsi o coerență. Doctorul Russ Tonggo îl supune unor teste pentru a determina dacă a absorbit vreun drog. Rezultatul e negativ.

Informațiile culese despre martor, atât de la colegii de muncă și de la patroni cât și de la familie și prieteni sunt pozitive. Higdon era cunoscut ca un om serios, fără vreo înclinație spre glume, cu o fire puțin comunicativă, dar fără să fie timid sau închis în sine. Preocupările lui principale din perioada aceea erau familia, în special educația celor patru copii, și gestionarea bugetului pentru că nu-l dădeau banii afară din casă. Deși auzise – ca orice cetățean american – despre ozn-uri prin intermediul diferitelor medii de informare, nu se interesa de nimic care să fi avut vreo legătură oarecare cu acest subiect.

În momentul internării sale în spital – 26 octombrie 1974, orele două dimineața – declarațiile făcute de Higdon l-au făcut pe medicul de serviciu să-l creadă dement. Ținea neapărat, foarte stângaci, să restituie frânturi din amintirile care-i rămăseseră în minte, mai ales episodul dispariției mașinii sale la un simplu gest al umanoidului. Ceea ce explică reacția medicului...

După o serie de teste făcute martorului, doctorul Tonggo avea să declare:

„În ceea ce privește tentativele noastre pentru localizarea sursei comportamentului ciudat al domnului Higdon, trebuie să mărturisesc că nu am descoperit absolut nimic. Precum și nici o urmă de comoție cerebrală sau altă leziune de acest gen. Totuși, tot timpul ne-a povestit o vizită pe care a făcut-o pe o altă planetă! La început nu știa cine e și nu avea habar că este căsătorit. În schimb, mi-a spus o poveste de adormit copiii foarte pitorească. Până la urmă am ajuns la concluzia unei amnezii."

Regresiile hipnotice

Cazul nu a avut un răsunet foarte mare în presă. Numai ziarul local *Rawlins Daily Times* din 29 octombrie 1974, sub semnătura lui Sue Taylor, a relatat pe scurt incidentul la rubrica de fapte diverse punând accentul pe ciudățenia cazului, datorită în special condițiilor în care a fost găsită mașina martorului.

Totuși așa a aflat despre caz doctorul R. Leo Sprinkle, mai exact prin intermediul lui Robert Nantkes, avocat consilier la Rawlins care, cunoscându-i după reputație interesul pentru oznuri și răpiți, a decupat articolul și i l-a trimis psihologului. Fără această inițiativă poate că cercetătorii n-ar fi cunoscut niciodată cazul Higdon.

Doctorul R. Leo Sprinkle (care locuiește la aproximativ o sută cincizeci de kilometri de Rawlins) a luat legătura cu Higdon, a știut să găsească argumente suficient de convingătoare pentru a-l determina să se supună regresiei hipnotice și a efectuat două ședințe (la 2 și la 15 noiembrie), pentru a face eventuale verificări și comparații.

Frânturile de amintiri relatate de martor cu ocazia spitalizării au fost confirmate de prima ședință, exploratorie, care a determinat revenirea următoarelor amintiri, nememorate la nivelul conștientului:

- aterizarea cubului respectiv pe o așa-zisă altă planetă;
- examinarea lui Higdon, așezat mai întâi în fața unui ecran;
- prezența a altor cinci *oameni normali*;
- faptul că Higdon nu corespundea cu ceea ce căutau răpitorii;
- motivul prezenței acestor creaturi pe Pământ;
- modul de propulsie al navelor acestor creaturi.

În schimb, Higdon n-a putut în ruptul capului să spună cum a intrat în cub şi cum l-a părăsit în două rânduri. Se pare că modul în care a dispărut maşina poate să corespundă cu un fel de dematerializare, ceea ce ne poate face să credem că martorul a fost deplasat prin acelaşi *modus operandi.*

Dovezile fizice

Acest caz este interesant în măsura în care probe fizice confirmă că este vorba de o răpire trăită cu adevărat şi nu de o iluzie psihică.

În 1958, Higdon fusese spitalizat din cauza unui început de tuberculoză. A rămas cu un plămân micşorat, cu caverne, şi nici un chirurg din lume n-ar fi putut să-i redea un plămân normal. Or, după această aventură, s-a constatat că toate sechelele maladiei sale dispăruseră! Şi asta nu e tot. Higdon avea şi calculi pe canalul care leagă rinichiul de vezică. O examinare minuţioasă a martorului a demonstrat că nu mai avea nici urmă de calculi. Aceste constatări le-a făcut doctorul Russ Tonggo, care a declarat că pacientul lui, Carl Higdon, când a ieşit de la Memorial Hospital era *„într-o condiţie fizică grozavă".*

Glonţul tras de Higdon în condiţiile pe care le cunoaştem, şi pe care a avut buna idee de a-l recupera, a fost mai întâi predat poliţiştilor din Rawlins, care l-au dat unui expert local spre examinare. (De amintit faptul că atunci când martorul l-a găsit în buzunar, cartuşul nu i-a amintit de nimic. Numai aspectul lui ciudat l-a făcut să-l predea şerifului comitatului, Ogburn.)

Expertul a ajuns la concluzia că e vorba de un glonţ de 7 mm al unei puşti Magnum (tipul puştii lui Higdon) şi că niciodată nu avusese ocazia să vadă acest gen de cartuş arătând în acel fel. După părerea lui, pe obiect nu existau urme de compresie naturală, aşa cum poate să provoace impactul cu un corp tare (stâncă, etc.) *„S-ar zice că acest glonţ a fost întors pe dos, cu interiorul spre exterior, de o mână supraomenească!"* a spus el drept orice explicaţie.

Această dovadă materială a fost după aceea încredințată unui consilier științific al grupului APRO, Walter Walker, specialist în metale, care s-a pomenit în fața unei adevărate enigme.

Toată lumea știe că traiectoria unui glonț de pușcă este atât de rapidă încât este cu neputință s-o urmărești cu privirea. Or, fenomenul, indiferent care ar fi fost el, care a alterat înaintarea acelui glonț, a fost, după părerea lui Walker, constrâns să dezvolte câteva milioane de unități de forță pentru o unitate de forță opusă! El a confirmat analiza expertului local, mărturisind că nu putea să ofere nici o explicație științifică pentru a justifica starea proiectilului.

Controalele științifice

Patru ani mai târziu, la cererea celebrei publicații *The National Enquirer*, Higdon a fost de acord să fie chestionat de doi specialiști ai transei hipnotice: doctorii Ira A. Greenberg și Sidney Walter.

Acest interogatoriu a avut loc la 16 septembrie 1978. Doctorul Greenberg este medic psiholog și hipnoterapeut la Los Angeles și consilier științific al poliției de stat din acest oraș. Doctorul Walter este și el consilier pe lângă Ministerul Sănătății și expert al Ministerului Învățământului și Problemelor Sociale. El este un hipnoterapeut eminent care conduce la Los Angeles Asociația hipnoterapeuților din California.

Martorul a acceptat fără nici o restricție ședințele de întrebări ale acestor doi specialiști, care nu aveau în acea perioadă nici o legătură cu cercetarea ufologică americană. În urma acestei experiențe, doctorul Ira Greenberg și-a exprimat cu claritate părerea:

„Domnul Higdon este de bună-credință în declarațiile sale. Nu am descoperit nici cea mai mică urmă a vreunui element care ar putea să ducă la concluzia unui lucru aranjat dinainte sau ceva de genul ăsta."

Iar doctorul Sidney Walter avea să facă următoarea declarație:

„Concluzia mea este că domnul Carl Higdon a spus adevărul. Este cinstit în ceea ce afirmă. Când l-am întrebat despre intensitatea luminii care, după cum pretindea, îi făcea rău la ochi, i-am văzut lacrimile curgându-i pe obraz. Chiar și celui mai mare actor din lume i-ar fi fost greu să realizeze acest tur de forță. Pentru mine nu există nici o îndoială, acest om cel puțin a demonstrat că a fost cu adevărat confruntat cu acea lumină extraordinară".

The National Enquirer a mai solicitat și un alt expert. E vorba de domnul McQuiston, coinventatorul aparatului de detectat minciuni numit *Psychological Stress Evaluator*, aparat care înregistrează și redă inflexiunile vocii omenești sub formă de grafic care după aceea este interpretat (un fapt fals stimulând oscilațiile trasorului).

Acest sistem era recunoscut în mod oficial pe vremea aceea în paisprezece state americane. El continuă să fie folosit pe lângă tribunale când justiția consideră că e necesar. În 1990 el era adoptat de mai mult de jumătate din statele americane, și asta chiar dacă rezultatele obținute nu constituie *în fața legii* dovezi categorice.

Higdon a acceptat fără dificultate să se supună la această probă la sfârșitul căreia domnul McQuiston avea să declare:

„PSE-ul a dovedit că domnului Higdon i s-a întâmplat ceva cu adevărat extraordinar, un lucru complet străin de mediul său obișnuit. Deși anumite părți ale declarațiilor sale rămân confuze, se pare că acest om a trăit o aventură extraordinară, căci cea mai mare parte a spuselor sale, perfect clare, arată că spune adevărul. Sunt constrâns să admit că în viața acestui om s-a întâmplat ceva cu adevărat fantastic, aparatul meu o dovedește în mod categoric".

Analiza incidentului

Dacă toate aceste fascicule convergente n-ar fi putut fi stabilite, niciodată nu aş fi acordat atâta spaţiu acestui caz. Or, constatările de natură ştiinţifică care au fost făcute asupra stării fizice a martorului şi asupra spuselor sale exclud categoric o scorneală sau un comportament ţinând de o tulburare mentală temporară.

Profit pentru a semnala un alt element care ar putea să aibă importanţa lui. În 1965, după naşterea celui de al patrulea copil, Higdon a hotărât să-i ceară unui chirurg să-i facă o vasectomie (ceea ce reprezintă aproape o sterilizare întrucât operaţia constă în secţionarea canalului care duce sperma în penis). Unii cercetători americani, influenţaţi de aparentul interes al răpitorilor faţă de sexualitatea oamenilor, cred că Higdon nu corespundea normelor cerute de umanoizi din cauza acestei particularităţi. Nu ştiu dacă ar trebui să le dăm crezare, dar trebuie să recunoaştem că această apropiere nu e deloc absurdă.

Totuşi, în ciuda acumulării impresionante de elemente ştiinţifice care tind să acrediteze buna-credinţă a martorului (fără a mai pune la socoteală forma ciudată a cartuşului, element pe care din prudenţă prefer să nu-l asociez celorlalte indicii), anumite date pe care Higdon a fost în măsură să le restituie demonstrează fără nici o îndoială că e vorba de un scenariu, de o iluzie special pusă la cale pentru el.

Multe naivităţi şi incoerenţe resping ideea unei călătorii spaţiale adevărate:

- casca pusă pe capul martorului, care ar fi putut servi la falsificarea simţului percepţiei şi la implantarea unor amintiri imaginare;
- informaţiile date martorului fără ca acesta să le solicite (una dintre ele este incoerentă: *163 000 mile-lumină*);

- naivități care transpar: pilule pentru alungarea foamei al căror efect durează patru zile, o mare fără pești din cauza unui motiv necunoscut, etc.

Unii cititori ar putea să spună că acea cască așezată pe capul martorului (dotată cu fire) aparține unei tehnologii desuete în comparație cu instrumentul lung și subțire cu funcțiuni multiple, dintre care una constă, se pare, în a deplasa persoanele și obiectele atât prin dematerializare-rematerializare cât și prin sustentație. Trebuie să recunoaștem că nu greșesc, deoarece domeniul aparent al absurdului face parte integrantă din fenomenul OZN, știm asta de multă vreme. Pe de altă parte, se pare că nu putem respinge posibilitatea ca anumite imagini familiare conținute în subconștientul martorului să fi fost folosite pentru a-l amăgi. Voi cita trei exemple:

- turnul, care seamănă cu Space Needle din Seattle;
- cele cinci persoane (o femeie cu părul cărunt și patru tineri), care corespund cu propria familie a lui Higdon;
- literele alfabetului nostru văzute în cub, care pot fi cele ale unei mașini de foraj sau pentru lucrări publice.

Acest artificiu are meritul de a întreține îndoiala în mintea scepticilor, și acum știm că această inteligență acționează distilând subtil doza de informații trucate formată din elemente categorice și contestabile. Aimé Michel explică astfel acest amestec ciudat de natură insesizabilă și ostentativă totodată:

„Ozn-urile se arată suficient de mult pentru ca acelora care nu se îndoiesc de existența lor să li se întărească această convingere și nu îndeajuns pentru ca cei care nu cred în ele să-și mențină și mai vârtos convingerea contrară!"

Totul se petrece de parcă, picătură cu picătură, în mintea oamenilor ar fi insuflată o credință, o credință care pune în scenă vizitatori provenind din lumi îndepărtate, având ca actori răpiți și specialiști în *răpiri*, unii investigatori (precum doctorul Sprinkle) fiind ei înșiși influențați într-un fel pentru a juca un rol în ceea ce nu pare a fi decât o tragicomedie vicleană.

De ce maşina martorului, care fusese garată pe un loc uscat, a fost deplasată într-o mlaştină? Singurul răspuns potrivit acestei situaţii confirmă procesul descris mai sus. Răpitorii voiau să atragă atenţia investigatorilor asupra acestui caz. Fără această anomalie, el nu ar fi apărut în presa locală iar doctorul Sprinkle, a cărui prezenţă era necesară pentru o investigaţie aprofundată, probabil că nu ar fi cunoscut niciodată acest incident.

Datorită poziţiei insolite a vehiculului, constatată de poliţişti cu ochii lor la faţa locului, ziarul din ţinut a binevoit să scrie pe scurt despre acest mister. Asta urmăreau şi răpitorii, ca exhibiţia lor să fie cunoscută şi să servească scopurilor lor foarte ciudate. Ceea ce indică o cunoaştere perfectă a comportamentelor noastre şi faptul că sunt capabili să prevadă cum vom reacţiona. Poate că au mijloacele să ne determine şi viitorul în măsura în care se ocupă de modelarea lui...

CAZUL HERBERT SCHIRMER

Acest caz este interesant în măsura în care a făcut obiectul unei anchete oficiale cerută, oricât ar putea să pară de incredibil, de proiectul Colorado, mai cunoscut sub denumirea de *Comitetul Condon*, format dintr-o echipă de oameni de ştiinţă de la Universitatea Colorado din Boulder, mandatată de US Air Force să discrediteze sub o spoială ştiinţifică observaţiile de ozn-uri.

Cazul este cu atât mai interesant cu cât răpitul era, în momentul incidentului, un poliţist municipal în exerciţiul funcţiunii, ceea ce respinge orice idee de lucru pus la cale şi conferă spuselor sale un credit care cere o atenţie mai susţinută.

Faptele

La 3 decembrie 1967, la orele două şi jumătate dimineaţa, poliţistul Herbert Schirmer, în vârstă de treizeci şi doi de ani,

patrulează la volanul mașinii sale de serviciu la ieșirea din Ashland (Nebraska). La intersecția drumurilor naționale 6 și 63, polițistul remarcă în lumina farurilor o structură ciudată și voluminoasă pe un câmp care mărginește cele două artere rutiere.

Masa respectivă pare prevăzută cu lumini de poziție care clipesc alternativ, ceea ce îl înșeală pe reprezentantul legii, acesta crezând că are de-a face cu un camion semiremorcă accidentat.

Se apropie și mai mult și remarcă faptul că luminile încep să clipească din ce în ce mai repede. Polițistul își îndreaptă fasciculul proiectorului asupra intrusului apoi, stupefiat, vede obiectul ridicându-se mai întâi lent, pe urmă îndepărtându-se cu mare viteză în sus, luminile transformându-se în una singură ca apoi să capete aspectul a ceea ce numim o stea.

După ce și-a notat repede ora (e trecut de trei dimineața) și locul observației pe carnețel, Schirmer se întoarce la punctul de comandă pentru a face un raport detaliat. Acest caz avea să provoace oarecare răsunet în presa locală, apoi națională.

În perioada aceea, Universitatea Colorado din Boulder fusese solicitată de aviația americană pentru a se debarasa „științific" de ozn-uri, pentru a face să înceteze criticile acerbe ale unor publicații la adresa ei și pentru a determina scăderea interesului ziariștilor față de aceste fenomene. Membrii echipei care trebuia să facă această muncă de discreditare, toți oamenii de știință importanți, erau conduși de doctorul Edward U. Condon, decanul universității.

Raportul polițistului Schirmer se bucurase de atenția mediilor de informare, așa că respectivul *comitet* și-a dat osteneala să-și trimită doi consultanți la Ashlan pentru a se întâlni cu martorul și a obține relatarea lui directă.

Schirmer a fost deci chestionat de Roy Crain, fizician, și John Ahrens, psiholog, care au stabilit credibilitatea de netăgăduit a martorului, care nu bănuia deloc că fusese răpit...căci, mai înainte de orice, această posibilitate au avut-o în vedere cei doi membri ai Comitetului Condon!

Investigaţia Comitetului Condon

În cursul investigaţiei, atenţia celor doi oameni de ştiinţă a fost atrasă de mai multe elemente. De exemplu, martorul le-a povestit că ajungând la punctul de comandă, a trebuit să bea câteva pahare cu apă, de parcă ar fi fost deshidratat, că simţise furnicături puternice pe tot corpul mai multă vreme şi că, în oglinda de la toaleta postului de poliţie, remarcase prezenţa unui semn roşu pe gât, sub urechea stângă.

Pe de altă parte, martorul spune că ceva mai târziu în cursul zilei a fost cuprins de o migrenă puternică şi în cap avea un huruit persistent, asurzitor chiar, atunci când se lungea să se odihnească.

În sfârşit, examinând raportul şi carnetul lui Schirmer, cei doi oameni de ştiinţă au descoperit un *missing time* care durase douăzeci-treizeci de minute. Schirmer a observat că aceste detalii i-au impresionat mult pe cei doi oameni de ştiinţă.

Comitetul Condon a hotărât să-l convingă pe martor să vină la Boulder pentru a fi supus unor *teste psihologice* la Universitatea Colorado, care s-au dovedit a fi, atunci când a făcut deplasarea împreună cu un coleg, doar un interogatoriu sub regresie hipnotică condus de... doctorul R. Leo Sprinkle, despre care avea să se vorbească mult câţiva ani mai târziu!

Şedinţa a fost scurtă, întrucât ceea ce a fost scos la lumină s-a dovedit atât de stupefiant încât doctorul Condon, prezent în sala 202 de la Woodbury Hall unde fusese dus poliţistul, a hotărât că era mai bine ca acel caz să nu fie aprofundat, decanul fiind pur şi simplu înspăimântat de responsabilităţile implicate de misiunea lui de demolare! Ştia el ce ştia! Acest detaliu a fost dezvăluit câţiva ani mai târziu de doctorul Sprinkle.

Schirmer s-a întors să-şi exercite mai departe meseria de poliţist la Ashland dar, pentru că frânturi de amintiri îi tot reveneau în memorie, a mărturisit totul unui prieten care l-a îndrumat spre cercetătorul Eric Norman. Acesta a obţinut toate detaliile cazului şi s-a hotărât să facă o investigaţie mai aprofundată.

Norman a organizat o regresie hipnotică la 8 iunie 1968 la Des Moines (Iowa), sub responsabilitatea domnului Loring G. Williams, hipnotizator profesionist, specialist în relaxarea hipnotică. Detaliile regresiei provin din prima lui carte, în timp ce primele citate de mai înainte au fost luate din lucrarea unui alt cercetător.

Trebuie să remarcăm că dacă doctorul Condon nu a acordat nici un credit relatării lui Schirmer, nu la fel au stat lucrurile și în privința doctorului Sprinkle. Martorul a declarat că acesta din urmă i-ar fi spus după regresie: „Ceea ce ai restituit este o cheie pentru viitor."

Interogat asupra acestui punct de către D. Scott Rogo, câțiva ani mai târziu, doctorul Sprinkle avea să declare următoarele:

„Sunt convins de validitatea experienței trăite de Schirmer. Când i-am făcut această remarcă, că mărturia lui constituie o cheie pentru viitor, ea a fost exprimată într-un mod mai nuanțat. Cred că i-am spus că poveștile de genul celei pe care o relatase constituie un fel de cheie pentru a se ajunge la un nivel superior în studierea ozn-urilor, pentru a ne ajuta să realizăm un model."

După spusele lui Norman, Schirmer a aflat câteva lucruri importante de la un membru al Comitetului Condon al cărui nume nu este citat, cele mai interesante fiind:

- doctorii Levine și Saunders au fost excluși din Comitetul Condon când au început să-și dea seama că ozn-urile erau reale;
- unii membri ai comitetului credeau că în spatele proiectului Colorado se afla în realitate CIA, în timp ce US Air Force era numai paravanul pe care trebuia să-l vadă publicul;
- un alt răpit fusese localizat și internat într-un stabiliment guvernamental (spital federal, sau ceva de genul ăsta), acolo

unde sunt tratați de obicei bolnavii mintali. Respectivul își pierduse mințile. El reușise să aducă din șederea lui într-o farfurie zburătoare documente pe care le înmânase oamenilor guvernului (dar Schirmer considera că această ultimă informație i se dăduse ca avertisment, pentru a-l îndemna să fie discret).

Relatarea martorului

Sub regresia hipnotică practicată de L.G. Williams, polițistul avea să restituie următoarele amintiri (aici rezumate):

„După ce m-am apropiat cu mașina de locul aterizării, constat deodată că farurile și proiectorul nu mai funcționează, la fel și motorul vehiculului și aparatul de emisie-recepție de la bordul mașinii.

În structura obiectului se conturează o ușă în formă de minge de fotbal american și apare o scară mobilă, pe care coboară două ființe mici care apoi se îndreaptă spre mașină.

Atunci sunt cuprins de panică și vreau să pun mâna pe pistol. Dar mă împiedică ceva care îmi invadează mintea. Cei doi indivizi se opresc în fața mașinii și îndreaptă spre mine un obiect. Din el țâșnește o substanță gazoasă verzuie care învăluie mașina. Apoi individul îndreaptă spre parbriz un alt obiect pe care l-a scos dintr-un fel de teacă purtată în bandulieră. Din el țâșnește un fulger. Atunci îmi dau seama că sunt învăluit de un strat de același gen de ceață și sunt total paralizat.

O forță necunoscută mă obligă să cobor geamul portierei. Unul din indivizi mă apucă de gât și o clipă simt o mare durere. Apoi durerea se estompează și cobor din mașină, foarte calm, dar ca un automat, lipsit de voință. Una dintre ființe se uită drept în ochii mei și mă întreabă: «Tu ești paznicul acestui loc?» Răspund că sunt polițist, în

timp ce simt o spaimă din cauza felului pătrunzător în care sunt privit.

Creatura mă întreabă dacă în regiune există o centrală electrică şi un rezervor de apă şi, mai înainte de a putea răspunde, mă invită să vin câteva minute la bordul navei lor.

Nefiind în stare să refuz invitaţia, mă resemnez să urc scara care duce la aparat."

Informaţiile date martorului

Ca şi în cazul precedent, pare că totalitatea datelor furnizate lui Schirmer au fost obţinute de la un răpitor fără ca el să trebuiască să pună întrebări, de parcă scopul răpirii ar fi fost doar instruirea martorului pentru ca el să repete după aceea în cursul regresiei hipnotice ceea ce i s-a spus.

Cel care pare a fi şeful răpitorilor se străduieşte să *„facă conversaţie"* precizându-i că, simultan, mintea lui primeşte date care rămân imprimate.

Încăperea în care martorul este condus are o lungime de aproximativ opt metri, o lăţime de şase metri şi o înălţime de doi metri. O lumină roşie difuză luminează un interior al cărui aer este anormal de rece. Două fotolii cu fund triunghiular se află în faţa unui fel de tablou de control deasupra căruia se vede un ecran de mari dimensiuni, care seamănă cu un televizor.

Pereţii, de jur-împrejur, au hublouri şi pe lângă ei se întind tot felul de ţevi şi conducte. Un umanoid apasă pe un buton şi martorul simte furnicături în tot corpul. Încep să se învârtească nişte discuri care seamănă cu benzile de date. Atunci martorului i se aduc la cunoştinţă, prin telepatie, crede el, următoarele elemente:

- puterea motrice a navei se bazează pe electromagnetism, *„care provoacă inversarea gravitaţiei";*

- nava este concepută pentru observare și are un echipaj de patru membri;
- poporul din care fac parte răpitorii ne observă de multă vreme (fără altă precizare);
- diferitele contacte cu oamenii se fac pentru a ne obișnui cu prezența acestui popor, dar și ca să ne stârnească perplexitatea. Asta în vederea unui viitor contact oficial, nu pentru a ne invada planeta. Totuși entitatea precizează: *„Ar trebui să ne crezi, dar nu prea mult!"*;
- poporul răpitorilor este originar dintr-o altă galaxie, dar are *„baze pe Venus și în alte părți"*;
- armele noastre de foc pot fi periculoase pentru răpitori când se află în afara aparatului lor, dar nu și în cazul acestuia din urmă, înconjurat de un câmp de forță care îl protejează în mod eficace împotriva oricărei arme a pământenilor.

În timpul acestei *conversații*, șeful răpitorilor apasă pe diferite butoane ale unui aparat care seamănă cu un computer, explicându-i martorului că această manevră urmărește să-i infiltreze în minte alte date. Contrazicând această afirmație, creatura îl informează pe martor ceva mai târziu că *nu trebuie să povestească nimănui* că a urcat la bordul navei. Dar e vorba mai probabil de o acțiune care urmărea ștergerea amintirilor de la nivelul conștientului, căci imediat ce face această remarcă, ființa se uită cu insistență în ochii lui Schirmer făcându-i această recomandare: *„Nu vei spune nimic mai mult. Ne vom mai revedea de două ori. Cineva te va anunța și vei ști când anume se va întâmpla."*

Creatura l-a prins din nou pe martor de gât (cum face Spok în filmul *Star Trek*) și martorul poate în sfârșit să părăsească fotoliul în care a fost așezat înainte de a fi dus înapoi la mașină de alți doi membri ai echipajului.

Răpitorii

Talia lor este aproximată între 1,35-1,50 m, membrele sunt musculoase, dar mişcările au o anumită rigiditate, mai ales când merg, amintind de mersul militarilor la paradă. Torsul este, în comparaţie cu talia, foarte dezvoltat, mult mai larg decât al nostru. Capul în schimb este mai mic decât cel al unei fiinţe omeneşti de aceeaşi talie. Aceste particularităţi fizice sunt cu atât mai uşor de remarcat, cu cât creaturile poartă nişte haine foarte strânse pe corp. Nu se vede decât pielea feţei, de un cenuşiu-albicios, *„precum coca pentru pâine"*. Ochii, foarte mari, migdalaţi ca cei ai orientalilor, cu pupile care seamănă cu cele ale pisicilor, au deasupra nişte sprâncene foarte fine. În mod curios, nasul lor este lung şi coroiat, mai pronunţat decât la oameni. Gura nu e decât o simplă fantă, fără buze vizibile. Mâinile, aparent acoperite cu mănuşi, au cinci degete.

Poartă un combinezon gri-argintiu, care li se lipeşte de piele ca la scafandri, fără cusături, nasturi sau fermoar, strâns în talie cu un fel de centură prevăzută cu o teacă în care Schirmer presupune că se afla o armă oarecare. Combinezonul îi acoperă de la picioare până la faţă, pe cap purtând un fel de cască ce pare că e făcută dintr-un material mai rezistent decât combinezonul.

Un mic dispozitiv în formă de antene, vizibil deasupra urechilor, poate că constituie un sistem radio încorporat în canalul auditiv. Nu sunt dotaţi cu nici un aparat respirator, doar dacă nasul mare şi coroiat nu este chiar aşa ceva.

Nava

Cu ocazia unor şedinţe suplimentare de regresie hipnotică au apărut şi alte informaţii, dintre care cele mai importante sunt următoarele:

- nava avea un diametru de peste treizeci de metri;
- coca era construită din magneziu pur 100%(!);

- nu se vedea nici o urmă de îmbinare, şurub sau sudură;
- un fel de inel protuberant încercuia ovalul la mijloc;
- în interiorul postului de comandă, pe un ecran mare se putea vedea un peisaj al locului unde se afla nava;
- s-a făcut o demonstraţie asupra unei linii de înaltă tensiune. Şeful a apăsat pe un buton al consolei. Schirmer a văzut printr-un hublou un fel de antenă pornind de la navă spre linia de înaltă tensiune. Deodată s-a produs o descărcare electrică violentă, după cum indică fulgerul strălucitor care marchează acest episod. Fulgerul a luat naştere pe linia de înaltă tensiune şi s-a scurs pe antenă. Umanoidul i-a arătat lui Schirmer instrumentele de citire care arătau că *plinul* fusese făcut! Mai târziu, creatura a efectuat şi procesul invers, *„descărcând bateriile"* pe linia de înaltă tensiune. Ea a justificat această manevră precizând că echipajul nu preleva energie electrică decât în caz de necesitate absolută, mai ales pentru a constitui un câmp de forţă protectoare în jurul navei când aceasta era imobilizată la sol;
- câmpul electromagnetic, care protejează nava cu ocazia aterizărilor, suspendă funcţionarea tuturor motoarelor şi aparatelor electrice. Asta ar explica anumite efecte observate asupra maşinilor în care se aflau martorii unor întâlniri apropiate sau asupra corpului lor (arsuri, furnicături, etc.), precum şi anumite efecte secundare (tulburări ale somnului, coşmaruri, angoase, migrene, dureri musculare etc.);
- viteza maximă a navei a fost estimată la 240 000 km/h;
- rotoare semănând cu nişte globuri de cristal situate în centrul navei şi legate la două coloane groase ar fi produs un efect de antigravitaţie.

Alte dezvăluiri

Şeful răpitorilor i-a arătat lui Schirmer un aparat mic de tipul unei mini-farfurii zburătoare care putea să fie lansată din

zbor. Acel robot teleghidat putea să supravegheze zone mai populate care impuneau un control discret și să transmită tot felul de informații, printre care imagini ale zonei survolate, vizionate în direct pe ecranul amintit.

Creatura a pretins că pământenii nu făceau lucrurile „cum trebuie", fără să facă vreo precizare; că persoanele capturate erau luate la întâmplare – așa cum erau efectuate și toate celelalte acțiuni ale lor – asta *„pentru a-i stingheri pe guvernanți și pe investigatori"*; că răpitorii aveau baze subterane și submarine pe planeta noastră, indispensabile pentru răpitori și navele lor „cât și pentru pământeni"!

Ființa a recunoscut că semenele ei colectau eșantioane diferite de animale și vegetale, că era în curs de desfășurare un program care urmărea analizarea „reproducerii spiței umane" și că unii oameni fuseseră răpiți pentru a fi testați în cadrul acestui program. Creatura nu a precizat dacă aceste persoane au fost pe urmă redate mediului lor, refuzând să discute mai mult despre acest subiect.

Schirmer a avut sentimentul foarte clar că răpitorii dispuneau de o tehnologie foarte avansată în privința cunoașterii creierului uman și că unii oameni erau capturați pentru a li se aduce modificări importante structurii lor mentale. Martorul se sprijină pe propria lui experiență în formularea acestei presupuneri, explicând că a executat cu scrupulozitate ordinele implantate în creierul său de acele creaturi, că a acționat ca un robot, furnizând doar foarte puține informații doctorului Sprinkle (pentru Comitetul Condon), pentru că această restricție era prevăzută în planul răpitorilor. Polițistul este convins că aceștia pot controla o ființă umană prin intermediul creierului cât timp consideră necesar.

Altă curiozitate, Schirmer își amintește că i-a fost infiltrată în minte noțiunea de ozn-uri accidentate prin interferența de unde radar. Își amintește că a văzut un fel de cărți semănând cu niște jurnale de bord și niște foi dintr-un material care se apropia de hârtie, pe care a zărit niște caractere asemănătoare cu hieroglifele.

În sfârșit, a putut să-și amintească un detaliu interesant, referitor la un fel de insignă reprezentând un șarpe cu aripi pe care membrii echipajului o purtau la combinezonul lor, în partea dreaptă a pieptului.

Schirmer nu le-a mai revăzut pe creaturi în ciuda promisiunii că va mai fi vizitat de două ori. E ceva foarte caracteristic acestui tip de incident. Răpitorii își iau niște angajamente *pe care nu le respectă niciodată*, după cât putem noi verifica în unele cazuri.

Povestea lui Schirmer s-a terminat cu un aspect negativ, ca multe altele. Cazul său fiind foarte mediatizat, el a devenit un fel de vedetă la Ashland, dar viața i s-a preschimbat curând în coșmar.

Pentru majoritatea muritorilor, faptul că ai văzut un ozn este un semn care îl marchează pe martor în mod iremediabil, alterând legăturile cu cei din jur. Pentru un agricultor sau un șofer de taxi, nu e nimic dramatic în sine, dar pentru un polițist este un adevărat calvar. Autoritățile au înțeles repede că trebuia să se debaraseze *elegant* de el. La câteva luni după aventura lui, martorul a fost numit șeful poliției locale. La treizeci și doi de ani, Schirmer era cel mai tânăr șef de poliție din țară. După două luni demisiona scârbit. Devenise polițaiul care a văzut *omuleți verzi*, un fel de animal ciudat pe care-l arăți cu degetul și de care uneori îți bați joc cu răutate. Asta nu se poate ierta când ocupi un post atât de important.

Nu este singurul răpit care a avut astfel de suferit. Situația se repetă de fiecare dată, în grade diferite, de la caz la caz. Alții au pățit-o și mai rău.

Cei care au fost martorii unor RR III sau RR IV nu sunt deloc de invidiat. Nu sunt nici niște privilegiați, nici niște aleși, ci doar niște oameni care, înșelați de o inteligență necunoscută, sunt condamnați să devină victimele imbecilității oamenilor.

Analiza incidentului

Regăsim în acest caz același tip de naivități și de aberații tehnologice care caracterizează cazul Higdon:

- puterea motrice pretinsă este o erezie, căci electricitatea nu a constituit niciodată o sursă de energie suficient de puternică pentru a susține în aer și propulsa un aparat zburător.

  Pentru parcurgerea distanțelor dintre sistemele solare, distanțe care se măsoară în ani-lumină, o tehnologie spațială ar cere mijloace energetice ținând de o altă fizică decât a noastră. Dacă ozn-urile provin dintr-un alt spațio-timp, sau dintr-o altă dimensiune dacă vreți așa, problema e la fel de acută, dacă nu și mai și, pentru că atunci e vorba de a trece de barierele țesăturii spațiale a universului nostru, de convertirea mijlocului de transport în energie (dematerializare), apoi de reconvertire în materie adaptată universului vizitat (rematerializare), cu tot ce implică asta pentru conceperea universului paralel cum este al nostru față de al lor, adică situarea lui, măsurarea lui etc., ceea ce presupune descoperiri fundamentale pe direcții de cercetare a căror existență noi nici măcar n-o presupunem. În consecință, energiile zise primare (precum electricitatea) trebuie înlăturate dintre mijloacele ce trebuie avute în vedere pentru o astfel de întreprindere;
- originea pretinsă este și ea fantezistă;
- computerele descrise, asemănătoare cu primele aparate de acest gen construite de om, cu benzile lor de date, sunt un model primar și țin de un sistem perimat și cu mult depășit de tehnologia noastră actuală. A-ți imagina că niște creaturi pot să călătorească în spațiul interstelar, chiar intergalactic, folosind această tehnică la noi deja demodată este de cel mai mare comic.

Cititorul va putea găsi și alte anomalii, dar mi se pare că acestea sunt mai mult decât suficiente pentru a demonstra că martorul a fost înșelat de un scenariu special pus la cale pentru el.

Totuși, s-ar părea că unele elemente aparținând unei anumite forme de adevăr, a cărei finalitate încă ne scapă, au fost amestecate în această punere în scenă:

- noţiunea de control a creierului care va caracteriza mai târziu toate cazurile de răpiri, mai ales cu începere de la sfârşitul anilor şaptezeci, cu apariţia unui implant introdus în capul răpitului pe cale nazală sau auriculară;
- informaţia privitoare la un program vizând analizarea sistemului de reproducere a pământenilor. Acest aparent interes faţă de sexualitatea omului apare şi el la sfârşitul anilor şaptezeci din regresiile hipnotice exercitate asupra potenţialilor răpiţi. Să ne amintim totuşi că în 1957, brazilianul Antonio Villas-Boas relatează spontan că a copulat cu o creatură umanoidă de sex feminin la bordul unei farfurii zburătoare;
- informaţia referitoare la câmpul de forţă din jurul ozn-ului care provoacă efecte asupra motoarelor şi aparatelor electrice. Particularitate deja cunoscută înainte de capturarea lui Schirmer.

Şi în această privinţă cititorul ar putea să găsească şi alte elemente verosimile, cele enumerate de mine fiind mai mult decât semnificative.

Astfel, punerea în scenă elaborată special pentru martor implică elemente false, uneori chiar absurde, amestecate cu elemente verosimile, verificate sau verificabile, dar a căror adevărată finalitate rămâne de stabilit. Astfel, inteligenţa care dirijează ozn-urile vrea să ne facă să credem că acestea vin din spaţiu, dar încorporând date cu aparenţă credibilă în altele vădit false.

Să adăugăm că presupusa existenţă a unor baze subterane şi submarine divulgată martorului, adăugându-se relatărilor care vor fi colectate mai târziu despre ozn-uri pătrunzând în mare sau ieşind din apă, serveşte încă o dată planurilor misterioase ale răpitorilor şi dă apă la moară celor care sunt convinşi că, astfel de baze extraterestre există în subsolul planetei noastre ca şi în oceane.

Numai că cititorul trebuie să fie extrem de prudent faţă de tot ce spun aceste creaturi răpiţilor.

DUBLA RĂPIRE DE PE LACUL CHAMPLAIN

Acest caz este interesant din două motive. Mai întâi pentru că e vorba de două persoane răpite la bordul unui ozn în cadrul aceluiași incident. Apoi pentru că s-a dovedit că cei doi răpiți au încetat de a mai fi în legătură unul cu altul la puțin timp după aventura lor, reluând contactul abia unsprezece ani mai târziu, după ce investigatorul i-a chestionat sub regresie hipnotică. În plus, cazul a făcut obiectul unor investigații aprofundate vreme de aproximativ cinci ani, în douăzeci și trei de state, efectuate de un om de știință important care a luat toate precauțiile indispensabile pentru ca rezultatele cercetarilor să nu fie știrbite de elemente prea puțin consistente.

Istoricul cazului

Investigatorul este profesorul Walter N. Webb, director adjunct la Charles Hayden Planetarium de la Muzeul de Știință din Boston (Massachusetts). El este cel care, în 1961, anunțat de Richard Hall din cadrul grupului privat NICAP, a avut ocazia să se ocupe de cazul soților Hill, chestionând îndelung înainte de a trece cazul altor cercetători.

Trebuie să mai amintim două detalii preliminare:

- profesorul Walter N. Webb a observat un ozn cu telescopul în 1951 în Michigan, începând să se intereseze în mod serios de aceste fenomene în 1952, cu ocazia faimosului carusel de la Washington;
- a avut ocazia, din 1961, să găsească în dosarele întocmite de NICAP și APRO numeroase relatări având în mare aceeași canava ca cea din cazul soților Hill. Mai târziu a apreciat că putea fi legat de răpiri, dar această eventualitate scăpase

complet investigatorilor în acea perioadă, cazul Hill urmând să fie elementul ce avea să-l facă să-şi orienteze cercetările pe această cale.

La 7 august 1967, într-o tabără de vacanţă privată, situată în mijlocul unui domeniu înconjurat de pădure, lângă lacul Champlain, la nord de Burlington (Vermont), doi adolescenţi au trăit o experienţă ciudată. Pentru că au cerut să li se păstreze anonimatul, îi vom numi Michael (şaisprezece ani, licean, având sarcina să-i îndrume pe amatorii de schi nautic de la tabăra de bază până pe plaja de pe malul lacului) şi Janet (nouăsprezece ani, studentă, instructor de schi nautic).

Esenţialul investigaţiei făcute de W.N. Webb constă în:

- realizarea unor interviuri separate cu cei doi subiecţi, în cadrul cărora au fost notate toate amintirile conştiente înainte de regresia hipnotică;
- efectuarea a trei călătorii în zona răpirii din Vermont, pentru a face măsurători, fotografii, schiţe, etc., şi a realiza o reconstituire a observaţiei iniţiale împreună cu principalul martor;
- determinarea condiţiilor meteorologice ale zonei la 7 august 1968 precum şi a poziţiei corpurilor cereşti în momentul răpirii;
- înregistrarea cu cei doi martori a peste douăsprezece ore de interviuri, precum şi interviul unui posibil martor secundar;
- căutarea unor eventuali martori suplimentari ai observaţiilor brute în sectorul respectiv (scrisori, telefoane, verificări la arhivele naţionale şi agenţiile de poliţie locale, etc.);
- evaluarea martorilor (profil psihologic, educaţie, nivel de instruire, familie, activitate, interes pentru ufologie, diferite teste);
- realizarea unor comparaţii cu alte optsprezece cazuri de răpiţi, precum şi cu alte observaţii făcute în 1968 pe teritoriul american.

Faptele memorate la nivelul conştientului

Ceea ce urmează în continuare provine în principal de la Michael deoarece, dintre cei doi martori, el este cel care a păstrat cele mai multe amintiri conştiente despre observaţia iniţială.

Michael şi Janet se aflau pe marginea bazinului rezervat schiului nautic pe la sfârşitul după-amiezii, exact după apusul soarelui, când Michael zăreşte pe cer o sursă luminoasă strălucitoare care se transformă curând într-un fel de trabuc de un alb orbitor. Din trabuc par să ţâşnească trei surse luminoase mai mici, după care obiectul iniţial ia din nou altitudine şi dispare.

Cele trei lumini mici încep să danseze o sarabandă de manevre acrobatice (cu care ne-au obişnuit ozn-urile): viraje în unghi drept cu mare viteză, căderi şi înălţări bruşte, bucle complicate efectuate cu o viteză nebună, etc.

Puţin după aceea, formaţiunea s-a apropiat de martori care au putut acum să distingă trei discuri cu un dom deasupra. Primele două s-au deplasat în direcţii opuse, în timp ce al treilea se apropia de martori deplasându-se deasupra lacului a cărui suprafaţă era agitată de fluctuaţii colorate.

La un moment dat, obiectul s-a ridicat sus pe cer înainte de a cădea vertical în lac! Manevra pare că a provocat pe apă o scurtă vijelie de vânt şi valuri. După câteva minute, obiectul a ieşit la suprafaţă şi perturbaţiile au încetat. Discul a alunecat cu rapiditate spre bazin şi s-a oprit la aproximativ douăzeci de metri de cei doi tineri, menţinându-se la cinci-şase metri deasupra apei.

Michael estimează că ar fi avut un diametru cuprins între doisprezece şi cincisprezece metri şi că materialitatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Cerul albastru şi încă luminat în momentul acela a permis observarea foarte clară a anumitor detalii.

Aparatul amintea de două farfurii lipite una peste alta, având în partea de sus un dom transparent. Se puteau distinge acolo, în parte, două siluete dotate cu un cap exagerat de mare în comparaţie

cu umerii, niște ochi enormi de formă ovală, două găuri în locul nasului și o gură foarte mică. Cele două creaturi păreau îmbrăcate într-un combinezon argintiu foarte strâns pe corp.

Michael, înspăimântat, a remarcat că Janet părea paralizată, ca în transă. Una din creaturi l-a liniștit pe băiat, asigurându-l că nu li se va face nimic rău. Ea a pretins că vine de pe o planetă îndepărtată, că semenii ei veniseră de multe ori pe Pământ și că reveniseră după explozia primei bombe atomice (temă care se regăsește frecvent în unele cazuri de RR III și RR IV).

După câteva manevre scurte de apropiere, aparatul s-a instalat apoi chiar deasupra martorilor. Michael, vrând să se convingă că aparatul era într-adevăr material, a sărit în sus încercând să-l atingă, când deodată a fost lovit de o rază de lumină strălucitoare, care l-a azvârlit pe cheiul debarcaderului. Apoi și-a pierdut cunoștința. Își amintește vag a fi auzit, într-un loc întunecos slab luminat, zgomote de mașinărie și de voci străine.

Când și-a venit în simțiri, ozn-ul era tot deasupra lui, dar se făcuse noapte. A auzit atunci zgomotul portierelor trântite ale unei mașini (niște schiori care se întorceau în tabără). Doi dintre noii sosiți, Susan și Barbara (și ele au cerut să li se respecte anonimatul), remarcând lumina pe care o împrăștia ozn-ul, s-au apropiat până la promontoriul care domină lacul. Acolo au început să strige pentru a-și alerta însoțitorii. În clipa aceea, ozn-ul a șters-o în noapte stingându-și toate sursele luminoase.

Michael a ajutat-o pe Janet, căzută în bazin, să urce pe debarcader, și fiecare s-a întors la propria lui baracă, confuzi și dezorientați, cumplit de osteniți și simțind o mare nevoie de somn.

Michael nu a îndrăznit să-i povestească lui Janet – care avea puține amintiri conștiente – tot ce-și amintea, de teamă să nu o traumatizeze. S-au dus în camerele lor și imediat au adormit.

După câteva zile, tabăra de vacanță Buff Ledge își închidea porțile și cei doi martori se despărțeau.

Investigația

Zece ani mai târziu, o serie întreagă de evenimente l-au făcut pe Michael (care pierduse de atunci contactul cu Janet) să îi scrie astronomului Alek J. Hynek, a cărui adresă de la grupul privat CUFOS fusese publicată în numărul din ianuarie 1978 al revistei *Playboy*. Doamna Hynek l-a anunțat pe W.N. Webb, care se alăturase acestei asociații ca membru, pentru a începe o anchetă și a luat legătura cu Michael.

Abia la sfârșitul anului 1978 s-au realizat circumstanțele favorabile unei lungi investigații, care avea să dureze până în 1984.

Între timp, Janet se căsătorise și, în ciuda dificultăților datorate schimbării numelui, ea a fost găsită la șase luni după începerea investigației. Janet își amintea vag de episodul trăit cu zece ani în urmă împreună cu Michael, mărtusind că un văl de obscuritate se abătuse asupra minții ei imediat după ce începuse să observe luminile.

W.N.Webb a luat legătura cu doi hipnoterapeuți profesioniști, doctorii Harold Edelstein și Claire Hayward, amândoi având o experiență solidă în cazuri de răpire (doctorul Edelstein a fost una din persoanele care a efectuat regresia hipnotică asupra celebrei răpite Betty Andreasson, care pretinde că a avut contacte cu o entitate de esență divină).

Michael a fost supus regresiei hipnotice în septembrie 1979 și în aprilie 1980. Iar Janet a fost supusă la trei ședințe de hipnoză între februarie-decembrie 1980. În tot acest timp, martorii nu au fost informați de tot ce se făcea în cadrul investigației și nu au fost puși în contact unul cu celălalt pentru a se evita influențarea comportamentului lor și deformarea amintirilor.

Experiența lui Michael

Își amintește că s-a pomenit stând în picioare lângă un *alien*, în interiorul ozn-ului. Prin domul transparent a putut să zărească

succesiv Pământul, Luna, stelele şi o navă enormă în formă de trabuc.

În centrul ozn-ului, la un nivel mai jos decât cel unde se găsea, se afla un şir de console şi de ecrane dispuse în cerc, interiorul ozn-ului fiind luminat slab de o lumină difuză. Acolo a zărit alţi doi umanoizi examinând-o pe Janet, care fusese întinsă pe o masă dreptunghiulară. Un alt umanoid părea că supraveghează consolele situate sub un panou mare de formă dreptunghiulară plasat pe un perete înălţat în spatele mesei pe care fusese culcată Janet. Acest panou era acoperit cu ecrane di-ferite care participau probabil la examinarea la care era supusă Janet. Lumini puternic colorate se deplasau de colo-colo, emise de un aparat conic plasat de-a lungul mesei.

Michael spune că acele creaturi aveau o înălţime de 1,50-1,65 m, un cap alungit, un tors îngust, mâini cu trei degete palmate şi purtau nişte haine lipite pe corp având o nuanţă verzuie care le conferea o aparenţă de nuditate. Ochii erau mari şi ovali, cu pupile enorme, rotunde, de culoare neagră. Aveau două găuri mici în loc de nas şi o fantă foarte mică în loc de gură. Martorul nu a remarcat urechi. Culoarea pielii acestor umanoizi i s-a părut albastru-verzuie.

Entitatea care se afla lângă Michael (pe care el a numit-o *„interpretul"*) s-a arătat surprinsă văzându-l pe băiat foarte în formă şi deja punându-i o mulţime de întrebări după tratamentul pe care îl suferise (presiunea psihologică intensă atunci când raza l-a lovit înainte de capturare).

Michael a simţit faţă de el un fel de afecţiune şi de simpatie (efect clasic pe care-l regăsim în numeroase cazuri de răpiţi).

Am văzut că în ozn erau mai multe paliere, cel mai de jos situându-se în centru. Michael şi ghidul său necunoscut au coborât câteva trepte pentru a ajunge la nivelul de jos şi s-au apropiat de masa unde Janet era examinată de nişte entităţi cu ajutorul unui aparat care părea că îi cercetează ochii şi care difuza un fir subţire de lumină. Apoi un instrument în formă de creion a fost trecut pe

brațul și clavicula fetei. Din braț i s-a luat o probă de sânge cu *o seringă*. După care, un aparat triunghiular, având forma unei inimi mari inversate a coborât din plafon și a părut că operează puncții în diferitele orificii naturale ale corpului cu ajutorul unor tuburi flexibile.

Când Michel a vrut să afle motivele acestei operații, ghidul său l-a liniștit, explicându-i că era destinată să preleveze *„sâmânța intimă"* – probabil ovule.

Apoi a fost rândul lui Micheal să fie supus unui examen pe o masă plasată alături de cea pe care se afla Janet. Masa s-a înclinat pentru a-i primi corpul, apoi a revenit la poziția orizontală. Ajuns pe masă, se pare că Michael și-a pierdut cunoștința căci nu a rămas cu nici o amintire a probelor la care a fost supus corpul său (efect bine cunoscut pe care-l regăsim în multe cazuri).

Când și-a venit în fire, tot lungit pe masă, a remarcat că domul de deasupra capului său era întunecat și acoperit. După toate probabilitățile, mica navă revenise în interiorul celei mari.

După ce a părăsit masa, în continuare în compania ghidului său, a avut impresia că plutește trecând printr-o deschizătură din partea inferioară a micii nave care dădea spre un *„tub de lumină"*. După aceea a ajuns într-o sală de mari dimensiuni, un fel de hangar enorm. Aceeași rază de energie părea că îi deplasează, pe el și pe ghidul lui, prin încăperea enormă, făcându-i *să treacă prin peretele* ei fără nici o problemă, pentru a ajunge într-un elevator, scoși din el și deplasați pe un culoar îngust care ducea spre o sală mare cu tavanul în formă de cupolă.

În interior se aflau o mulțime de entități, identice cu cele remarcate în ozn-ul mic (putem să credem că acum se afla în aparatul cel mare, chiar dacă nu face această precizare). A fost așezat pe un fotoliu și i s-a plasat pe cap un obiect în formă de cască. În acest timp, niște entități păreau că privesc un ecran puternic bombat, puțin mai în spatele lui Michael, iar rezultatele păreau că le amuză pentru că emiteau niște sunete audibile și se agitau de parcă ar fi simțit o satisfacție.

Michael a fost apoi dus în altă încăpere, unde o entitate l-a prins de mâini, ceea ce a avut ca efect imediat afectarea percepției vizuale. Scena a dispărut lăsând să se vadă, sub un cer purpuriu, un sol ierbos presărat cu copaci din care țâșneau fântâni. În acest peisaj mergeau ființe omenești obișnuite, arătând de parcă ar fi fost năucite... Janet apăru în această scenă, plângând înspăimântată, lângă el (nu precizează, dar este clar că și el se afla integrat în acest peisaj). Apoi i se păru că adormea. S-a văzut brusc căzând într-un gol imens spre un fel de glob format din mai multe ecrane bombate, care aminteau de fațetele unui ochi gigantic plutind în spațiu.

Pe toate ecranele apărea aceeași imagine: Michael și Janet întinși pe pasarela debarcaderului. I se păru că trece prin unul din ecrane, apoi își recăpătă cunoștința lângă bazin. Janet se afla întinsă nu departe de el.

Raza de lumină emisă de ozn mai era încă îndreptată spre bazin. Michael a perceput un ultim mesaj telepatic de la ghidul lui: nu trebuie să se neliniștească din cauza experienței prin care trecuse; nu i se va întâmpla nimic grav; entitățile erau pașnice, nu voiau să-i facă nici un rău.

Dimpotrivă, i se spunea că ele vegheau asupra lui, că ar fi vrut să-i dea și alte detalii asupra experienței dar nu le-ar fi înțeles (frază întâlnită și în alte cazuri); Janet nu-și va aminti de nimic.

O a doua *„voce"* telepatică l-a liniștit pe Michael asupra stării lui Janet spunând că era sănătoasă. Apoi, în timp ce ozn-ul se îndepărta, băiatul a perceput în minte ultimul mesaj: *„La revedere, Michael!"*

Confirmarea făcută de Janet

Tânăra femeie își amintea vag că observase niște lumini ciudate pe cer și o sursă mare luminoasă care apoi luminase bazinul, dar asta era tot.

În timpul şedinţelor de regresie hipnotică, Janet a descris, printre alte lucruri, un obiect de formă ovală înconjurat de lumini puternice de culoare albă apropiindu-se de el şi a admis că putea să fie vorba de o navă spaţială. Îşi aminteşte de starea ei de transă şi recunoaşte că acest episod nu-i permisese să vadă ce se petrecea în acel moment.

În ozn, Janet îşi aminteşte că a zărit mai multe siluete de tipi străini (*aliens*), care o priveau din toate părţile. A băgat de seamă anomalia capului lor şi combinezonul uniformă. În momentul acela al experienţei, pare să fi căzut o barieră mentală, căci a putut să-şi reamintească o parte din episodul legat de capturarea ei şi a descris ozn-ul venind deasupra lor apoi îndreptând spre ea şi Michael o rază de lumină. Dar când a vrut să meargă dincolo de această scenă a fost cuprinsă de convulsii.

Janet îşi amintea că fusese despărţită de Michael şi că devenise centrul de interes al entităţilor. S-a revăzut întinsă pe o masă într-o încăpere circulară, având deasupra un dom transparent iluminat, şi nişte indivizi agitându-se în jurul ei.

Se pare că un umanoid a luat-o în sarcina lui, ca şi în cazul lui Michael, dar amintirea ghidului ei este foarte vagă. Se găsea într-o stare de semiconştienţă, remarcabil de calmă în asemenea împrejurări, dar mereu atentă la vocea liniştitoare a ghidului, pe care o percepea foarte clar în mintea ei. Prin urmare s-a agăţat de această prezenţă, de parcă această legătură ar fi constituit singura ei salvare, creatura devenind singura ei speranţă de a ieşi din situaţia inexplicabilă în care se afla.

Pe masa pe care a fost examinată, Janet a primit ordin de la ghidul ei să ţină ochii închişi şi să nu se mişte, că asupra ei aveau să se facă diferite teste, fără ca asta să-i provoace vreo durere.

Înainte putuse să arunce o privire scurtă spre răpitorii ei, dar ceea ce văzuse era atât de ciudat şi de înfricoşător încât a preferat să închidă ochii, zicându-şi că în curând totul va dispărea ca un vis urât. Lucru ciudat, ea poate să-şi amintească că ghidul

ei a fost certat de celelalte creaturi pentru că i-a permis să arunce acea privire rapidă, de parcă ar fi întârziat să-i dea ordin să închidă ochii.

Cu multă dificultate şi dezgust, Janet a reuşit până la urmă să facă o descriere a entităţilor foarte asemănătoare cu cea făcută de Michael. Numai culoarea pielii i s-a părut ei albicioasă, ca cea a unui om bolnav. În ceea ce priveşte hainele, Janet a vorbit de *„bluze"*. Se pare că examinatorii şi ghizii aparţineau unor grupuri diferite de umanoizi (particularitate care se întâlneşte şi în alte cazuri).

Tânăra femeie îşi aminteşte că examinatorii i-au ridicat unul din braţe pentru a-l privi cu atenţie, aşa cum au făcut şi cu părul. La un moment dat a simţit că plimbau pe corpul ei o sursă calorică şi i-au prins de cap şi de gât nişte obiecte mici pe care nu le-a putut defini. Pentru că în timpul acestei secvenţe a ţinut permanent ochii închişi, Janet nu a putut să restituie decât amintiri tactile.

Ea a fost prima dintre cei doi martori care a menţionat panoul cu instrumente diferite de pe peretele din faţa mesei. După părerea ei, acel panou părea destinat să colecteze, să interpreteze şi să indice informaţiile obţinute prin diferitele teste la care a fost supusă.

În timpul celei de a treia şedinţe de hipnoză, Michael a reuşit să furnizeze o descriere minuţioasă a panoului respectiv, ceea ce pare să indice că răpirea a fost trăita mai curând fizic decât psihic.

Profesorul Webb crede că această subtilitate ar fi putut fi introdusă în subconştientul lor printr-o tehnică oarecare.

Ghidul lui Janet i-a anunţat în sfârşit pe examinatori că era timpul ca experienţa să se încheie şi să fie adusă înapoi în mediul ei familiar. Respectivii s-au retras şi Janet îşi aminteşte că s-a deplasat împreună cu ghidul ei de-a lungul unui culoar îngust. Atunci ea a avut sentimentul foarte puternic că Michael se afla pe o altă masă. L-a zărit de două ori în ozn, prima dată când

stătea jos într-o încăpere vecină cu coridorul, a doua oară când se găsea lângă el într-o altă încăpere.

Janet a insistat asupra faptului că acolo s-a petrecut ceva, deşi nu era în stare să-şi reamintească nici cel mai mic detaliu al acestui episod.

Ultima amintire a fost recăpătarea cunoştinţei pe pasarela debarcaderului. Michael i-a reapărut impresionat şi fascinat, iar ea nu înţelegea de ce prietenul ei părea atât de înfiorat de câteva luminiţe, amnezia ei în privinţa diferitelor faze ale răpirii fiind aproape totală.

Evoluţia celor doi martori

Comparând restituirile lui Janet cu cele ale lui Michael, W.N. Webb şi-a dat seama că mărturiile lor erau similare în proporţie de 70%, ceea ce constituie un procent remarcabil de ridicat, mai ales dacă luăm în considerare faptul că protagoniştii acestui caz nu au fost niciodată puşi în contact de-a lungul anilor care au trecut de la răpirea lor până la şedinţele de regresie hipnotică, adică vreme de unsprezece ani nu s-au văzut, nu şi-au telefonat, nu şi-au scris. Ceea ce nu e deloc de mirare dacă ştim că nu au fost decât temporar colegi într-o tabără de vacanţă pentru studenţi şi că nu se cunoşteau dinainte.

Procentul de coincidenţe de 70% l-a făcut pe investigator să considere că aventura neplăcută a acestor doi subiecţi fusese cu adevărat trăită, atât fizic cât şi psihic şi că nu se datora unor reminiscenţe de fantezii introduse în subconştientul lor.

Înaintea acestui incident Janet nu auzise niciodată de fenomene legate de apariţia unui ozn, neavând nici o cunoştinţă despre acest subiect înainte de a fi hipnotizată.

Martorii secundari

Dintre persoanele prezente în acea tabără de vacanţă, W.N. Webb a reuşit să găsească optsprezece.

Dintre toate, numai două, Susan şi Barbara, au văzut oznul în momentul în care se îndepărta, ele aflându-se pe promontoriul care domina bazinul. Barbara şi Susan şi-au putut reaminti un obiect zburător circular, silenţios, cu lumini pe margine. Susan a putut să-şi reamintească şi alte lucruri sub hipnoză. Un anume Patrick şi-a amintit că Michael i-a spus că a văzut nişte ozn-uri. Mai târziu, Patrick şi câţiva prieteni de-ai lui au văzut şi ei deasupra lacului baletul unor lumini cereşti ciudate care s-au îndepărtat şi au dispărut. O femeie, să-i spunem Elaine, a afirmat că în august 1968 a observat mai multe eventuale ozn-uri. Şi ea văzuse un obiect argintiu strălucitor plutind deasupra copacilor, la dreapta lacului privind din tabără.

Evoluţia credibilităţii martorilor

Martorii au fost supuşi unor serii întregi de teste (inclusiv un PSE) şi au făcut obiectul unor verificări multiple pentru a li se putea stabili personalitatea. Un psiholog local i-a supus unui test MMPS (Minnesota Multiphasic Personality Inventory), mai înainte ca doctorul R. Leo Sprinkle să se angajeze şi el în aceste verificări.

Testele au fost evaluate de un analist, Ernest Reid, expertul poliţiei din Boston, care a fost solicitat pentru acelaşi fel de expertiză şi în cazul Betty Andreasson, petrecut în ianuarie 1968.

E. Reid a apreciat că testele asupra lui Michael nu au fost făcute corect, motiv pentru care nu putea să confirme autenticitatea cazului. În ciuda acestei restricţii, nimic categoric nu a putut fi invocat pentru a permite respingerea în bloc a acestei mărturii.

Din aceste diverse investigaţii a reieşit că personalitatea lui Michael pare să fi suferit modificări profunde în urma răpirii sale. Psihicul său a determinat la el o înclinaţie spre misticism şi pe de altă parte a scos în evidenţă talente de creaţie artistică.

Janet s-a căsătorit la puțină vreme după răpire. Acum este o mamă de familie fericită, fără probleme majore. Comportamentul ei nu pare să fi suferit modificări profunde în urma răpirii.

Dacă Michael este acum cu adevărat obsedat de ozn-uri, Janet preferă să uite de ele.

Ținând cont de toate aceste elemente, W.N. Webb consideră că nu există nici un motiv valabil care să ne facă să credem că toate aceste persoane s-au înțeles ca să pună la cale o farsă sau au fost victimele unei halucinații sau ale unei tulburări mentale. Drept pentru care concluzia lui este că incidentul este autentic și că Janet și Michael au trăit cu adevărat un eveniment de origine necunoscută, exterior mediului lor natural.

Analiza cazului

Ne aflăm aici în fața unui scenariu complex, elaborat, prezentând puține naivități și aberații tehnologice (episodul prelevării sanguine cu o seringă obișnuită mi se pare cel mai nepotrivit acelui mediu ticsit cu aparate aparent sofisticate, dar fără să aparțină totuși unei tehnologii cu mult superioară tehnologiei noastre).

Avem spitale și clinici, echipate cu materiale de ultimă oră, unde se pot vedea blocuri operatorii ce dispun de un echipament robotizat de vizualizare a datelor pe ecrane: electroencefalogramă, cardiogramă, etc.

Ba chiar putem spune că toată acea *fierăraie* pare de un nivel net inferior față de *magia* razelor tractoare, a tuburilor care dematerializează și rematerializează ființele și lucrurile sau a energiei care anulează gravitația, fără a mai vorbi de alte performanțe care sfidează conceptele noastre în materie de fizică.

Să mai remarcăm că e vorba de creaturi diferite de cele din cazurile precedente. Carl Higdon văzuse niște entități fără mâini, Herbert Schirmer niște ființe cu cinci degete, iar cei care l-au

răpit pe Michael aveau trei degete! Luând în considerare faptul că mulți răpiți au descris umanoizi mici cu patru degete, ne dăm mai bine seama de probabilitatea unei amăgeli magistrale în care elementele care validează ipoteza extraterestră reușesc în cele din urmă să o facă dubioasă.

Navele variază și ele sistematic în funcție de răpit, când cu diferențe considerabile (cubul din cazul Higdon), când cu variante mai puțin pronunțate, legate de talie sau de aranjarea interioară (ozn-ul din cazul Schirmer nu seamănă cu cel din cazul de la lacul Champlain).

Sigur, răpirea este trăită fizic ca și psihic, dar se pare că de fiecare dată personajele și decorul se schimbă într-un fel sau altul, de parcă ar fi fost fabricate pentru împrejurarea respectivă, cu aberații, chiar absurdități.

Se poate remarca în trecere că tema apariției ozn-urilor de la primele experiențe nucleare se regăsește destul de des, constituind un fel de *„minciună aparte"*, deoarece coincidența face ca activitatea fenomenelor legate de ozn-uri să fi mers crescendo de la prima bombă atomică care a fost testată în New Mexico în 1945. Totuși, în 1943, armata americană crease deja o comisie de investigații pentru anchetarea așa-numitelor *„foo-fighters"* (avioane de vânătoare fantomă), după cum ne spunea Jacques Vallée cu ocazia unei conferințe organizată în Quebec în iunie 1990.

Totuși, interesul inteligenței care conduce ozn-urile față de instalațiile nucleare americane transpare evident dacă iei în considerare observațiile foarte numeroase făcute deasupra principalelor zone strategice ale țării din 1947.

Se poate observa în cazul de față absența amintirilor lui Michael despre propria sa examinare. Ceea ce dovedește că răpitorii, dacă vor, sunt capabili să șteargă toate elementele memoriale dorite, atât la nivelul conștientului (restituibile prin

regresie hipnotică) cât şi al subconştientului (nerestituibile, indiferent de mijlocul folosit). În consecinţă, se impune concluzia că entităţile nu numai că ne înşeală modificând realitatea într-o măsură în care ne este imposibil s-o evaluăm, dar ne şi sustrag din memorie elementele care ar fi trebuit să facă parte din logica internă a aventurii a cărei derulare ne-o impun înainte de a ne modela amintirea ei.

Această amăgeală, în grade diferite de la caz la caz, ar putea să fie implantată în mintea subiectului după nişte criterii dependente de conceptele care formează ansamblul psihicului fiecărui individ. De exemplu, un răpit care are o credinţă religioasă puternică va beneficia de o teofanie încorporată în episoadele legate de experienţa lui. Tot aşa, scenariul pus în practică poate fi ajustat în funcţie de inteligenţa martorului, de nivelul său de instruire, fără a mai pune la socoteală anumite criterii care scapă înţelegerii noastre.

Este evident că psihicul joacă un rol foarte mare în răpiri, dar există un element director, exterior creierului martorului, care serveşte drept stimul şi pe care raţionaliştii mărginiţi încearcă cu disperare să-l explice prin ştiinţele umane şi sociale...

Aberaţiile tehnologice pot şi ele să facă parte din planul principal, precum absurdităţile observate în cazurile de RR III. Elementele pozitive ale acestor incidente sunt scoase în evidenţă de susţinători pentru a formula o ipoteză care apără existenţa acestor fenomene, în timp ce elementele negative sunt reţinute de adversari pentru a le nega.

Astfel, la cercetători ar ajunge date cu bună ştiinţă falsificate, dar partea negativă ar atenua impactul asupra maselor, ceea ce ar crea un echilibru, dorit şi chiar calculat de această superinteligenţă care trage sforile.

Asta ar avea drept rezultat evitarea şocurilor psihologice care ar putea modifica conceptele pe care se sprijină structurile

societății noastre, informația divulgată circulând totuși, cu doza de îndoială necesară limitării impactului. Un fel de manipulare enormă a maselor, aplicată în doze mici și pe o perioadă de mai multe generații.

Această manipulare ar explica atitudinea raționaliștilor[a] al căror comportament se definește în funcție de elementele negative introduse înadins în fenomenele neexplicate pe care le resping sistematic. Și ei sunt fără să știe *pionii* unui joc subtil creat de un iluzionist cu mijloace ieșite din comun.

III

CÂND REALITATEA DEPĂȘEȘTE FICȚIUNEA

Poate că există un fel de poliție al cărui rol ar fi să abată bănuielile și să furnizeze explicații suficiente pentru a satisface ceea ce oamenii au drept intelect. Poate că există niște ființe misterioase răufăcătoare, dăunătoare și poate că există o altă clasă de ființe care luptă împotriva acestor tulburări, pentru a le pune capăt sau pentru a le explica, dacă nu din pură amabilitate, cel puțin pentru a abate atenția, căci poate și ele exploatează viața de pe acest Pământ, într-un mod mai subtil, sau mai ordonat, mai bine organizat...

Charles Hoy Fort,
Lo! Le Nouveau Livre des damnés
(1931).

Cu cât studiezi mai mult relatările răpiților, cu atât mai mult pătrunzi într-un univers fascinant, unde absurdul stă alături de logic, unde bucuria se amestecă cu oroarea și unde imaginarul ascunde o realitate care probabil că nici măcar nu a fost concepută vreodată în domeniul SF-ului.

Te întrebi tot mai stăruitor ce anume li s-a întâmplat acestor oameni și îți dai seama că minciunile răpitorilor contrastează în mod ciudat cu buna-credință a victimelor. Nu răpiții spun gogoși, ci entitățile care îi capturează, și atunci mă gândesc la câte relatări de genul celor descrise în capitolul precedent or fi fost respinse pentru că au fost considerate prea fantastice, prea senzaționale sau prea delirante. Chiar și cercetătorii – și admit că și eu – au eliminat astfel niște mărturii pentru niște simple prejudecăți (de exemplu cele ale contactaților, aceștia nefiind în fond decât niște *răpiți* care și-au restituit amintirile spontan).

Majoritatea răpiților lipsiți de amintiri conștiente sunt de acord asupra faptului că au trăit un fel de coșmar. Contactații dimpotrivă, par să fi ieșit dintr-un fel de vis, o aventură euforizantă.

Iată povestea unui contactat-răpit – ambele termene fiind indispensabile în acest caz – cu care am intrat în legătură prin corespondență. Personalitatea lui conferindu-i un caracter de seriozitate de netăgăduit, mi s-a părut interesant să aduc experiența lui la cunoștința cititorului, cu aprobarea amabilă a martorului.

CAZUL JOHN SALTER TATĂL ȘI FIUL

John R. Salter este profesor de istorie și sociologie a popoarelor amerindiene la universitatea din Grand Forks (Dakota de Nord). Datorită doamnei Bruce-Carter am putut coresponda cu acest universitar pentru a avea acces direct la mărturia lui. Toate amintirile aventurii sale au fost restituite spontan prin diferite *flash-uri* separate în timp, deci fără să fie nevoie de hipnoză.

Experiența trăită de acest martor cât se poate de serios a fost benefică și exaltantă. Probabil că de aceea nu vrea să se supună regresiei hipnotice, vrând să rămână cu o imagine favorabilă a contactului, cel puțin asta este impresia mea, deși într-o a doua scrisoare m-a asigurat că tot ce și-a reamintit din experiența lui este mai mult decât suficient pentru a mai recurge la hipnoză.

Această experiență a fost trăită de tată și de fiu, dar m-am adresat primului, care mi-a dat informațiile ce vor fi prezentate mai jos. După spusele acestui martor, fiul său a trăit aceleași episoade, dar a avut mai puține *flash-uri* ale incidentului.

Faptele

La 20 martie 1988, John Salter, cincizeci și cinci de ani, și fiul său John, douăzeci și trei de ani, student la universitate, se deplasau cu mașina (camionetă Ford roșie model 1987) în cadrul unui lung periplu care necesita trecerea prin mai multe state. În dreptul localității La Crosse (Wisconsin), pe la orele optsprezece

şi douăzeci şi cinci de minute, ei au avut un *missing time*, pe o distanţă de aproximativ trei kilometri, consecutiv observării pe cer a unei surse luminoase foarte ciudată.

Amintirea acestui incident nu avea să ajungă la nivelul conştientului în cazul tatălui decât în iunie 1988.

El îşi aminteşte atunci că a avut o senzaţie *de tip electric* şi frisoane emoţionale în tot corpul. Apoi s-a revăzut o clipă doar, dar cât se poate de clar, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, conducând o maşină într-o seară din vara anului 1957, într-o regiune izolată din Arizona, în împrejurimile unei mici localităţi rurale pe nume Mayer.

În momentul acela erau orele nouăsprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Cei doi bărbaţi au ajuns după aceea la Peoria, în Illinois, unde au petrecut noaptea.

A doua zi, 21 martie, pe la orele zece, au părăsit Peoria. Tatăl se afla la volan. Pe la zece şi un sfert, fiind singuri pe drum, au zărit un obiect strălucitor venind drept spre ei şi plasându-se deasupra vehiculului lor.

Era un obiect luminos de o nuanţă argintie strălucitoare, care se deplasa tot timpul. Avea forma unei farfurii cu un mic dom deasupra şi mărimea lui corespundea cu două treimi din lăţimea drumului cu sens dublu, tip drum naţional.

După un moment, obiectul s-a îndepărtat cu o viteză incredibilă. Tatăl şi fiul au avut atunci simultan sentimentul că acea apariţie le fusese rezervată lor, lor nu şi altora, interpretând această a doua vizită ca o manifestare de prietenie.

Prin mintea tatălui a trecut imediat un alt gând. Şi-a reamintit incidentul trăit în 1961 de soţii Betty şi Barney Hill din New Hampshire, caz făcut public prin 1966.

Călătoria s-a încheiat fără să se mai înregistreze şi alte incidente, iar cei doi bărbaţi au revenit la casa lor din Grand Forks având doar impresia că s-a petrecut ceva, fără să ştie însă exact ce anume li s-a întâmplat. Din acel moment, tatăl începe să fie

foarte interesat de tot ce are legătură cu ozn-urile, citind câteva lucrări specializate și chiar devenind membru al grupului privat Mufon. În septembrie 1988 a fost numit directorul acestei asociații pentru Dakota de Nord, în timp ce fiul lui obținea în iunie același an un titlu universitar (*M.A. – Master of Arts*) și accepta un post excelent într-un oraș din nordul Califoniei, pentru a preda aceeași materie ca și tatăl său.

Prin urmare, în iunie 1988 tatăl a început să aibă sentimente din ce în ce mai puternice în legătură cu evenimentele din martie și și-a dat seama că din ele face parte o perioadă de *missing time*. Atunci a hotărât să-și reconstituie cu minuțiozitate călătoria așternându-și pe hârtie impresiile, trecerea prin orașele principale precum și primele concluzii.

La sfârșitul lui iunie 1988, în conștientul martorului se manifestă primele *flash-uri* de amintiri. Totul începe cu imagini și secvențe de vis care, în general, apar dimineața foarte devreme. Fiul său nu a fost afectat de acest tip de fenomen decât în noiembrie 1988. Oricum, în ambele cazuri era vorba de anumite episoade trăite în seara de 20 martie, în timp ce traversau statul Wisconsin.

Amintirile nu s-au îngrămădit cu brutalitate, ci au revenit în *doze mici*, *flash-uri* care s-au întins pe mai mult de un an și jumătate.

Amintirile regăsite

Când a avut loc acel *missing time*, s-a dovedit că mașina a fost abătută de pe drumul normal pentru a fi dirijată pe un drum secundar (identificat în iunie 1989, cu ocazia unei anchete făcută la fața locului, ca fiind drumul spre Pier Spring). După care vehiculul s-a oprit pe o porțiune a acestui drum pustiu, situat departe de zone urbane. Tatăl și fiul au coborât din mașină, rămânând în picioare nemișcați în dreptul scaunului de lângă locul rezervat șoferului. În noaptea care se lăsa, John Salter, foarte calm,

a văzut două-trei siluete de umanoizi urcând prin spate în bena camionetei. Entităţile aveau o înălţime de 1,20-1,50 m, torsul şi membrele subţiri în comparaţie cu mărimea capului, foarte puternic dezvoltat, şi nişte ochi migdalaţi enormi.

Acele creaturi erau însoţite de o altă entitate, diferită, înaltă de aproximativ un metru optzeci, mult mai bine proporţionată fizic, foarte aproape de standardul uman, şi care ar fi putut trece drept o *corcitură.* Hainele lor erau atât de fine şi de uşoare încât nici un detaliu deosebit nu a rămas în mintea martorilor.

Toate comunicaţiile între martori şi entităţi au fost telepatice.

Fiul s-a aşezat pe pământ şi a fost înconjurat de trei entităţi care îl priveau de parcă ar fi fost fascinate de prezenţa lui. Nu păreau nici ameninţătoare, nici dezagreabile, ci mai curând simpatice. Apoi cei doi bărbaţi au fost duşi în pădurea vecină, la mică distanţă de camionetă. Tatăl s-a împiedicat şi a căzut, dar a avut surpriza să se prăbuşească pe o pernă de forţe necunoscute care i-a amortizat şocul. Apoi a fost ridicat uşor în picioare de micile creaturi.

Tatăl îşi aminteşte de o sală iluminată strălucitor de o lumină albă unde a văzut un panou luminos de culoare albastră. Un implant i-a fost introdus cu mare atenţie în fundul nării drepte, poate chiar şi mai adânc. Martorul a avut impresia unei scene trăită deja cu multă vreme în urmă, în 1957, la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Apoi nu mai ştie nimic.

În următoarea amintire se vede întorcându-se la maşină pe acelaşi drum, însoţit de un umanoid înalt, micile personaje rămânând probabil în ozn. Fiul mergea puţin mai în faţa grupului. Cei doi bărbaţi au urcat din nou în maşină. Tatăl s-a aşezat la volan şi fiul alături de el. A urmat un ultim schimb telepatic între tată şi creatură, promisiunea unei întâlniri ulterioare, un fel de rămas-bun impregnat de un sentiment de simpatie reciprocă.

Răpiţii au văzut ozn-ul decolând la o oarecare distanţă de ei, luminat strălucitor, apoi deplasându-se în diagonală până la un nor negru în care a dispărut.

Începând din iunie 1988, tatăl a observat primele schimbări în comportamentul fizicului și psihicului său – optsprezece în total până în noiembrie 1989 – fiul neînregistrând nici o schimbare.

Totul a început cu o creștere accelerată a părului, a bărbii, a unghiilor (de la mâini și de la picioare), de trei ori mai rapidă decât o creștere normală. Sprâncenele i-au devenit foarte groase și părul de pe tot corpul devenea mai des. Tăieturile și zgârieturile se închideau aproape imediat și se vindecau foarte repede. I-a încetat sângerarea frecventă a gingiilor, care dura din 1984. Câteva riduri ușoare și umflături au dispărut, pielea a devenit mai deschisă și s-a înregistrat o mult mai bună circulație sanguină. Acum este imun la gripă fără să fi fost vaccinat și a devenit aproape insensibil la frig. Nevoia de somn e mai mică și are o energie înzecită. Psihicul i s-a ameliorat, mai ales capacitatea de deducție, care a devenit mai subtilă.

Din când în când, mai ales când se gândește la evenimentele din 1988, îi apare un semn roșu în partea dreaptă a gâtului, în față, semn care dispare după un timp. În afară de implant, martorul își amintește că i s-a făcut o injecție în zona tiroidei și alta în cea a timusului.

Domnul John Salter și-a amintit mai târziu că a fost răpit de mai multe ori în cursul vieții. Acum își explică mai bine de ce în iunie 1963 a scăpat dintr-un accident de mașină în niște condiții atât de uimitoare încât medicii de la spitalul unde fusese adus rămâseseră perplecși. În cursul acestui episod tragic, martorul a fost grav rănit și a avut câteva fracturi. A fost imediat operat și, spre surprinderea generală, inclusiv a lui, trei zile mai târziu era pe picioare și ieșea din spital pentru a-și relua activitatea!

Din 1957, domnul John Salter a simțit o nevoie imperioasă de a se consacra apărării celor slabi, expuși unei justiții oarbe, ascunsă în spatele legilor ei. Asta l-a făcut să se ocupe de cei defavorizați și să devină avocatul amerindienilor în diferitele procese avute de aceștia cu poliția sau administrația. Acum cred

că acest sentiment de altruism a putut să-i fie insuflat de cei care l-au răpit.

Fiul său, care a urmat exact drumul tatălui său și acționează în același sens în California, are același tip de psihic.

În 1941, pe când era copil, tatăl își amintește că văzuse, la ferma din Kansas unde părinții lui trăiau provizoriu, ceva mare și ciudat lângă pădurea de la Smoky River. După acest incident, a remarcat deasupra genunchiului o cicatrice bizară căreia nu-i cunoaște originea. În vremea aceea avusese deja ocazia să deseneze un personaj ciudat cu cap mare, fără urechi și cu ochi enormi și oblici, fără să știe de ce o face. După câțiva ani, interesul lui pentru astronomie și chimie a crescut simțitor.

În 1952 – pe atunci avea optsprezece ani – Salter se afla ca pompier de gardă într-un turn din Woody Mountain. Atunci și-a pierdut cunoștința un anumit timp. Când și-a revenit, Salter a avut o impresie ciudată de straneitate. Apoi a făcut o constatare stupefiantă. O stâncă ce se înălța lângă turn fusese transportată cu cinci metri mai sus pe pantă. Tocmai plouase abundent și toate urmele fuseseră șterse.

Elemente complementare

În februarie 1990, făcând puțină dulgherie, Salter și-a despicat arătătorul de la mâna stângă cu o daltă de lemn. Soția și cei doi copii ai răpitului au fost martorii acestui incident și al urmărilor sale. Rana, deși adâncă, nu sângera, și până seara s-a cicatrizat!

În martie 1990, Salter a avut un vis pe care l-a considerat ca fiind provocat prin inducție de răpitorii săi (prin implant?). S-a văzut mai întâi, împreună cu soția lui, într-un loc despre care crede că este lumea răpitorilor, fără să zărească totuși umanoizi, apoi într-o sală de mari proporții unde a fost proiectat pentru el un film video. Un om (normal) i-a vorbit. Respectivul purta

ochelari și barbă și pretindea că *„venise aici"* de mulți ani (din anii cincizeci, după câte își amintește) și dobândise multe cunoștințe despre umanoizi. Individul a mai adăugat că în curând trebuie să plece în alt loc și că va fi înlocuit de altcineva. Apoi visul se termina.

A doua zi Salter constata o altă amintire ajunsă la nivelul conștientului. Lumea umanoizilor era o planetă care se rotea în jurul sistemului binar Zeta-Reticuli.

Martorul a recunoscut că avea cunoștință de cele întâmplate soților Hill, care (după spusele învățătoarei Marjorie Fish, informație stabilită pornind de la o hartă a cerului văzută în ozn și memorată de Betty) ar fi fost răpiți de niște ființe originare de pe o planetă gravitând în jurul uneia din aceste două stele.

Deci ar putea să fie vorba de o interferență a unei amintiri legată de acest caz celebru, fie de o inducție provocată de un *model* prezent în subconștientul martorului. Domnul Salter are convingerea fermă că răpitorii lor vin din sistemul Zeta-Reticuli.

Să amintim în trecere că un alt răpit, Bill Hermann, pretinde și el că a fost răpit de niște entități originare din Zeta-Reticuli. Cum e puțin probabil ca răpitorii să cunoască propriii noștri termeni folosiți în astronomie – contrariul ar putea să repună în discuție întreaga ipoteză propusă până acum – e mai bine să considerăm această restituire ca o interferență de amintire a subconștientului care vrea să se amestece în trama întâmplării, fie accidental, fie prin voința entităților.

Domnul Salter, într-o scrisoare din august 1990, îmi precizează că acum este total convins de următoarele puncte:

- creaturile l-au răpit de patru ori în cursul vieții sale: 1941, 1952, 1957 și 1988;
- răpitorii reprezintă mai multe rase aparținând aceluiași grup, care provin din diferite planete ale sistemului binar Zeta-Reticuli, situat la 32 ani-lumină de Pământ;

- răpitorii, prin intermediul diferitelor manipulări exercitate mai ales asupra răpiților la scară planetară, influențează psihicul oamenilor în scopuri benefice pentru noi;
- răpitorii vor să se facă cunoscuți societății omenești conform unui plan dozat cu multă pricepere, care se întinde pe o perioadă de mai mulți ani;
- în general, destinul, cariera și comportamentul lui au fost dictate de răpitori în cursul manipulării lor exercitate asupra lui în patru rânduri. Altruismul față de comunitățile amerindiene din regiunea sa a fost în mod deliberat implantat de răpitori în mintea lui;
- răpiții care acuză un traumatism de spaimă nu sunt victimele unor răpitori ci ale tradiției paranoide a culturii americane, construită pe imperialism, capitalism, prejudecăți culturale cauzate de rasism, sentimentul culpabilității și alienarea. S-a întâlnit cu câțiva răpiți (printre care și Betty Hill) și afirmă că nici una dintre aceste persoane n-ar fi fost înspăimântată, cel puțin în primele clipe care urmează răpirii. În schimb, toți au față de răpiți – desigur, în grade diferite – gânduri amicale;
- își datorează fericirea actuală răpitorilor.

Analiza succintă a cazului

- Relatare echilibrată, partea episoadelor legate de răpire fiind confirmată de un al doilea răpit în același incident.
- Martor principal: un universitar foarte serios și credibil în așa măsură încât, în ianuarie 1990, a reușit să convingă consiliul de administrație al universității din Dakota de Nord să încerce o experiență înființând un curs regulat asupra ozn-urilor, întâlnirilor apropiate și a contactelor cu eventuali extratereștri.
- Efecte psihice și fiziologice impresionante, ca și în cazul lui Carl Higdon, dar nedovedit pe baze științifice.

- Efect psihic posibil asupra comportamentului martorului: fie că a fost *programat* să aibă un sentiment de altruism în legătură cu comunitățile amerindiene, fie a fost condiționat să creadă că a fost predispus la el.
- Poate că a fost *programat* ca să vrea să țină cursuri despre ozn-uri la universitatea lui și condiționat ca să creadă că această acțiune venea din propria lui inițiativă.

Episodul capturării prezintă două elemente interesante:

① Domnul Salter se împiedică și cade în momentul în care este dus spre ozn;

② Micii umanoizi prezenți înainte de intrarea în ozn nu mai apar și la ieșire. Asta ar părea să indice că la bordul aparatului a avut loc o manipulare asupra răpiților, ceea ce a avut drept efect inutilitatea prezenței *„gărzilor de corp"* pe drumul de întoarcere la mașină.

- Aceste două episoade – mai ales primul – par să arate că într-adevăr e vorba de o răpire trăită fizic, căci un incident produs prin sugestie hipnotică sau indus prin alt stimul obiectual are puține șanse să introducă o situație asemănătoare, ce pare să decurgă mai ales dintr-o stângăcie întâmplătoare a martorului.

CAZUL VICTORIA

Doamna Victoria (pseudonim), o artistă în vârstă de aproape cincizeci și cinci de ani, s-a prezentat la cabinetul doctorului Edith Fiore pentru a-și rezolva problemele pe care le avea cu greutatea, căci era cam îngrijorată din cauza siluetei.

Faptul că zilnic, uitându-se în oglindă, constata că se îngrașă întruna i-a provocat complexul binecunoscut la femeile care sunt preocupate de greutatea lor.

Abia în cursul celei de a patra şedinţe de regresie hipnotică a ieşit la iveală că doamna Victoria avusese un contact cu nişte entităţi necunoscute. Chestionând-o după o metodă pe care a pus-o la punct ea însăşi, Edith Fiore a reuşit să dezvăluie şi alte răpiri ale clientei sale, prima datând din vremea când nu avea decât cinci ani!

S-a făcut atunci o explorare a amintirilor din subconştient şi au apărut detalii uimitoare.

Se pare că Victoria a fost îndemnată să iasă din casă şi să se ducă într-un anumit punct unde a fost capturată într-un fel care nu a putut fi precizat. S-a pomenit într-o încăpere înconjurată de creaturi chele. La sfârşitul unei *examinări* despre care nu a putut să dea detalii, o voce (sau o formă de telepatie) i-a spus: *„Trebuie să crezi că ăsta nu e decât un vis, nimic altceva decât un vis."* Apoi a simţit o mână apucând-o de umăr... şi s-a trezit la ea în pat.

Cu ocazia unei alte regresii, Victoria a povestit cum se zbătea pentru a se sustrage unei voinţe necunoscute, percepând în cele din urmă o voce (sau un gând) care i-a spus: *„Ştii bine că noi câştigăm totdeauna!"* A avut sentimentul că ceva sau cineva pătrundea în mintea ei pentru *„a-i preleva gândurile"*, un fel de violare a conştiinţei. A încercat să mai reziste, să respingă intrusul până când o voce (sau un gând) plină de mânie i-a spus: *„Trebuie să ne dai fiecare lucru de care noi avem nevoie."*

Se pare că unele forme de rezistenţă fizică avute de Victoria nu au permis creaturilor să obţină de la răpită tot ce-ar fi dorit. Ea a invocat de exemplu ajutorul lui Dumnezeu, pretinzând chiar că acesta se afla alături de ea, ceea ce ar fi provocat mânia unei entităţi şi a primit un mesaj telepatic care în esenţă, spune: *„Va veni o zi când vei fi toată a mea!"„ Niciodată!"* a răspuns Victoria. De aici o luptă continuă care, ciudat, era uneori întreruptă de manifestări de compasiune ale creaturilor faţă de răpit! Mai mult ca sigur că nu era vorba decât de o *„înscenare"*.

Victoria pretinde că a făcut obiectul mai multor prelevări corporale în cursul experienţelor, inclusiv eşantioane de ovule. Ea a avut convingerea că aceste acţiuni ale entităţilor erau făcute în scopul de a-şi asigura *propria lor supravieţuire*. Acestea ar avea nevoie de noi pentru a-şi susţine existenţa şi a lua din corpul oamenilor ceea ce le este necesar pentru a trăi, cel puţin aceasta este esenţa spuselor ei sub hipnoză, ideea fundamentală a sentimentelor avute în timpul manipulărilor pe care le-a retrăit în cabinetul doctorului Fiore. Şi alţi răpiţi au redat aceleaşi impresii.

Din cauza acestui viol spiritual dar şi corporal pe care l-a suferit de mai multe ori, Victoria a început să aibă faţă de creaturi o ură care creştea cu fiecare experienţă, constatând că răpitorii (cel puţin cei cu care a *dialogat*) erau la fel, de parcă şi-ar fi copiat atitudinea după a ei.

Victoria e convinsă că ura creaturilor faţă de ea este provocată de rezistenţa puternică pe care le-o opunea, dar probabil că şi ea a fost amăgită ca să aibă acest sentiment. În realitate, se dovedeşte că în ciuda voinţei sălbatice de a nu ceda dorinţei creaturilor, ea a fost confruntată cu o situaţie perfect voită şi stăpânită de acestea, care s-au servit de atitudinea ei *negativă* pentru a o exploata mai bine şi a-i înşela facultăţile de percepţie.

Victoria a pretins că respectivele creaturi îi urmăreau evoluţia fizică şi psihică, şi că erau păstrate înregistrări pentru a se sesiza mai bine natura progreselor constatate. După spusele ei, entităţile studiază foarte amănunţit oamenii, atât corpul cât şi mintea lor. Victoria este convinsă că nu a putut să se opună, şi corpul ei a fost supus instrumentelor acestor creaturi şi diferitelor prelevări organice, dar crede că le-a zădărnicit toate tentativele de a-i *„preleva gândurile"*. După spusele ei, o persoană cu o personalitate puternică sau fiind foarte credincioasă ar putea cu uşurinţă să ridice bariere mentale suficient de solide pentru a rezista imixtiunii acelor creaturi în mintea oamenilor.

Când știm că răpitorii pot neutraliza conștiința fiecărui răpit făcând ce vor cu corpul și cu mintea lui, ne dăm seama mai bine în ce măsură a fost înșelată această femeie.

Victoria a pretins că umanoizii se interesau foarte amănunțit de reproducerea oamenilor (subiect care apare deseori în relatările femeilor răpite), și că prelevările de ovule la care a fost supusă constituie dovada. Entitățile, după spusele ei, s-ar strădui să reproducă ființe umane, și dacă planurile le reușesc, ele pot să revină cu *„indivizii pe care i-au reprodus"*.

În legătură cu acest subiect, semnalez faptul că oamenii noștri de știință sunt în stare să reproducă clone din rasa bovină. În Statele Unite, de exemplu, Neal First, specialist în fiziologia reproducerii, a reușit, pentru W.R Grace & Company (care finanțează) și universitatea din Wisconsin (care pune la dispoziție laboratorul și personalul), în 1988, să producă prin clonare viței din rasa Brangus. În Canada, Alta Genetics Inc., o companie specializată în creșterea vitelor, a finanțat același gen de cercetare sponsorizându-l pe Steen M. Willadsen, un fiziolog danez care lucrează la universitatea din Calgary. După informațiile mele, această tehnică va permite ameliorarea cărnii atât calitativ cât și cantitativ.

Evident, perspectiva producerii de oameni prin clonare este halucinantă, dar se pare că această impresie a Victoriei a fost deliberat indusă în mintea acestei femei de către entități, poate pentru a-i studia reacțiile.

Se pare că, într-adevăr, Victoria a fost răpită de zece ori, doar dacă nu a fost implantată în mintea ei ideea a zece capturi. De fiecare dată i s-au luat ovule. Ea pretinde că același tip de operație a fost practicat asupra unui bărbat pe care nu-l cunoaște, care a fost adus acolo unde se afla și ea, și căruia i s-a prelevat sperma din penis.

Un caz similar petrecut în China a fost citat de către Shi Bo în lucrarea *Imperiul de Mijloc tulburat de ozn-uri* (Editura Axis Mundi, 1994).

Victoria își mai amintește că a remarcat-o pe sora ei în *navă*, într-o zi când aceasta i-a făcut o vizită la domiciliul ei de la San Bernardino (California). Cele două femei se aflau în curte și flecăreau când au fost răpite. Ceea ce ar explica, după spusele Victoriei, de ce sora ei Susie a făcut mai multe aluzii la *„un omuleț albastru"* a cărei amintire difuză persistă în memoria ei.

Victoria nu a avut de-a face cu un singur gen de creaturi. Despre cele mai mici nu-și amintește decât foarte vag, dar pe cele mai mari, cu care se pare că nu a fost confruntată decât o singură dată, poate să le descrie.

Era vorba de indivizi mai înalți decât ea (fără altă precizare, doar că ea are un metru șaizeci). Corpul lor era asemănător cu al nostru dar mai fin și mai îngust. Fizicul lor te ducea cu gândul la niște ființe descărnate, scheletice. Aveau un cap lipsit de sistem pilos și o piele alb-gălbuie, netedă. Oasele maxilarelor ieșeau în evidență iar ochii erau înfundați în orbite și rotunzi. Urechile erau lipsite de pavilioane, iar nasul era plat, marcat doar prin două mici deschizături. Gura era mai mare decât a noastră, dar nu se vedea din ea decât o linie subțire. Purtau niște haine de un argintiu strălucitor. Erau mai mulți indivizi masculini decât feminini, cei din urmă părând că îi asistă pe primii. Creaturile masculine au făcut prelevările și au examinat corpul Victoriei.

Se pare că Victoria a fost supusă unui întreg șir de presiuni psihologice pentru a se arăta *cooperantă* cu răpitorii: durere, viclenie și amenințare voalată (*„Dacă vrei să te întorci acasă, fă ce ți se spune să faci"*).

În timpul uneia din ultimele ședințe de hipnoză, Victoria a reușit să-și amintească cum a fost răpită. A fost atrasă de o forță căreia nu-i putea rezista, și-a părăsit domiciliul și s-a îndreptat spre o navă care aterizase nu departe de casa ei. Creaturile nu au ieșit din aparatul lor nici măcar o dată. La fel s-a întâmplat și la întoarcere.

E posibil ca în creierul ei să fi fost plasat un implant atunci când era mică și în felul acesta putea fi făcută să asculte de un ordin mental emis într-un mod oarecare.

Victoria a trăit și experiențe extracorporale în interiorul navei. Se simțea ieșind din corp și planând deasupra mesei pe care era examinată de răpitori. De câteva ori a simțit că ceva sau cineva voia să pătrundă în corpul ei sub o formă de spirit.

În cursul uneia din aceste experiențe extracorporale, învelișul ei spiritual a putut să contemple, aliniate lângă un perete, vreo zece ființe omenești de rase diferite, încremenite parcă, fiecare stând într-un fel de ramă. Aceste persoane erau răpiți capturați din diferite părți ale lumii, părând că formează o colecție de specimene *naturalizate*.

După toate aparențele, acei nenorociți nu avuseseră norocul să se reîntoarcă în mediul lor natural, ceea ce constituie o altă informație cu caracter îngrijorător, doar dacă nu este și ea doar o imagine implantată în creierul răpitei pentru a-i testa reacțiile. Ne putem însă și liniști închipuindu-ne că nu e vorba decât de clone de diferite rase, nereușite, ceea ce justifica încetarea existenței lor.

În această privință trebuie să amintim că și în cazul José Antonio Da Silva de la 3 mai 1969, care s-a petrecut la Bebedouro (Brazilia), apar niște *cadavre*, sau cel puțin se pomenește de patru corpuri omenești aparent fără viață, aflate în nava răpitorilor.

Doamna Victoria nu a putut niciodată să afle ce voiau exact creaturile, întrucât considera că finalitatea experienței sale i-a fost ascunsă, mai ales printr-un control asupra creierului. Ea își amintește că a văzut niște tuburi care aveau legătură la dosul mâinilor ei, fiecare conținând o substanță diferită. Se pare că aceste tuburi erau în legatură cu venele. Unele îi provocau o senzație de cutremurare, altele o impresie de frig, altele de amorțeală, apoi un fel de căldură. Existau și tuburi care suprimau orice senzație. Ea și-a amintit că niște furtunașe flexibile i-au fost legate

la buric, la piept, la pelvis şi la inimă. Această scenă provine din amintirea unei răpiri a carei victimă fusese pe la vreo douăzeci de ani.

Analiza succintă a cazului

- În mintea martorului există noţiunea de vis impusă de răpitori.
- Aceştia îl lasă pe martor să înţeleagă, care e convins de asta, că prelevările de ovule sunt destinate propriei lor supravieţuiri înainte de a-i servi o altă versiune, anume aceea că ovulele şi sperma sunt destinate reproducerii unor fiinţe omeneşti. Această informaţie coincide cu anunţarea reproducerii reuşite de vite prin clonare în laboratoarele din Statele Unite şi Canada.
- Ideea *„prelevării de gânduri"* corespunde fie cu citirea gândurilor martorului, fie cu o operaţiune vizând înlocuirea spiritului ei cu un altul în eventualitatea unei experienţe de substituire a personalităţii. Experienţele extracorporale ale martorului şi tentativele făcute pentru a introduce în corpul ei fizic un corp spiritual străin pledează în favoarea celei de a doua posibilităţi, dar s-ar putea să fie vorba şi de cu totul altceva. Să amintim în trecere că şi alţi captivi au invocat acest tip de episod. Pat McGuire, de exemplu, pretinde că spiritul lui a fost transferat în corpul unui general israelian care participa la războiul din Kippour!
- Ura care domnea între martori şi răpitori a fost reciprocă, de parcă aceştia le-ar fi copiat atitudinea.
- Această situaţie poate să-i fi făcut pe răpitori să folosească ameninţări abia voalate pentru a obţine o mai bună cooperare din partea martorului recalcitrant.
- Regăsim aici două tipuri de creaturi.
- Modul în care Victoria a fost capturată sugerează că i s-a făcut probabil un implant în copilărie, prin intermediul căruia a putut să fie neutralizată la nivelul conştientului pentru a fi după aceea

trasă în afara domiciliului până la ozn-ul aterizat în apropiere. Tehnicile de răpire variază după criterii care ne scapă.

CAZUL JUDY DORATY

Vreau să atrag atenția că mutilările de vite au reînceput să apară pe prima pagină a unor ziare americane în 1989. Linda Moulton-Howe a semnalat recrudescența acestui tip de incidente într-un articol apărut în publicația *U.F.O.*. Cele mai multe incidente s-au întâmplat în Idaho, mai ales în comitatele Bear Lake și Bannock, dar au fost semnalate și în statul Washington (comitatul King), Nebraska (comitatul Franklin), Arkansas (comitatul Hampstead), precum și în Colorado, Oklahoma, Missouri și Florida.

Faptele

Doamna Doraty este o mamă de familie a cărei viață nu avusese de suferit din cauza unor probleme majore până când a trăit, în mai 1973, o aventură uluitoare care a lăsat urme adânci în psihicul ei.

Femeia se întorcea de la Houston (Texas), la volanul mașinii ei, în care urcaseră membri ai familiei, printre ei numărându-se și fiica sa Cindy, și se îndrepta spre Altaloma.

Se făcuse noapte și vehiculul străbătea o zonă aproape pustie când doamna Doraty a observat pe cer un fenomen ciudat. Era vorba de o lumină puternică, asemănătoare cu cea a unui proiector, care se comporta de parcă cineva, dintr-un aparat aerian, ar fi căutat ceva aflat la sol. Apoi fasciculul luminos s-a oprit, de parcă ar fi localizat ceea ce dorea.

Intrigată, doamna Doraty a tras mașina pe marginea drumului și a coborât ca să vadă mai bine fenomenul. După un moment, pierzându-și interesul, a urcat din nou în vehicul și și-a

continuat drumul. Totuşi a observat că lumina părea acum că se ţine după maşină, acest manej ciudat durând până când a ajuns acasă. Acolo, fenomenul a părut că vrea să coboare de parcă ar fi vrut să se aşeze pe un spaţiu liber, apoi a luat din nou altitudine şi a dispărut în noapte.

În urma acestui incident, doamna Doraty a început să observe la ea diferite modificări de ordin fiziologic: insomnii, angoase, vise bizare şi chiar coşmaruri. După care au apărut efectele fizice ale acestor manifestări: lipsa poftei de mâncare, stări de oboseală repetate etc. De aici proastă dispoziţie, depresiuni şi toate simptomele aferente.

Doamna Doraty a consultat psihologi şi chiar un psihiatru, care i-au făcut mai mult rău decât bine. Într-o zi, un prieten milos a sfătuit-o să se adreseze asociaţiei APRO, care a îndrumat-o spre doctorul Sprinkle, iar acesta a supus-o unei prime regresii hipnotice la 13 mai 1980, urmată apoi şi de altele.

Răpirea

Când a coborât din maşină ca să vadă mai bine acel fascicul de lumină, doamna Doraty s-a îndreptat spre partea din spate a vehiculului. Începând din acel moment, datorită hipnozei, ecranul care îi ascundea amintirile a căzut brusc.

Ea şi-a amintit că a văzut o rază strălucitoare de energie care s-a îndreptat spre câmpul ce mărginea drumul şi s-a oprit asupra unui viţel, izolat probabil de cireada care se împrăştiase de frică. Acel fascicul luminos de o nuanţă gălbuie părea consituit dintr-o substanţă fluidă şi strălucitoare, diferită de o sursă de lumină clasică. Ea părea că are o consistenţă fizică, de parcă ar fi fost formată din materie, căci nu se vedea prin ea. Martorul a avut impresia că, dacă s-ar fi putut apropia de ea, ar fi reuşit s-o atingă, atât de palpabilă părea (caz de lumină solidă bine cunoscut de cercetători). Martorul a comparat densitatea aparentă a acelei lumini cu cea a soarelui. Raza părea agitată de o mişcare de rotaţie

continuă în jurul ei și, deși luminoasă, ea nu lumina dincolo de punctul spre care era îndreptată.

Fasciculul de energie a ridicat atunci vițelul care se zbătea și animalul a început să *leviteze*, aspirat sau susținut pe măsură ce raza se retrăgea până la un obiect care stătea nemișcat în aer, ale cărui contururi, din cauza luminozității sale, rămâneau imprecise. Un fel de trapă s-a deschis în partea de jos și animalul a dispărut în interior. Doamna Doraty nu a putut să descrie obiectul pentru că emitea o lumină atât de intensă, încât efectul de strălucire crea un halo care nu permitea să se distingă nici natura exactă a geometriei sale, nici detaliile structurii sale.

Fără nici un fel de tranziție, doamna Doraty a trecut de la postul ei de observație în interiorul navei aeriene. Ea nu a păstrat nici o amintire despre modul în care fusese adusă la bordul mașinii.

Totuși, ea a semnalat faptul că a avut de mai multe ori impresia că trăiește un fenomen de bilocație. Altfel spus, ea a avut sentimentul foarte clar că se află în două locuri în același timp: lângă mașina sa și la bordul ciudatei mașini zburătoare. Să fi fost o reminiscență a unei experiențe extracorporale? Nu, pentru că atunci când spiritul (sau sufletul) părăsește corpul, subiectul nu e conștient că există decât într-un singur înveliș, cel spiritual, căci noțiunea de existență și percepția simțurilor se face prin intermediul spiritului, nu al materiei. Asta implică deci un efect putând să rezulte dintr-o dematerializare urmată de o rematerializare (analoagă cu cea care a afectat mașina lui Carl Higdon...).

O mașină zburătoare ciudată

Încăperea în care se afla Judy Doraty era împărțită în trei secțiuni înșirate în jurul unui centru în formă de podium sau de masă care forma un singur bloc, având o lungime de aproximativ optzeci de metri. Alte mese de același tip, dar mai mici – lungi doar de un metru – se aflau în celelalte două secțiuni alăturate, dintre care una era mai mare decât celelalte două. Aceste mese

păreau făcute dintr-un material asemănător cu marmura. Forma podiumului central și a meselor mici era identică, ca un paralelipiped care se îngusta spre vârf, apoi se lățeau brusc ca o platformă. Suprafețele acestor blocuri erau foarte netede și complet plate. De fiecare parte a meselor se aflau niște obiecte putând fi fotolii, cel puțin aceasta e impresia pe care i-a lăsat-o martorului.

Pereții erau rotunjiți iar podeaua probabil că era formată dintr-un material plastic oarecare sau dintr-un metal ușor. Tavanul, rotunjit și el, se ridica până la înălțimea de aproximativ doi metri pentru a se confunda, fără vreo zonă unghiulară, cu pereții, formând astfel un fel de cupolă.

Pe acești pereți, doamna Doraty crede că a zărit niște hublouri mari de un cenușiu deschis, rotunde și înconjurate de o coroană mai închisă ce crea impresia de profunzime, prin care martorul a putut să vadă cu claritate peisajul din exterior, mărit parcă printr-un efect telescopic.

În tot aparatul era difuzată uniform o lumină intensă, căreia nu i se zărea sursa. Nu se auzea nici un zgomot și nu se putea remarca nici cel mai mic element decorativ. Totuși martorul a observat două excrescențe ieșind din peretele rotunjit, una având forma unui dinte de furcă, cealaltă amintind vag de forma unei camere de luat vederi.

La început doamna Doraty nu a remarcat ființe vii la bord. Apoi și-au făcut apariția două personaje mici într-un mod pe care nu și-l poate explica. În realitate, se pare că s-a pomenit brusc în cea de a treia secțiune a obiectului, care va fi descrisă mai jos, și din acel moment va trăi clipele cele mai cumplite ale experienței sale.

Niște laboratoare ciudate

Această a treia secțiune era formată din cinci-șase bazine pline de tuburi îndreptate în diferite direcții. Fiecare bazin, izolat de o zonă liberă, adăpostea diferite procese. Pe un perete se putea vedea un fel de tablou de bord, prevăzut cu numeroase instru-

mente de măsurat și ecrane asemănătoare cu cele ce pot fi văzute în sălile cinematografelor, dar de o mărime mai mică.

Micii umanoizi semănau de parcă ar fi fost gemeni. Erau puțin mai scurți de un metru și capul lor era foarte voluminos în comparație cu corpul. Un combinezon îi acoperea aproape în întregime, lăsând să li se vadă doar fața și mâinile. Pielea, care bătea în alb, *„ca coca de pâine"*, contrasta cu cenușiul închis al hainelor. Textura combinezonului era atât de subțire și de fragilă, încât doamna Doraty a avut impresia că ar fi fost de ajuns s-o lovești cu degetul ca să crape. În picioare aveau niște sandale care nu le acoperau decât degetele.

Mâinile aveau degete forte subțiri, prelungite cu unghii curbate asemenea ghearelor anumitor animale. Structura umerilor era îngustă, ceea ce arată că dimensiunile cuștii toracice erau probabil mai mici în comparație cu ale noastre. Ochii acelor creaturi erau foarte mari față de cei ai oamenilor, de un gri închis foarte pronunțat, pătrunzători și înspăimântători, pupilele nu se vedeau și nu clipeau, de parcă n-ar fi avut pleoape. Martorul a avut impresia foarte clară că acei ochi aveau capacități hipnotice.

Martorul nu a remarcat nici nas, nici gură. Bărbia, mică și ascuțită, era, ca și restul feței, lipsită de păr.

Doamna Doraty a fost deosebit de frapată de mișcările extrem de vioaie ale creaturilor, mai ales când se învârteau pe călcâie ca să se întoarcă, mișcare făcută dintr-o bucată, nu ca noi care facem cel puțin un pas într-o parte. Corpul lor se învârtea brusc, de parcă s-ar fi supus unui principiu mai curând artificial decât natural.

Acest punct este foarte important deoarece întărește ideea de roboți biologici, poate produși în laboratoare prin clonare așa cum presupun mulți cercetători.

Când martorul a remarcat pentru prima dată prezența acestor două ființe, creaturile erau ocupate cu diferite treburi asupra vițelului adus la bord în condițiile pe care le cunoaștem.

Vivisecția vițelului

Micii umanoizi își vedeau de treabă de parcă doamna Doraty n-ar fi fost acolo. Mânuiau diferite instrumente pe care ea nu le-a putut identifica, dar multe din ele semănau cu briciul. Tuburi lungi și transparente primeau părțile prelevate care erau aspirate și după aceea repartizate. Răpita a putut astfel să vadă limba, ochii, testiculele și alte țesuturi ale animalului ventilate în bazine după ce fuseseră tăiate cu precizie, marginile plăgilor rămânând netede. În bucăți și organe au fost după aceea înfipte niște instrumente foarte mici amintind de ace sau de sonde, de care erau legate niște tuburi flexibile foarte fine ce duceau la un aparat pe care martorul nu a reușit să-l descrie cu claritate.

Creaturile acționau cu vioiciune și dexteritate.

În timp ce micile ființe prelevau eșantioane de pe vițelul încă în viață, după spusele doamnei Doraty, s-au putut observa fulgere de lumină intermitente ce păreau să provină din tuburi. Erau de culoarea ambrei și se produceau în serii, de jos în sus, în succesiuni rapide.

Vițelul nu a murit imediat. Inima nu i-a fost prelevată, și de aceea nenorocitul animal a trebuit să îndure un martiriu oribil înainte de a muri. În cursul regresiei hipnotice, când și-a dat seama în subconștient că era vorba de o vivisecție și nu de o disecție, doamna Doraty, înspăimântata, a avut senzație de vomă.

După ce toate etapele acestei operațiuni au fost îndeplinite, rămășițele vițelului au fost evacuate în exterior prin trapa sau sasul care îi permisese accesul la bord.

Pe toată durata vivisecției, răpitorii au stăpânit perfect situația, păstrându-și calmul și acționând cu aerul că știu perfect ceea ce fac.

Informare sau dezinformare

Abia după vivisecția vițelului a beneficiat doamna Doraty de primul schimb telepatic cu entitățile. Ea l-a interpretat ca un

fel de avertisment, deoarece i s-a precizat că n-ar fi trebuit niciodată să asiste la mutilarea vițelului în măsura în care *„prezența ei nu era decât un accident"*.

Mă îndoiesc că hazardul poate fi invocat într-o astfel de împrejurare. Probabil, încă o minciună...

Să vedem acum ce a aflat doamna de la răpitori.

Cu siguranță că entitățile erau în stare să capteze direct gândurile doamnei Doraty, dar ele nu răspundeau – și nici atunci de fiecare dată – decât întrebărilor puse verbal. I se părea că răspunsurile îi vin pe cale telepatică pentru că nu percepea nici un sunet, dar mintea ei le sesiza totuși sub formă de limbaj vorbit. Lucru curios, cuvintele americane obișnuite ajungeau (nu la urechi ci la imaginația ei auditivă) sub forma unei voci fonfăite, pe un ton ascuțit care amintea de accentul chinezesc.

În ciuda bunăvoinței aparente, este evident că totul nu era decât un scenariu pus la cale pentru doamna Doraty, ca ea să repete ceea ce fusese lăsată să vadă și să înțeleagă. Faptul că, pe de o parte, i se precizează că n-ar fi trebuit să se afle acolo și, pe de altă parte, că nu va fi supusă încercărilor de genul celor pe care le îndură ceilalți răpiți constituie două elemente care arată foarte bine latura falsă a acestui contact – *la nivelul revelațiilor*, bineînțeles.

La început, creaturile au împins șiretenia până acolo încât au refuzat să răspundă la întrebările doamnei Doraty ca să o înșele mai bine. Apoi au pretins că trebuia să știe despre ce era vorba căci *„mai devreme sau mai târziu tot va afla"*. Din acest moment creaturile au furnizat o cantitate impresionantă de date (unele dintre ele putând fi adevărate dar, ca totdeuna, amestecate cu date false), comportându-se din când în când de parcă martorul ar fi fost un copil, părând că râd între ele și ironizează unele din manifestările ei de neliniște.

Răpitorii au părut ofensați că doamna Doraty își manifestă reprobarea față de vivisecția vițelului. Ei i-au spus că moartea

unor animale nu însemna nimic în comparație cu cunoștințele pe care le puteau căpăta acționând astfel. După spusele lor, martorul se afla într-un laborator unde se efectuau teste. Mutilarea vitelor era o necesitate. Acele ființe începuseră cu solul, dar majoritatea testelor se făceau asupra apei, vegetalelor și animalelor. Creaturile au precizat că nivelul de instruire al martorului nu-i permitea să priceapă anumite date științifice, care l-ar fi ajutat să înțeleagă natura testelor pe care le făceau de multă vreme și pe care aveau să le continue cât va fi necesar.

După spusele lor, aceste acțiuni erau indispensabile de când oamenii își poluau mediul înconjurător, fără să-și dea seama că se autodistrugeau. Creaturile au citat o formulă relativă a plutoniului, în care doamna Doraty și-a amintit că erau un „E" și un „S".

Pericol apocaliptic

Dacă ar fi să dăm crezare declarațiilor acelor ființe, pericolul care ne pândește le provoacă griji, deoarece nu vor ca rasa umană să dispară. Eventualitatea pierderii unui număr enorm de vieți omenești, indiferent cum, motivează mijloacele pe care le-au pus în aplicare. După spusele entităților, ar exista un mare risc în legătură cu apa. Poluarea care se agravează poate să provoace o reacție în lanț la nivelul structurii moleculare a apei și să creeze un agent care va provoca otrăvirea ei progresivă pe întreaga planetă.

Se pare că testele nucleare din aer, precum și cele subterane și submarine au o mare vină în procesul care ar fi pus în mișcare o schimbare în compoziția moleculară a anumitor corpuri, printre care și apa. De unde riscurile de otrăvire despre care pomeniseră creaturile.

Primele simptome ale acestui pretins pericol planetar vor apărea, după spusele lor, în excrementele oamenilor. Totuși ele au adăugat că mai existau și alte amenințări în afară de poluare.

Când doamna Doraty i-a întrebat de ce nu se străduiau să înlăture aceste calamități, de vreme ce aveau mijloace tehnologice superioare nouă, micile personaje au părut cuprinse de furie și au răspuns, vexate, că nivelul ei intelectual nu era suficient de ridicat ca să poată înțelege răspunsul pe care ar fi putut să i-l dea.

Uneori răpitorii nu răspundeau direct la întrebările martorului și chiar le evitau, atrăgându-i atenția asupra ecranului fixat pe un perete și spunându-i: *„Uite ce se întâmplă! Privește ce fac (pământenii)!"*

După spusele lor, oamenii nu erau singurii amenințați de riscurile poluării. Când doctorul Sprinkle a vrut să o facă pe doamna Doraty să clarifice acest punct, aceasta a spus că micii umanoizi aveau bazele lor pe Pământ, dar nu a putut să mai facă nici o altă precizare în legătură cu această afirmație.

Întrebați despre existența lui Dumnezeu, creaturile au pretins că al nostru era același ca al lor. Apoi, fără să li se ceară, au explicat că erau supuse prelevărilor numai animale cu grijă selecționate, pentru a fi supuse unor teste a căror natură nu au precizat-o. Totuși au admis că fluidele erau extrase și înlocuite cu alte fluide. O atenție deosebită era acordată sistemului de reproducere al fiecărui subiect pentru a descoperi imperfecțiunile care puteau să afecteze rasa, rezultatele cele mai semnificative apărând mai ales la animalele cele mai tinere.

Dacă am da crezare afirmațiilor lor, otrăvirea datorată poluării, care a crescut o dată cu testele nucleare, poate să provoace modificări la nivel celular. Iată de ce sistemul de reproducere constituie obiectul unei supravegheri care poate să permită urmărirea evoluției ereditare a speciei. Ele au precizat că dacă acest lucru nu s-ar face continuu, foarte repede oamenii n-ar mai avea nici ce să mănânce, nici ce să bea, și în consecință omenirea ar dispărea. Celelalte părți (în afara celor genitale) nu prezintă interes și nu sunt decât accesorii, ceea ce explică că obiectul prelevarilor nu-l constituie de fiecare dată aceleași specii.

După spusele răpitorilor, otrăvirea apei va crea o nouă maladie. Un om de știință va reuși să descopere în laborator un agent pentru a pune capăt procesului de distrugere, dar mulți oameni își vor pierde viața până când metoda lui va reuși să devină operațională.

Fiica doamnei Doraty

Doctorul Sprinkle a vrut să știe ce s-a întâmplat cu ceilalți pasageri din mașină în timp ce Judy Doraty se afla la bordul oznului. Pentru aceasta, el i-a provocat o stare de hipnoză profundă și i-a cerut să se întoarcă în timp până în momentul în care credea că a coborât din vehicul pentru a se duce spre partea din spate a lui, acolo unde a zărit vițelul aspirat de fasciculul de *lumină solidă.* După aceea i-a cerut să-i spună ce s-a întâmplat cu membrii familiei sale. Doamna Doraty a afirmat la început că în mașină toți păreau că dorm, apoi și-a dat seama brusc că fiica sa nu se afla printre ei.

Doctorul Sprinkle a făcut-o deci să retrăiască punct cu punct toate episoadele trăite de la sosirea la bordul laboratorului aerian și a reușit să aducă la nivelul conștientului secvența *uitată* referitoare la fiica ei Cindy.

În realitate, se pare că fetița a reținut toată atenția răpitorilor, deoarece a fost așezată pe o masă (unul din micile paralelipipede) imediat ce s-a terminat vivisecția vițelului.

Văzând acest lucru, doamna Doraty a fost cuprinsă de un sentiment de oroare și spaimă. Povestind sub hipnoză acest moment deosebit de penibil, intensitatea emoțională a martorului a fost atât de mare încât doctorul Sprinkle a trebuit să facă uz de toată răbdarea și talentul lui pentru a-i permite să răspundă cu calm.

Doamna Doraty a putut să precizeze că fiica ei nu fusese maltratată. Întinsă pe masă, ea părea adormită. I-a fost deschisă gura și creaturile au prelevat diferite eșantioane de fluide. O treabă

facută metodic, chirurgical, fără cea mai mică urmă de emoție, de parcă copilul ar fi fost un animal.

La început, răpitorii își făcuseră de lucru în jurul fetiței fără s-o anunțe pe mamă despre intențiile lor. Abia după examinare au liniștit-o. Asta explică panica ce a pus stăpânire pe ea, ceea ce a provocat surpriza micilor umanoizi. Doamna Doraty, la un pas de a-și pierde mințile, a încercat să intervină dintr-un reflex foarte natural, zadarnic însă, deoarece era supusă unui blocaj muscular care o paraliza și o ținuia locului.

Creaturile nu au luat în seamă implorările mamei și au procedat de parcă n-ar fi existat, concentrându-se total asupra treburilor pe care le aveau de făcut asupra lui Cindy.

După examinarea gurii și prelevarea eșantioanelor, creaturile au determinat un blocaj al vederii doamnei Doraty pentru ca ea să nu poată urmări continuarea operațiunilor efectuate asupra copilului.

Doctorul Sprinkle consideră că această manevră de diversiune urmărea s-o împiedice pe mamă să vadă manipulările intrauterine efectuate asupra fetiței.

Asta dovedește încă o dată că răpitorii știau perfect de bine ce fac, lăsând martorul să vadă anumite episoade apoi ascunzându-i altele.

Să amintim în trecere că doamna Doraty a fost informată de umanoizi că nu va păstra nici o aminire a ceea ce văzuse la bordul navei, nu fără a-i fi precizat că erau îngrijorați că ea a văzut și a auzit anumite lucruri!

Această atitudine paradoxală arată că răpitul nu este decât un mesager inconștient. Cei care *cred în ozn-uri* acordă cu atât mai mult credit acestor revelații cu cât își închipuie că ele au fost smulse răpitorilor, fără voia lor, prin intermediul hipnozei, deși totul ne face să credem că entitățile știu că se va folosi hipnoza, contând de altfel pe această tehnică pentru a ne fi comunicate informațiile lor mai mult sau mai puțin falsificate.

Analiza succintă a cazului

- Martorul nu a fost răpit decât pentru a elibera informații în general și în special pentru a *justifica* mutilarea vitelor.
- Unele din aceste informații sunt într-un fel *anticipate*. Mutilarea vitelor nu a început decât din vara lui 1973, pe când doamna Doraty a fost răpită în luna mai a aceluiași an. Interesul creaturilor pentru organele sexuale nu a fost atestat decât în 1974 (celelalte părți prelevate fiind doar niște accesorii). Este într-adevăr vorba de o anticipare, pentru că doamna Doraty nu auzise niciodată de mutilări de animale înaintea răpirii sale, și pe bună dreptate pentru că ele încă nu începuseră să se producă. Deci a fost informată în avans...
- Explicația asupra motivelor acestor mutilări poate să fie adevărată dar și falsă. Ar putea să fie vorba de material genetic selecționat dintre rasele date pentru reproducerea lor prin clonare, sau în alt scop.
- Informațiile despre consecințele experiențelor nucleare trebuie și ele privite cu precauție. Motivul nuclear este deseori invocat de creaturi pentru a-și justifica intervențiile frecvente.
- Apa otrăvită care ar transmite o maladie este probabil o păcăleală, căci dacă apa ar fi otrăvită, viața ar dispărea pur și simplu fără să mai fie necesar să se treacă printr-o maladie. Totuși, anunțarea unei tragedii planetare este tulburătoare pentru că se potrivește cu vechile credințe escatologice: apocalipsa, sfârșitul timpului, sfârșitul lumii – care se găsește într-un celebru catren al lui Nostradamus (X, 72), unde se vorbește despre iulie 1999...
- Creaturile pot oculta vederea (sau mintea) martorului, ceea ce sugerează că, dacă nu o fac, înseamnă că vor ca acesta să poată relata tot ce a văzut și aflat.

- Martorii sunt uneori informați despre existența bazelor subterane, dar *confidențele* pot varia.
- În ceea ce privește menționarea unui Dumnezeu identic cu cel care apare în conceptele noastre religioase, alți răpiți au primit informații contrare.
- Indiferența creaturilor față de suferințele unui animal și față de stările sufletești ale unei mame care crede că fata ei va fi martirizată indică apartenența lor probabilă la o categorie de roboți biologici sau de clone programate pentru a face treburi precise, absența totală a sentimentelor și a sensibilității conform criteriilor noastre permițându-le să lucreze cu eficacitate fără cea mai mică slăbiciune. Totuși par să reacționeze și să-și exprime mânia, bucuria și chiar surpriza, ceea ce ar putea să apară, având în vedere ipoteza mea, ca un paradox. Voi spune că poate să fie vorba de niște creaturi artificiale, dar dotate cu o „personalitate" destinată să-i înșele mai bine pe oamenii cu care au de-a face – și lipsite de anumite sentimente – pentru a fi făcute mai operaționale.

CAZUL EMILY

Acest caz, ca și precedentul, este descris de Linda Moulton-Howe, doctorul R. Leo Sprinkle fiind cel care a efectuat regresia hipnotică asupra martorului principal.

Este vorba de o femeie care, pe când mergea cu mașina, a fost răpită la bordul unui ozn împreună cu fiul ei de șase ani. Această persoană a cerut la început să i se respecte anonimatul, dar nu i s-a atribuit nici un pseudonim, de aceea am hotărât să-i spun Emily pentru a ușura narațiunea. (Dar de puțină vreme s-a aflat că numele ei este Myrna Hansen.)

M-am oprit la acest caz deoarece el comporta un scenariu destul de complex precum și numeroase detalii care confirmă *revelațiile* doamnei Doraty (capturarea unei bovine) sau faptul

că răpirea a avut drept decor un mediu subteran, element foarte interesant, care a fost relatat de un mare număr de alți răpiți.

Faptele

La 5 mai 1980, pe la orele nouăsprezece și un sfert, Emily și fiul ei se întorc cu mașina acasă, la Clayton (New Mexico). Tocmai părăsise localitatea Cimarron și intra într-o zonă aproape pustie când pe cer a apărut o lumină puternică. Lumina se deosebea de celelalte stele prin strălucirea ei puternică și prin volumul care creștea pe măsură ce se apropia de mașină.

Emily, vrând să fie cu inima împăcată, trage mașina pe marginea drumului, apoi coboară în timp ce lumina lasă să se întrezărească un obiect aerian enorm, estimat de ea ca fiind *„de două ori mai mare decât balonul publicitar Goodyear"*. Două obiecte mai mici se desprind din el și coboară pe câmpul vecin unde paște o turmă de vite. Animalele intră imediat în panică și încep să mugească de frică. Una dintre lumini se îndreaptă spre Emily. Are culoarea roșie și strălucirea ei e aproape insuportabilă.

Martorul se simte brusc paralizat și treptat pierde noțiunea a ceea ce se petrece în jurul lui. Totul în minte devine confuz și corpul se face din ce în ce mai greu.

La bordul ozn-ului

Când își vine în fire, Emily se află lungită pe o masă, goală, incapabilă să facă vreo mișcare. Captiva distinge în jurul ei trei siluete care se ocupă de diverse treburi, dar nu le poate vedea prea bine trăsăturile deoarece e orbită de o sursă luminoasă îndreptată spre ochii ei. Începe să țipe: *„Unde e fiul meu?"* Percepe un răspuns (probabil telepatic): *„Nu vă neliniștiți, n-a pățit nimic!"*

Emily se zbate zadarnic ca să scape din acea poziție. Rămâne în continuare țintuită pe spate, fără să poată identifica locul în care se află. Siluetele care se agită în preajma ei nu sunt decât

niște umbre. Senzația de apăsare anormală a dispărut și acum are impresia că e ușoară, că plutește. Ceva ascuțit o atinge în umăr, la baza gâtului. În aceeași clipă e cuprinsă de un frig intens și percepe un țiuit strident, care îi provoacă durere în timpane și apoi în cap.

Toate aceste senzații îi produc o spaimă foarte mare, dar cineva își așează un deget pe una din pleoapele ei și teama îi dispare ca prin farmec. Își aude fiul râzând și situația i se pare neverosimilă. Degetul o apasă pe pleoapă și aude o voce care spune: *„OK, te vom deplasa"*. I se pare că e luată pe sus de patru oameni, cel puțin așa crede pentru că tot nu poate să deschidă ochii. Își simte din nou hainele; prin urmare a fost îmbrăcată fără știrea ei. Impresia de frig a mai slăbit în intesitate. Ghicește agitație în jurul ei, dar ochii tot nu vor să i se deschidă.

Emily simte atingeri diferite și are impresia că i se extirpă ceva dintr-o ureche (poate un implant). Deschide cu greutate o pleoapă și zărește roșu în jurul ei. Durerea din cap revine și o chinuie greața. Atunci are impresia că se află într-un loc mai vast, reușește să deschidă complet ochii și observă că indivizii din jurul ei nu mai sunt aceiași, nici lumina ambiantă, tot puternică, dar de o culoare verde-gălbuie.

Unul din răpitori, de sex feminin după spusele lui Emily, o ține de braț. Încă nu vede foarte bine și nu poate să distingă trăsăturile acestei creaturi. Totuși vederea i se îmbunătățește treptat, ceea ce-i permite să observe că ochii necunoscuților sunt migdalați și că nu par să aibă nas. Creaturile vorbesc între ele într-un ritm foart rapid. Lumina pulsează în fulgere succesive, ceea ce o împiedică încă să le distingă bine trăsăturile feței.

Emily remarcă totuși că, în general, sunt urâte, respingătoare chiar. Le întrezărește ochii când vorbesc între ele, dar când i se adresează ei lucrurile sunt cu totul altfel (probabil un efect creat de telepatie). Efervescența răpitorilor este provocată de descoperirea unei cicatrice pe corpul lui Emily, cel puțin așa crede ea.

După toate aparențele, Emily a fost capturată de un aparat mic care a revenit după aceea la nava-mamă la bordul căreia a putut să vadă, printr-un *„hublou"*, solul deasupra căruia se afla imobilizată. Răpita a zărit și alte nave care decolau sau aterizau. Apoi ar fi coborât pe pământ cu un fel de navetă, mai exact într-o sală subterană unde a fost supusă unui alt *„examen"*. În cursul acestei deplasări cu *„naveta"*, a putut să vadă alte detalii ale peisajului survolat, printre care un versant împădurit al unui mic munte cu relief caracteristic părții de sud-vest a statului New Mexico, mai exact a sectorului Las Cruces. Această constatare i-a întărit convingerea că se afla tot pe Pământ, nu departe de locul unde fusese capturată.

Creaturile

Emily a distins două feluri:

❶ niște ființe înalte de aproximativ doi metri cu capul în formă de pară răsturnată și ochi mari migdalați fără pleoape. Nu a remarcat nici gură, nici nas, nici urechi, nici sistem pilos. Pielea avea o culoare bătând în verde-gălbui, dar probabil că era influențată și de lumina ambiantă. Mâinile răpitorilor păreau normale în sensul că aveau cinci degete lungi și subțiri. Aveau pe ei un veșmânt lung de culoare albă și centură, ceea ce le conferea o alură foarte austeră;

❷ niște creaturi mai asemănătoare cu ființele omenești, înalte de aproximativ un metru optzeci, cu capul rotund și chel, cu nas, urechi și doi ochi rotunzi, mai mici decât cei ai celorlalți umanoizi. Mâinile lor aveau tot cinci degete lungi și subțiri. Pielea bătea în gălbui. Aceste entități purtau și ele un veșmânt cu centură care ajungea până la podea. În mod curios, când se deplasau păreau că *„târâsc picioarele"*, dar poate că era un efect datorat faptului că picioarele lor erau complet acoperite de veșmânt (ca și membrele superioare, cu excepția mâinilor).

Emiliy a mai observat și prezența unei creaturi care purta un veșmânt de culoare violet și altele două cu veșminte de culoare verde-închis. Pielea acestor trei umanoizi avea o nuanță de un galben palid. Două dintre ele aveau trăsături faciale identice cu cele ale creaturilor mai înalte. A treia probabil că făcea parte din cealaltă categorie, cea a cărei morfologie era mai apropiată de a noastră. Toți acești indivizi erau chei și aveau brațele anormal de lungi.

Dintre micile creaturi, două purtau un guler ciudat, format din mai multe straturi de țesătură, amintind vag de gulerul *„călugărilor franciscani din rândul Inchiziției"*.

Alte impresii

La puțină vreme după episodul trăit în sala mare unde a suportat al doilea *„examen"*, Emily a fost dusă într-un fel de ascensor cilindric. Se pare că acest aparat a fost utilizat pentru a o duce într-un loc perfect închis, pe care ea l-a considerat ca aflându-se în mediu subteran, o grotă special amenajată, după părerea ei.

A traversat o sală imensă unde domnea o activitate comparabilă cu cea dintr-un hol de gară și unde se agitau de colo până colo omuleți îmbrăcați în uniforme diferite, toți purtând în partea stângă o insignă. Printre personajele care trebăluiau acolo se numărau și câțiva giganți.

În aceste amenajări aparent subterane a fost supusă Emily celui de al treilea *„examen"*, ceva mai complex decât celelalte două.

În ciuda protestelor ei vehemente și a stării de mare spaimă, un instrument lung și subțire i-a fost introdus în vagin. După care un implant minuscul i-a fost plasat în creier, *„în propriul ei interes"*, i-a precizat unul dintre răpitori care a ținut să-și prezinte scuzele pentru toate tracasările pe care trebuie să le îndure dar care, după spusele lui, erau absolut inevitabile și chiar necesare.

Emily își amintește că a ajuns și la alt nivel subteran parcurgând un tunel destul de larg, unde a văzut multe aparate și mașini pe care nu le-a putut identifica. A mai zărit și containere pline cu un lichid închis la culoare semănând cu sângele, care era agitat de o mișcare continuă și în care erau cufundate diferite părți anatomice.

Emily a recunoscut un cap chel, un braț întreg, niște limbi enorme, inimi... Unele din aceste părți anatomice păreau că provin de la bovine, altele de la corpuri de umanoizi asemănători cu cei observați mai înainte, cel puțin asta a fost impresia ei.

Fiul lui Emily

Copilul pare să fi fost *examinat* mai întâi în unul din cele două ozn-uri, mama lui aflându-se în acel moment în cel de al doilea. Se afla în aparatul care capturase o vacă cu câteva clipe mai înainte de a fi fost adus el la bord.

Băiatul nu pare să fi suferit fizic sau mental de pe urma acestei experiențe și, din cauza vârstei, nu a putut furniza decât puține detalii despre răpirea lui. Totuși își amintește că a văzut două ozn-uri mici aterizând și *„omorând vaci"* în timp ce alte nave stăteau suspendate în aer.

El a descris umanoizi cu piele verde(!), chei, având mâini cu cinci degete, doi ochi, două urechi, un nas și o gură, înalți de un metru optzeci și cu lățimea umerilor de aproximativ șaizeci de centimetri.

Băiatul pretinde că ozn-ul mic a fost dus în cel mare, care l-a transportat până la *canion*, ceea ce se potrivește cu declarația mamei sale.

Mărturia este destul de remarcabilă pentru un copil de șase ani, doar dacă, bineînțeles, ceea ce a restituit nu este un scenariu implantat în creierul său, așa cum e posibil să i se fi întâmplat și mamei sale.

Urmările

Reîntoarcerea în mașină este un episod care, ca de obicei, nu a putut fi descris. Dacă e vorba, după cum suntem îndreptățiți să presupunem, de dematerializare și rematerializare, este normal ca acest punct să nu poată fi memorat, nici chiar la nivelul subconștientului, doar dacă nu cumva, dintr-un motiv oarecare, creaturile au ocultat această acțiune pentru a împiedica martorul să o restituie.

După această experiență, Emily a făcut o boală infecțioasă intrauterină. Specialistul care a tratat-o nu a putut, după spusele Lindei Moulton-Howe care a stat de vorbă cu el, să identifice sursa infecției, considerând că Emily a scăpat cu viață datorită injectării de imunoglobină în doze mici pentru susținerea sistemului imunitar.

Analiza succintă a cazului

- Tinde să acrediteze ipoteza răpirii realizată fizic, chiar dacă martorul a avut parte și de iluzii.
- Noțiunea de baze subterane transpare net, de parcă ar fi fost introdusă cu bună știință în subconștientul lui Emily.
- Deși toate acele creaturi aveau cinci degete, ele făceau parte din rase diferite, ceea ce poate fi atribuit din nou unei păcăleli destinată să facă să se creadă în entități extraterestre provenind de pe planete diferite.
- Noțiunea de vas-mamă și de *baby-ufos* (navete) este prezentă cu claritate în „amintirile" martorului.
- Prezența unor containere pline cu părți anatomice, de altfel traumatizantă, poate să aparțină unei realități, după cum am văzut și în răpirea doamnei Doraty. După cum ideea de entități produse prin clonare a fost introdusă și în cazul Victoria.

- Noțiunea de implant care este scos și apoi pus la loc se repetă într-un mare număr de cazuri. Episodul poate să fie autentic, cu atât mai mult cu cât am aflat de cazul a doi răpiți care au aruncat afară accidental acest obiect, unul strănutând, celălalt curățindu-și urechea. Analizele făcute asupra acestor elemente, mici de doi milimetri, n-ar fi dus la nici un rezultat.
- Acest caz a contribuit foarte mult la dezvoltarea credinței în existența unor baze extraterestre în New Mexico, în subsolul de la Archuletta Mesa, regiune totuși diametral opusa sectorului Las Cruces.

PRIMELE ÎNVĂȚĂMINTE

Dacă se face o sinteză generală a cazurilor pe care le-am prezentat în această parte consacrată răpirilor, putem împărți aceste constatări în două grupe:

Faptele sau ideile care pot fi autentice

① Răpirile sunt în majoritatea lor trăite fizic.

② Tehnologia folosită de răpitori o depășește pe a noastră cu mai multe nivele (dematerializarea și rematerializarea unor obiecte și unor oameni; paralizie temporară la distanță; ocultarea vederii sau a memoriei după dorință, atât la nivelul conștientului cât și a subconștientului; anularea gravitației, teleportarea, etc.).

③ Urmările unei răpiri pot fi pozitive (vindecarea unor afecțiuni, ameliorarea intelectului și a comportamentului, etc.) dar și negative (infecții, traumatisme psihologice, etc.).

④ Răpitorii se interesează îndeaproape de genetică ca și de mintea omului, pe care le pot manipula după dorință pentru a face pe oricine să creadă orice, oricând, și chiar oriunde pentru că pot să-i captureze pe oameni chiar și din patul lor!

⑤ Mutilarea vitelor este săvârşită de entităţile care dirijează oznurile. Finalitatea acestei acţiuni nu este dovedită în mod sigur, dar mutilatorii pretind că acţionează pentru a supraveghea evoluţia speciilor de animale. Totuşi, de vreme ce specia bovină este aparent singura în cauză, lucrul acesta ar putea să ascundă un alt scop: producerea de clone, inclusiv de creaturi de tip robot biologic destinate efectuării unor sarcini subalterne, sau pentru alte motive necunoscute.

⑥ Deseori se face caz de introducerea unui implant în corpul răpitului. Apar şi acţiuni corespunzând cu eventuala lui recuperare, dar mai puţin frecvent. Asta indică o *sechestrare* a unor indivizi, fie pentru a fi mai uşor regăsiţi, fie pentru a fi mai bine manipulaţi (sau amândouă la un loc) în scopuri care încă ne scapă. Informaţii obţinute de la mai mulţi cercetători americani serioşi indică răpirea unor familii pe mai multe generaţii: bunic, tată, fiu, bunică, mamă, fiică...

⑦ Răpitorii se află în mediul nostru planetar de foarte multă vreme, mai de multă vreme decât crezusem până acum.

Faptele sau ideile care pot fi păcăleli

❶ Majoritatea scenelor relatate sunt puse la cale pentru a-l înşela pe martor, mai ales în privinţa originilor şi scopurilor finale ale răpitorilor.

❷ Răpitorii îşi dau multă osteneală pentru a ne face să credem că vin de pe o altă planetă, deşi acumulează contradicţii grosolane în această privinţă şi exprimă uneori, în legătură cu pretinsele lor lumi originare, noţiuni care ţin de cel mai slab SF.

❸ Ei ar vrea să-şi justifice prezenţa aproape permanentă făcându-ne să credem că posedă baze subterane pe Pământ. Dar vom vedea la sfârşitul acestei cărţi că asta ascunde mai curând dorinţa de a ne îndepărta de realitate.

❹ Minciuna este practicată curent de răpitori, dar nu ignoră faptul că propriile contradicții îi slăbesc impactul (excepție făcând contactații care au o încredere absolută în ceea ce le-a fost revelat *personal*).

❺ În general, răpitorii ne înșeală întreținând o confuzie a cărei motivare ne scapă, amintirile restituite de răpiți fiind în majoritatea lor considerate scorneli conștiente sau inconștiente ale minții de către cei care neagă acest gen de incidente.

Este vorba aici de constatări evidente, dar asta nu înseamnă că sunt și sigure. Sunt niște impresii care se degajă din ansamblul relatărilor răpiților pe care le cunoaștem, dintre care câteva exemple au fost propuse cititorului. Ținând cont de posibilitățile acestor creaturi, acestea au putut foarte bine să fi elaborat un plan vizând orientarea concluziilor pe care le vor trage cercetătorii, deci și ale mele, pentru că nu pot fi eu singurul care să le scape.

Totuși, cred că inteligența care dirijează ozn-urile nu este perfectă și că în sistemul ei pot exista lacune. Trebuie să alegem această eventualitate, căci a o declara infailibilă (fără nici o dovadă care să demonstreze temeinicia acestei idei) ar echivala cu recunoașterea zădărniciei oricărei tentative de apropiere de acest mister fascinant.

IV

CONCLUZII

„...Impresia mea este că în această carte a trebuit să redau ideea de control organic, mascat de vanitatea oamenilor, lăsând să credem că îndeplinim lucrurile noi înşine, susţinând instituţiile umane când este oportun să funcţioneze şi semănând confuzie şi tulburare printre protejaţii săi când aceştia au depăşit limitele de funcţionare care le fuseseră atribuite..."

Charles Hoy Fort

INTRODUCERE

În prima parte am interpretat prăbuşirea de la Roswell ca un eveniment voluntar provocat în iulie 1947, pentru a da un fel de avertisment Statelor Unite (sau a fost un test pentru a observa reacţiile pe care le va provoca acest incident), destinat să oprească procesul unui al treilea război mondial care părea pornit între americani şi Uniunea Sovietică.

Acum trebuie să mergem dincolo de această ipoteză şi să încercăm să ne apropiem de adevărata natură a acestui fenomen pentru a-l plasa, cel puţin tot ce am aflat despre el, într-o poziţie care permite să se discearnă ce anume îl motivează. Altfel spus, trebuie să punem o întrebare simplă. Cine ar putea să tragă sforile acestui teatru de păpuşi în care trăim, şi de ce suntem spectatorii lui?

Pentru aceasta, singurul lucru pe care-l avem la îndemână este mărturia umană.

Americanii, chiar şi cu recuperările făcute la Roswell (şi poate la Magdalena) nu sunt deloc mai avansaţi. Informaţiile pe care le-au putut obţine din rămăşiţe şi de la creaturi nu le sunt decât de o utilitate mediocră (materiale cu o aparenţă necunoscută, având poate proprietăţi extraordinare, dar fără a fi reproductibile;

cadavre de clone semirobotizate cu structură fizică săracă în învățăminte deoarece ține de o altă fiziologie, care probabil nu se poate măsura cu mijloacele noastre actuale).

Prăbușirea era de altfel programată, se pare, pentru a nu ne oferi decât un singur element: ideea prezenței unei inteligențe extraterestre.

Până în anii din urmă, mărturiile nu ne aduceau la cunoștință mare lucru despre obiectele sau luminile celeste, despre aparatele discoidale care aterizau pe drumurile și pe câmpurile noastre, precum și despre diversii lor ocupanți ale căror rare contacte cu oamenii au fost mai mult decât dezamăgitoare. Nici urmele lăsate pe sol de aceste aparate nu ne-au adus mai multe informații, deși unele dintre ele, ca în cazul de la Trans-en-Provence, petrecut în ianuarie 1981, ne-au furnizat rezultate interesante, deși tot insuficiente.

Apoi am început să primim pe la sfârșitul anilor șaizeci relatări atât de incredibile încât au provocat, cel puțin la început, neîncredere, ca să nu spun că au fost respinse.

A trebuit să așteptăm sfârșitul anilor optzeci și lucrările lui Budd Hopkins, pictorul newyorkez, pentru a înțelege toată importanța potențială a povestirilor fantastice restituite de răpiți, dintre care cele mai *faimoase* au fost prezentate în capitolele precedente. Cititorul trebuie să știe că au mai fost și altele, și mai halucinante, dar cele rezumate în această carte sunt, așa cred, suficient de reprezentative pentru ansamblu ca să constituie un eșantion cât se poate de valabil.

Așa cum a remarcat pe bună dreptate sociologul Thomas Eddie Bullard, interesul acestor relatări, chiar dacă nu reprezintă decât o sumă enormă de amăgeli, este că ne învață de o mie de ori mai multe lucruri decât mărturiile cu care aveam de-a face până acum. Niște amăgeli în mare parte, desigur, dar niște amăgeli care demonstrează că s-a început o manipulare la scara planetei, chiar dacă sunt vizate doar țările industrializate, în special Statele Unite.

Datorită muncii sale analitice asupra relatarilor răpiților, Bullard a dovedit că acestea erau coerente și aveau o structură de bază identică. Am văzut mai la început că oamenii de știință care i-au chestionat pe răpiți admit cu toții că, în general, martorii erau de bună-credință. Rămânea de comparat spusele lor cu alte mărturii, dar care?

Întâmplarea face ca să avem la dispoziție o adevărată sumă de informații susceptibile de a ne fi de folos în această privință și pe care avem tendința să le neglijăm în mod greșit. Este vorba de ceea ce au strâns la vremea lor folcloriștii profesioniști din legende, mituri și *basme*, care constituie bogăția patrimoniului nostru cultural. Folclorul din secolul al XVI-lea, secolul al XVII-lea și din prima jumătate a secolului al XVIII-lea, în ceea ce privește tradițiile populare ale țărilor europene, furnizează o materie primă care oferă similitudini tulburătoare cu relatările răpiților noștri.

Adevărul este că unii dintre strămoșii noștri par a fi avut contacte frecvente cu diferite forme aparente de viață inteligentă străină de a noastră, și asta până în zorii epocii care a prefigurat apariția revoluției noastre industriale și tehnologice. Ei dădeau acestor ființe numele de *oameni din țara zânelor*. Povestirile populare ne-au descris zânele ca fiind niște femei frumoase, îmbrăcate luxos și împodobite cu giuvaieruri, ținând în mâini faimoasa baghetă magică. Nimic din toate astea nu se întâlnește în povestirile folclorice care vorbesc despre *oamenii din țara zânelor*.

Trebuie să uităm mentalitatea care predomină în lumea științifică, conform căreia aceste mărturii nu sunt decât niște ficțiuni datorate imaginației fără limite a oamenilor dornici să-i înspăimânte sau să-i minuneze pe naivii care acceptau să-i asculte. Sunt de acord că există și înfrumusețări încântătoare și naivități fără interes științific. Este nevoie de toate astea pentru a face o lume, chiar și de minciuni frumoase, și cred că n-o să mă

contrazică chiar CNES-ul (Centrul Național de Studii Spațiale de la Toulouse) având în vedere comportamentul lui în cazul din 5 noiembrie 1990... Dar dincolo de toate astea există un fond de adevăr care ar trebui să se poată găsi, cel mai bun argument pe care-l pot propune în sprijinul acestei aserțiuni fiind cel al unui specialist, unul dintre cei mai buni ai vremii sale, W.A. Evans-Wentz, care scria din 1911:

„De acum înainte trebuie să nu mai considerăm termenul feerie ca fiind sinonim cu himeră, nerealitate, absurditate. Nu trebuie să ne mai gândim la credința în zâne ca fiind o formă de credință fără fundament bazată pe născocirile minții. În rezumat, trebuie ca spiritul obișnuit neceltic să poată face el însuși o readaptare la un nou mănunchi de fenomene, care, ținând cont de ignoranța noastră, posedă un conținut ce a scăpat atenției noastre, de teama ridicolului și a disprețului care discreditează orice «superstiție».”

Oamenii de știință, oricât de respectabili ar fi, sunt paralizați de constrângerile conceptuale impuse de dogma în vigoare. Când acceptă să facă o derogare, punându-și astfel cariera în pericol, izolează fenomenele în limitele pe care și le-au autorizat și nu acceptă pentru nimic în lume să treacă dincolo de ele. Cunosc un om de știință care admite ozn-urile, dar numai atunci când sunt rotunde. Altul este convins că e vorba de extratereștri și refuză să mai aibă în vedere și o altă posibilitate.

Un om de știință spaniol, considerat totuși foarte competent, respinge categoric răpirile. Un belgian este atât de plin de importanța pe care a căpătat-o grupul său în ochii puterilor publice – în urma valului care s-a produs în țara lui – încât neagă cu bună știință incidentele care au avut loc în Franța la 5 noiembrie 1990!

Poveștilor cu zâne și cu extratereștri, oamenii de știință le preferă ecuațiile. Poate că au dreptate, dar din ceea ce va fi expus mai jos, cititorul va avea posibilitatea să creadă că respectivii greșesc.

Apropierea de fenomenele legate de ozn-uri necesită deseori cercetări care ies din cadrul regulilor stabilite în domeniul ştiinţific. A te mulţumi să utilizezi uneltele puse la punct de ştiinţă nu este suficient, pentru că ozn-urile transcend fizica noastră cu mai multe nivele, ceea ce face practic zadarnică orice tentativă de a-i stabili natura. Asta ar fi ca şi cum am studia găurile negre cu lornionul. Evident, există totuşi câteva înregistrări radar recente, realizate în Belgia, care au dus la nişte rezultate uimitoare.

Mijloacele ştiinţifice clasice fiind în cazul nostru inutile, ne rămân mărturiile din trecut (în stare brută, aducă neimpregnate de aporturi exterioare, ca cele pe care ni le oferă cultura noastră hipermediatizată), cel puţin acelea care evocă răpirea şi transportarea într-o altă lume, în ţara zânelor.

Jacques Vallée s-a aplecat asupra acestei probleme în cartea sa, *Passport to Magonia*, dar nu s-a putut sprijini decât pe întâlnirile de gradul trei, deoarece nu a dispus la vremea aceea de elementele obţinute între timp de la răpiţi (în vremea aceea nu se cunoştea decât cazul Hill). Totuşi efortul său a fost determinant pentru trasarea unui nou drum de cercetare.

Cu întâlnirile de gradul patru, acest drum se lărgeşte şi devine mult mai *carosabil*, dacă îmi permiteţi această expresie, căci asemănarea lor cu povestirile din folclorul vechi este atât de frapantă, stupefiantă chiar, încât orice idee de simplă coincidenţă nu poate fi decât respinsă.

BAZELE CERCETĂRII MELE

În tabelul care urmează am strâns patruzeci de trăsături particulare caracteristice osaturii răpirilor moderne ce se regăsesc în lucrările specializate despre folclor care acoperă o perioadă cuprinsă între secolul al XII-lea şi secolul al XVIII-lea şi care privesc numai etniile din Europa. Acest număr, care nu este exhaustiv, nu a fost stabilit astfel decât pentru a oferi un element din care să se poată trage nişte învăţăminte.

TABEL COMPARATIV ÎNTRE ÎNTÂLNIRILE DE GRADUL III ŞI IV VECHI ŞI MODERNE

Elemente moderne de bază (neexhaustive)	Elemente citate în folclorul vechi*			
	Evans-Wentz	Keightley	Arrowsmith	Briggs
Răpiţi voluntari	296		56	
Răpiţi vindecători, profeţi...		352	20, 150	239
Răpiţi care au murit		470	19, 21, 74	
Amnezie	39, 346		28	
Aparitii/dispariţii				
Vizibili/invizibili	114, 121, 145, 219	175, 207, 354	21, 55, 73, 74	98
Avertismente, ameninţări			56, 224	
Vite răpite		165, 166	145, 150, 189	154
Vite asasinate	105, 121	352, 390	19, 81, 150	
Cecitate temporară sau parţială		311	50	240, 297, 350
Control asupra oamenilor			140, 198	
Creaturi după standardul uman	147	96	21, 33, 157	137
Creaturi pitice macrocefale			166, 246	
Creaturi pitice cu gheare			47, 66, 157	
Creaturi păroase	211		49, 74, 78, 157	
Creaturi umane şi pitice	147			
Creaturi jumătate-animal		432	43, 74, 82, 266	
Creaturi bine intenţionate			30, 33, 39	
Creaturi rău intenţionate			20, 29, 43	

* Cifrele trimit la pagina lucrărilor citate mai sus

Deplasări ultrarapide	211	431	25, 239	
Aprecieri despre Dumnezeu şi religie		385		
Etica şi dreptul creaturilor				153, 154, 158
Levitaţie			227	149, 353
Afecţiuni vindecate	43	431	46	
Afecţiuni provocate		78	105, 150, 198	
Missing time	281			126, 398, 422
Misiunea creaturilor	72, 73, 90, 252			66, 421
Lumi relativiste	113 135, 145, 296	124, 175, 386		126, 398, 422
Lumi subterane	289, 338, 311		21, 43, 55	
Paralizie	47	363	20	
Pereţi de apă traversaţi	67	175, 217	25	
Puteri hipnotice			74, 150	
Previziuni ale viitorului, profeţii	211	81, 96, 420	76, 77	
Progenituri hibride			76	156, 298
Reproducere, sustentaţie	73	432		66, 394
Vise şi coşmaruri provocate		176	105, 122, 173, 187	
Sex, sexualitate, violuri	64		105, 126, 157, 198	
Transă	69, 181, 275, 356	123		
Transfer mental, telepatie	47, 64, 120			
Transportare neexplicată	167, 335			
Viziune privilegiată	60, 65, 68, 69			

Referințele la cazurile vechi au fost luate din următoarele lucrări:

① Evans-Wentz, W.A., *The Fairy Faith in Celtic Countries*, New York, Library of the Mystics Arts, 1990. Ediția originală în 1911.

② Keightley, Thomas, *The Fairy Mythology*, Londra, Wilwood House, 1981. Ediția originală în 1892.

③ Arrowsmith, Nancy, *A Field Guide of the Little People*, New York, Simon & Schuster, 1976.

⑤ Briggs, Katharine, *An Encyclopedia of Fairies*, New York, Pantheon Books, 1976.

Elementele de comparație referitoare la cazurile moderne au fost prezentate în capitolele precedente, studiul cel mai consistent și care strânge două sute șaptezeci de cazuri este opera lui Thomas Eddie Bullard, sociolog specializat în folclor, din Bloomington (Indiana). Este vorba de o lucrare de o mare rigoare științifică incluzând o muncă analitică draconică, singura de acest gen după cunoștințele mele.

Toți parametrii cazurilor moderne se regăsesc în cazurile vechi, cu o singură excepție, *ozn-ul*, element foarte important care îmi va permite să pornesc fără probleme majore pe un drum pe care l-am întrezărit vag în urmă cu vreo zece ani, dar pe care nu mă putusem aventura din lipsă de date.

Dacă ozn nu figurează în răpirile vechi, asta înseamnă că răpitorii puteau să se lipsească de el. Și dacă puteau să se lipsească ieri, pot la fel de bine să se lipsească și azi, decă ozn-ul nu este decât un accesoriu, o unealtă, o momeală pentru a ne înșela mai bine, și nu o navă spațială, nici măcar o navă aeriană în sensul înțeles de noi. Poate că nu e decât un mijloc de comunicare. Pentru unii nu va fi ușor să accepte această idee, dar dacă eu am reușit să o integrez în conceptele mele, înseamna ca și alții ar trebui să poată.

Prin urmare există cele mai mari şanse ca inteligenţa care interferă cu societatea noastră omenească să nu fie separată de noi de ani-lumină, ci de o barieră şi mai greu de trecut, o barieră care ne separă de o dimensiune diferită de a noastră, un alt spaţio-timp.

O TEMATICĂ PARALELĂ

Ţara zânelor a fost localizată de către toate etniile vechi ale Europei şi chiar ale Orientului Mijlociu şi ale Orientului (cele trei mari leagăne ale civilizaţiilor şi religiilor omenirii), în funcţie de epocă, de ţară şi de cultură, în locurile următoare:

① în subsol 70%;
② în mări 15%;
③ în *cer* 15%.

Procentajele datelor sunt aproximative, dar ele oferă o idee despre sistemele de credinţe în vigoare aşa cum apar în cele patru lucrări citate.

Fiecare popor avea felul lui de a interpreta identitatea zânelor, dar în general toate le acordau puteri extraordinare („magice" în sensul în care depăşesc înţelegerea noastră) şi un statut de cvasi-imortalitate, sau cel puţin o longevitate cu mult superioară duratei noastre de viaţă. În toate folclorurile se arată că aceste creaturi, de obicei invizibile, aveau capacitatea de a se arăta ochilor noştri sub un aspect de aparenţă materială luând formele cele mai variate, deseori chiar la limita monstruozităţii.

În funcţie de culturi, aceste entităţi erau identificate astfel:

- semizei sau demoni (îngeri decăzuţi);
- elemente (spirite trăind într-un alt plan);
- oameni defuncţi (suflete fără trup).

Uneori se considera că aceste trei grupe coabitează, iar în anumite locuri apariţiile ce puteau fi semnalate erau asociate, după caz, cu Dumnezeu şi, mai des, cu Diavolul. Clerul, la rândul său,

pentru a-i speria pe creştinii naivi, nu ezita să le spună enoriaşilor că aceste entităţi veneau drept din iad. Mă refer mai ales la Biserica Catolică. După Reformă, pastorii protestanţi vor da dovadă de ceva mai multă moderaţie, unii dintre ei optând pentru purgatoriu.

Apariţiile de altădată se pot împărţi în două grupe principale:

① *fair folks* sau *light elves*, fiinţe binevoitoare;

② *dark elves*, fiinţe răufăcătoare.

Strămoşii noştri le clasificau deci în funcţie de comportamentul observat la entităţi, dar dacă luăm în considerare descrierile făcute se mai poate face o clasificare:

- fiinţe omeneşti după standardele noastre (însoţite de unii pitici);
- pitici, împărţiţi în mai multe grupe (creaturi hibride, jumătate oameni, jumătate animale) sau giganţi (uneori canibali, aceştia din urmă ţin esenţialmente de imaginaţia umană).

Fiinţele omeneşti după standardele noastre interveneau rareori în mod direct în viaţa societăţii; ele sunt totdeauna descrise ca fiind stăpânele celorlalte creaturi. Numai răpiţii aveau de-a face cu ele, şi au fost descrise atât fiinţe masculine cât şi feminine. Cei mai mulţi pitici par fie asexuaţi, fie masculini, dar anumite grupuri precise sunt prezentate ca având reprezentanţi de ambe sexe.

Toate creaturile pitice şi hibride apar ca fiind servitorii stăpânilor cu aspect omenesc, sau ocupă cel mult un rang inferior în ierarhie. De exemplu, toţi răpiţii sunt duşi în ţara zânelor de nişte creaturi pitice, de cele mai multe ori asexuate sau masculine, ceea ce arată foarte clar statutul lor subaltern, situaţie care nu transpare decât pentru contacte ce corespund cu cele pe care în zilele noastre le numim „întâlniri de gradul trei", adică atunci când entitatea vine la iniţiat pentru a îndeplini o acţiune oarecare, dar fără să-l răpească.

Toate creaturile subalterne sunt dotate cu puteri fantastice, diferențiate însă după grupele din care fac parte. Printre ele figurează și posibilitatea de a se arăta oamenilor sub diferite forme, conform ierarhiei următoare:

- ființe care pot adopta o singură formă animală;
- ființe care pot adopta orice formă animală;
- ființe care pot adopta orice fel de formă.

Printre motivele invocate pentru explicarea răpirilor de indivizi pentru nevoile zânelor se numără:

- asigurarea supraviețuirii speciei lor intrată în declin;
- distrarea stăpânilor țării zânelor (muzicanți, etc.);
- furnizarea de sclavi.

Katherine Briggs citează un caz de copil hibrid născut dintr-o femeie (probabil răpită) și un *stăpân* (aproape exact ca în scenariul trăit de Kathy Davis, pe care l-am relatat pe scurt în *Ultra Top Secret*).

Pe de altă parte, toți autorii, fără excepție, vorbesc de substituiri de copii în leagăn, copilașii puși în locul celor adevărați fiind pricăjiți, bolnăvicioși și foarte greu de crescut. Mulți mureau, uneori pentru că părinții, dându-și seama că nu erau progeniturile lor, refuzau să aibă grijă de ei. Totuși, dacă acest copil era bine tratat, celălalt, cel adevărat, era înapoiat părinților!

În aceste relatări, puțini dintre cei răpiți erau restituiți mediului lor familiar, iar cei care erau se pomeneau în general confruntați cu o situație disperată, tragică chiar, despre care se va vorbi mai departe. Puținii care aveau șansa să nu trăiască un coșmar erau niște privilegiați: moașe sau doici cel mai adesea, ceea ce ne face să ne întrebăm dacă e vorba în privința lor de o ficțiune romanescă sau despre persoane condiționate mental ca să creadă că fuseseră duse în țara zânelor, fiind astfel amăgite în mod magistral. Înclin spre a doua soluție.

Într-adevăr, numai doicile și moașele au relatat această informație în legătură cu copiii hibrizi, iar dacă entitățile sunt capabile

să șteargă complet amintirile răpiților, înseamnă că aceste femei au fost manipulate mental pentru a fi în măsură să-și spună povestea, ceea ce ne determină să credem că e vorba mai curând de scenarii, de amintiri false implantate în minte.

Toți specialiștii sunt de acord că aceste creaturi se ocupau mai ales cu capturarea femeilor și bărbaților tineri precum și a copiilor. Mai erau învinovățite de furtul și uciderea vitelor, ceea ce implică eventuale mutilări ale unor bovine, dar nu am descoperit narațiuni detaliate care să le descrie cu precizie, folcloriștii fiind mai focalizați pe raporturile dintre oameni și zâne.

Cititorul care m-a urmărit până aici a fost cu siguranță frapat de similitudinea dintre ce s-a petrecut în urmă cu câteva secole și incidentele pe care le trăim în epoca noastră. În ciuda *„înfrumusețărilor"*, osatura inițială, trama poveștii nu variază și se suprapune exact peste modelul răpirii moderne, dacă exceptăm diferența pe care o constituie prezența ozn-ului.

De remarcat că răpirile din vremurile trecute aveau loc fără recurgerea la vreun obiect oarecare (baghetă magică sau altceva, care pare să fie o invenție a povestitorilor). Nu trebuie să confundăm istoriile care circulau (povești, epopei, legende) cu cele elaborate de tradiția populară. Primele s-au inspirat din celelalte, nu invers.

Acel *modus operandi* folosit pentru răpirea oamenilor și transportarea lor în țara zânelor rămâne necunoscut.

În această privință, cazul cel mai precis pe care l-am putut găsi este cel al numitei Anne Jefferies, care se situează în anul 1645, la St. Teath în Cornouailles. La nouăsprezece ani, ea a fost răpită în plină zi, pe când tricota sub un carpen situat în grădina părinților ei. Au apărut șase omuleți îmbrăcați în verde, unul dintre ei și-a pus mâna peste ochii ei și fata și-a pierdut cunoștința. A mai avut totuși senzația că este ridicată în aer de pitici, și aceeași operațiune s-a derulat și la întoarcere. Se pare că a fost răpită pentru a da laptele ei entităților.

În general, în sursele mele se spune că oamenii răpiți erau tineri și frumoși, destinați să fie „căsătoriți" cu cei din țara zânelor. Având în vedere pudibonderia și tabuurile în privința sexualității în vigoare la vremea aceea, putem presupune fără a risca să ne înșelăm că respectiva „căsătorie" ascundea probabil manipulări asemănătoare cu cele pe care le îndură femeile răpite de la acest sfârșit de secol.

O INFLUENȚĂ SECULARĂ

Tabelul pe care l-am întocmit rezumă perfect (ținând cont de perioadele mari pe care le acoperă respectivele lucrări) caracterul constant și repetitiv al acestui tip de evenimente. Dar nimeni nu va ști vreodată cu adevărat câte ființe omenești au putut fi *„răpite"*, nici de cât timp se perpetuează această situație. Când a început totul?

Se poate constata (lucru ciudat care apare mai ales din lucrarea lui Nancy Arrowsmith) că particularitățile proprii fiecărui tip de creatură, în special comportamentul ei, sunt percepute diferit în funcție de grupul social cu care erau confruntate aceste creaturi, sau mai curând cărora le era atașate (sau afectate, deoarece se pare că nu erau decât subalterne, ascultând deci de o voință ce emana de la o inteligență superioară ierarhic).

Într-adevăr, fiecare regiune din Europa (și chiar de dincolo de ea) dezvăluie o ființă diferită, chiar dacă rămâne apropiată de celelalte prin talie, malițiе și puterile ciudate de care dispune. Apar detalii referitoare la trăsăturile feței, hainele (acestea din urmă deseori similare cu cele pe care le poartă oamenii din regiunile respective). Asta se poate explica fie prin faptul că numitele creaturi i-au copiat pe indigeni, sau indigenii le-au determinat pe ele. Pare mai logic ca prima situație să fie cea bună, dar cititorul o poate prefera și pe cea de a doua, având în vedere exemplul foarte amuzant de mai jos.

În Italia, foclorul din diferite regiuni vorbeşte printre altele, de următoarele creaturi:

- *Lauru*, care-şi petrecea timpul făcând curte femeilor şi care, când îi refuzau avansurile, le provoca coşmaruri! (Arrowsmith, p.173);
- *Foletto*, care avea nevoi sexuale excesive, în aşa măsură încât femeile care-i respingeau propunerile galante erau răpite, torturate şi violate. Alte entităţi de acelaşi fel provocau maladii şi coşmaruri simplilor muritori, şi asta din aceleaşi motive (Arrowsmith, p.105).
- Pentru a-mi consola cititoarele, o voi cita şi pe *Aguana*, creatură feminină care răpea bărbaţii care îi provocaseră mânia... pentru a-i tortura şi a-i viola! (Arrowsmith, p.157).

Evident, folclorul stârneşte râsul, dar dacă presupunem că acesta nu era decât un scenariu pentru a le sustrage victimelor material genetic, ca în cazul doamnei Victoria şi a *„vecinului ei de masă"*, totul capătă o cu totul altă rezonanţă.

Creaturile ar putea folosi unele comportamente ale grupurilor etnice pe care *„le au în sarcină"* pentru a le copia, sau a adopta o atitudine precisă ce imprimă un caracter specific indigenilor din sectorul în care acţionează.

Pentru a-i linişti pe eventualii cititori italieni care s-ar simţi jigniţi de această aluzie la o trăsătură care le este recunoscută în lumea întreagă (nu înclinaţia de a viola femeile, ci de a le face o curte asiduă, oriunde şi în orice moment), voi cita singurul exemplu de acelaşi gen pe care l-am putut găsi privitor la o altă ţară, Grecia, în persoana unei creaturi numită *callicanţaroi*, care practica violul femeilor aşa cum îşi practică oamenii de ştiinţă specialitatea: cu rigoare şi vigoare. Acest lucru era cu atât mai uşor cu cât era dotată cu nişte testicule atât de dezvoltate încât erau *„totdeauna vizibile"*! (Arrowsmith, p.125).

Mentalitatea creaturilor este total diferită de a noastră. Este insesizabilă, imprevizibilă, deconcertantă, uneori la limita absurdului. Ele anunţă nişte lucruri pe care nu le realizează sau o fac diferit de ceea ce lăsaseră să se prevadă. Fac promisiuni pe care rareori şi le respectă, ca să nu spun niciodată, iar oamenii care au avut de-a face cu ele au avut mai mult a se plânge decât a se felicita pentru asta.

Creaturile au o concepţie despre pedeapsă şi recompensă imposibil de înţeles. Pedepsele sunt foarte exagerate faţă de greşeala comisă, uneori pline de cruzime (membre rupte, orbire temporară sau definitivă, boli incurabile, moarte fulgerătoare).

În general, numita greşeală, deseori legată de o interzicere sau de un tabu care a fost încălcat (un aliment care nu trebuia mâncat, un sipet ce nu trebuia deschis, un cuvânt care nu trebuia pronunţat, etc.), este foarte neînsemnată.

Cât priveşte recompensele, ele se înscriu într-o ordine greu de stabilit, serviciul adus nemeritând atâta generozitate (maladii vindecate şi alte *„miracole"* de acelaşi gen, abundenţa, chiar supraabundenţa recoltelor, etc.). Când e vorba de bani, acestui elan de generozitate i se asociază deseori un act maliţios. Persoana care primeşte bogăţia constată sosind acasă că totul s-a transformat în obiecte obişnuite fără nici o valoare.

Sunt conştient de caracterul foarte general al acestei fişe, dar trebuie să ştim că răpiţii înapoiaţi mediului lor sunt în număr prea mic pentru a avea norocul de a strânge mai multe detalii. Iar contextul epocilor respective nu se preta la divulgarea mărturiei lor.

Anne Jefferies, după *„răpire"*, a început să ghicească viitorul şi să vindece afecţiunile prin atingere cu mâinile. Ea a fost acuzată de vrăjitorie şi de legături cu diavolul, apoi a fost aruncată în închisoare în 1646, temnicerul primind ordin să nu-i dea de mâncare. A fost eliberată în 1647, fără să se indice timpul petrecut în închisoare, dar se spune că a fost transferată la un moment dat la domiciliul primarului din Bodmin unde a suportat încă un post

forțat, fără ca asta să-i altereze sănătatea. Un caz cu efecte fiziologice într-un fel.

Până la urmă a fost eliberată, s-a căsătorit și a trăit aparent în liniște cel puțin până în 1696, când aflăm din scrisoarea unui prieten că este încă în viață (Briggs, p. 241).

În Irlanda, unde folclorul este de o bogăție exuberantă, printre numeroșii *little people* exista un grup pe care indigenii îl numeau *sidhes* (se pronunță *șis*) sau *daoine sidhes*. Ei stăteau liniștiți atâta vreme cât nu erau încălcate anumite tabuuri, dar când erau, reacționau cu multă violență. Atunci provocau boli, își paralizau victimele, ba chiar le trimiteau *ad patres*. Bineînțeles, puteau să și răpească bărbați pentru a face din ei sclavi și femei pentru a face din ele concubine.

Lucru foarte important, răpiții care ședeau scurtă vreme în lumea lor, reveneau total transformați. Sau erau nebuni, sau căpătau capacități de clarviziune, vindecau anumite boli, sau deveneau profeți...(Arrowsmith, p.20).

W.A. Evans-Wentz afirmă că a întâlnit un țăran devenit profet după ce a avut contacte cu cei din țara zânelor, care i-a făcut următoarea confidență: *„Aceste ființe nu-și divulgă toate secretele și sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg în legătură cu ele. După cum nu sunt sigur că tot ce-am aflat despre ele ar fi exact."*

Parcă seamănă cu spusele unuia din răpitorii polițistului Herbert Schirmer: *„Ar trebui să ne credeți puțin, dar nu prea mult!"*

Aparițiile și disparițiile subite, ca și deplasările aproape instantanee ale creaturilor, sunt detalii ce pot fi găsite la toți folcloriștii. Evident, nici unul nu vorbește de materializare și de dematerializare, dar toți, trebuie să știm asta, se rezumă la fapte, evitând să le interpreteze, mulțumindu-se să redea traducerea originală: puterile *„magice"*.

Oamenii capturați de *little people* erau duși în *lumea cealaltă* după un *modus operandi* care niciodată nu a putut fi descris cu precizie. Unele povestiri vorbesc de pereți stâncoși și de suprafețe de apă traversate fără nici o greutate, corpurile pătrunzând prin solide și prin fluide la fel de ușor cum ai trece printr-o perdea de fum.

Răpiții moderni au trăit această experiență, sau cel puțin își amintesc că au fost confruntați cu situații asemănătoare. Așa s-a întâmplat cu doamna Shirley Coyne, din Flushing (Michigan) care a trăit câteva întâlniri de gradul patru, la intervale mari de timp, și care a fost într-o zi răpită de acasă, creaturile venite s-o ia făcând-o să treacă prin ușile apartamentului fără să mai încerce să le deschidă.

Amintiții *foletti* se deplasează într-un vârtej de vânt. În Sicilia, *macinghe* este o creatură din familia acelor *foletti* eolieni (cunoscuți drept violatori de femei). În Sardinia, în vârtejurile curenților de aer călătorește *sumascazzo*, în Calabria comportându-se la fel numitul *mazzamarelle* (Arrowsmith, pp.28-29).

În Scandinavia, *trolli* erau niște pitici de mai multe feluri. În 1660, aproape de Raguna, un *troll* local numit *Vettar* (spirit) a răpit-o pe soția unui fermier, pricepută la nașteri, pentru, i-a spus el, *„a-mi ajuta nevasta, pe care au prins-o durerile facerii, să aducă pe lume copilul nostru"*. Femeia s-a achitat de sarcină, a refuzat mâncarea oferită de creatură drept recompensă și a fost adusă înapoi acasă. Ea i-a explicat bărbatului ei că atât la dus cât și la întors avusese impresia că fusese *„transportată în vânt un moment"* (Keightley, p. 123).

În Scoția, un țăran, care se dusese să-și ia caprele de la păsune, nu departe de fermă, s-a văzut înconjurat de un nor de ceață și s-a pomenit în țara zânelor (Keightley, p. 390).

Strămoșii noștri acordau zânelor capacitatea de a provoca furtuni, ploi, grindine, zăpadă precum și cutremure de pământ, deci stăpâneau complet forțele naturii. Trecerea prin materie era o putere a creaturilor admisă în numeroase țări, ca să nu spun în

toate. Şi nu ofusca pe nimeni în mediile esenţialmente rurale unde această credinţă era solid înrădăcinată.

INTERESUL PENTRU VITE

Poarta lumii fantastice se va întredeschide cu încă puţin. Cititorul nu trebuie să piardă din vedere că acest univers pe care încercăm cu stângăcie să-l înţelegem este mai ales *o lume de iluzii.*

În perioada în care s-au petrecut aceste fapte, oamenii erau şi mai nepregătiţi decât noi pentru a le înţelege, interpretându-le în felul lor. De unde şi traducerile pitoreşti de care nu era străină spaima pe care o provoca religia.

Câmpul de interes al celor din ţara zânelor îl constituiau mai mult etniile cu vocaţie rurală şi activităţi de fermă decât oraşele. Tot felul de pitici erau protectorii recoltelor şi ai vitelor, dar aveau sub supraveghere şi mediul înconjurător sălbatic, ca în Rusia unde numitul *leşi* avea sarcina să vegheze asupra pădurii şi a animalelor care trăiau în ea (Arrowsmith, p. 140).

Dintre toate animalele domestice menţionate în poveştile folclorice, cel mai des apare rasa bovină. Acest element m-a frapat din cauza mutilărilor de animale amintite în mărturiile contemporane. Tot ce am găsit în foclor în această privinţă s-ar putea să pună în discuţie toate ideile noastre dobândite despre acest tip de incidente.

Furatul vitelor era o practică obişnuită a creaturilor, el situându-se pe locul trei după furtul de copii şi de tineri (mai ales de tinere). Practic nu am întâlnit capturarea altui fel de animal, dar cercetările mele, este adevărat, s-au limitat doar la aceste patru lucrări.

Am întâlnit cazuri de bovine şi de cai ucişi de poporul din ţara zânelor în Scoţia, conform mărturiei domnului Campbell, nouăzeci şi patru de ani, din Barra, care a fost chestionat de Evans-

Wentz în timpul investigației asupra acestor ființe misterioase. Același autor semnalează cazul unei vaci care a căzut moartă pe loc după ce-a fost atinsă de o creatură cu o aparență feminină (care a traversat apoi o zonă mlăștinoasă, fără dificultate, pe acolo pe unde un om normal nu ar fi putut trece). Acest incident a fost relatat de mătușa unui anume Samuel Leece, din insula Man. Faptul a fost interpretat de observatoare și de familia ei drept un act de vrăjitorie.

Relatări de acest gen, nu prea convingătoare, sunt de acord, găsim o sumedenie, și fusesem înclinat să nu mă mai ocup de ele până în ziua când am dat peste un lucru care m-a făcut să sar ca un arc.

Este vorba de cazul fermierului din Auchriachan, comitatul Strathavon din Scoția, care a fost transportat în țara zânelor într-un nor de ceață.

A fost răpit în plină zi și s-a pomenit brusc în întuneric, complet pierdut, incapabil să se orienteze, fără nici un punct de reper. Atunci a zărit o lumină, s-a îndreptat spre ea și a ajuns la ușa unei case în care a bătut. I-a deschis o femeie în care a recunoscut pe una din vecinele lui decedată de puțină vreme. Ea i-a explicat că se afla în serviciul celor din țara zânelor și că acea casă le aparținea. Femeia i-a spus după aceea că singura lui șansă de a se întoarce la nevasta lui era să se ascundă de proprietari. Și, pentru că respectivii tocmai trebuiau să se întoarcă acasă, femeia l-a ascuns într-un colț al încăperii, apoi au apărut și stăpânii cerând de mâncare. În grupul noilor sosiți se afla un individ căruia fermierul îi cauzase un oarecare prejudiciu în timpul vieții. Respectivul, vorbindu-le tovarășilor lui de vechile lor certuri, a adăugat: *„Acum când nu mai e la el acasă, să profităm de absența sa, să-i luăm boul preferat și să-l mâncăm"*. Zis și făcut. Boul apare – nu se spune cum – e ucis sub ochii proprietarului, e pregătit și, în timp ce grupul se ghiftuiește, prietena defunctă a fermierului face în așa fel ca să-l scape.

Ceața în care reintrase s-a luminat, apoi s-a risipit și au apărut luna și stelele. În curând a ajuns acasă și s-a interesat de bou. Fiul său i-a răspuns: *„E cât se poate de sănătos. – Atunci, izbucnește tatăl, asta înseamnă că boul care e în staulul nostru nu e deloc un produs al zânelor!"*

Familia se repede în staul și găsește boul întins pe jos, fără viață. Cadavrul a fost aruncat după aceea la poalele unei coline, unde a rămas intact, căci, precizează naratorul, *„nici câinii și nici pisicile n-au vrut să mănânce din el".*

Dacă această povestire se referă la un fapt trăit, este evident că fermierul nu a fost răpit fizic, ci mental. Paralela cu relatarea doamnei Doraty este delicat de stabilit, dar, la urma urmelor, în epoci diferite, iluzii diferite.

Inteligența care trage sforile marionetelor umane adoptă iluziile în funcție de:

- contextul cultural și social;
- conceptele martorilor;
- nivelul tehnologic al epocilor respective;
- amintirile personale ale martorilor.

Cadavrul de care nu s-au atins carnivorele este cu siguranță elementul care conferă acestui caz pecetea de verosimilitate. Dar aici apare o noțiune uluitoare: animalul produs de zâne. Azi i-am zice *clonă.*

Dar lucrurile nu se termină aici! Să nu uităm că din 1988 omul produce clone de bovine!

Keighteley, amintește două relatări impresionante care, luate izolat și fără cunoașterea cazului prezentat mai sus, ar putea să treacă complet neobservate.

Amândouă se referă la *trowii* din insulele Shetland, situate în nordul Scoției. Prima spune că *trowii* au obiceiul, când organizează banchete, să se servească cu carne de vită și de oaie de la indigenii care se ocupă cu creșterea vitelor. Dar se face o precizare. *„Cu aceste ocazii, «trowii» înșeală ochii proprietarului*

cu ceva ce seamănă exact cu animalele pe care le-au capturat, şi care mai târziu piere în urma unei morţi violente sau a unui accident. În astfel de cazuri, carnea acestor animale care mor de o moarte bruscă sau violentă nu este considerată bună pentru consum".

Textual *Clone or not clone?* Alegeţi...

În cel de al doilea caz, un fermier din Shetland a fost capturat într-o zi în acelaşi timp cu una din vacile sale care, îşi zicea el, era destinată unui banchet al celor din ţara zânelor. Credea că e pierdut şi nu se va mai întoarce niciodată la ferma lui, când o femeie *trow*, căreia îi stârnise simpatia, i-a dat posibilitatea să se întoarcă la el acasă. Când a ajuns la fermă, omul a avut marea surpriză să afle că în momentul în care el însuşi a zărit vaca *„pătrunzând în colină"* (unde se considera că se află ţara zânelor), câţiva martori aflaţi nu departe de acolo au văzut animalul căzând peste stânci.

Cunoscând aceste elemente de straneitate pe care le prezintă, cum putem interpreta aceste relatări?

① Dacă răpirile sunt iluzorii, clona este şi ea iluzorie, iar vita găsită moartă este cea adevărată. Doar dacă nu cumva...

② Credinţa populară din vremea aceea asocia aceste incidente cu substituirea vitelor adevărate cu altele necomestibile. Erau substituiţi şi copiii din leagăn, dar, în anumite cazuri precise, s-a efectuat o restituire. E vorba de o constantă de care trebuie să ţinem cont.

③ Ultima relatare poate să sugereze o răpire fizică, dar ne lipsesc prea multe detalii pentru a o considera ca atare. Vita care a fost observată căzând peste stânci în loc să dispară în colină ar fi atunci o clonă în cazul în care animalul a fost şi el răpit fizic. Nu ne putem pronunţa, dar dacă a existat o substituire reală a vacii cu un produs al zânelor, asta ar putea să explice unele anomalii descoperite în cazurile actuale ale mutilărilor de vite. O ipoteză ce nu trebuie neglijată.

Autorii citați fac aluzie și la săgețile elfilor, pe care simplii muritori îi considerau niște spirite invizibile. Aceste „săgeți", considerate otrăvite, omorau vitele indigenilor care ofensaseră poporul din țara zânelor. Rănile erau imperceptibile. Excepție făcând oamenii care aveau darul clarviziunii recunoscut de toți. Keightley precizează că cei care aveau un „al doilea văz" erau niște privilegiați care, spre deosebire de oamenii obișnuiți, erau capabili să-i vadă pe cei din țara zânelor și că aceste săgeți mortale pentru vite erau foarte cunoscute în Scoția, în Anglia și în Irlanda.

În Elveția, piticii locali (cu nume diferite în funcție de canton) cereau produse lactate pentru a permite fermierilor să-și ducă vitele la păscut în locuri cunoscute ca periculoase pentru vite. Protejau caprele sălbatice de vânători.

Iată o întâmplare ciudată care ar trebui să-i aducă aminte de ceva cititorului:

Un vânător perseverent care urcase pe munte dimineața foarte devreme a dat peste un grup de capre sălbatice. Și-a încărcat arbaleta, pregătindu-se să tragă, când un strigăt cumplit venind dinspre stânci i-a întrerupt gestul. S-a întors și a zărit un pitic hidos care ținea în mână un topor gata să lovească. Povestea se termină tragic. Omul, care promisese să nu mai vâneze în schimbul furnizării săptămânale a unei capre moarte, moare aruncat înr-o prăpastie de creatura respectivă.

Produsele zânelor pier de moarte violentă și nu se consumă. Putem să facem o apropiere între aceste „dubluri" și copilașii substituiți pe care anglo-saxonii îi numeau *changelings*, cuvânt conceput special pentru această împrejurare, pe care-l găsim și acum în dicționarele moderne, atât de importantă e prezența lui în povestirile folclorului vechi. Definiția din Harrap's Shorter (reeditat în 1989) sună astfel: *„Changeling: copil de zână, substituit unui copil pe care l-a furat".*

Când facem apropierea acestui tip de incident de mutilările de vite din vremea noastră, înregistrate în special în Statele Unite și Canada (care au o moștenire culturală esențialmente anglo-saxonă, ceea ce nu e neapărat chiar o întâmplare), regăsim, ca și în răpiri, o tramă de bază care nu variază, și asta în ciuda adăugirilor datorate transmiterilor orale succesive.

Cum se face că niște grupuri sociale formate din indivizi inculți și puțin evoluați, separați temporal și geografic, sunt în stare să vorbească de duplicarea unor ființe vii în epoci în care se vâna cu arcul sau cu arbaleta?

Asta s-ar putea să demonstreze că au fost confruntați cu o situație foarte precisă, reală, chiar dacă e învăluită în negura ficțiunilor omenești și a iluziilor supraomenești. Să nu uităm că avem de-a face cu un element de natură fizică: cadavrele bovinelor ignorate de animalele carnivore. Asta nu mai e o iluzie, ci o *realitate.*

ANOMALIILE TEMPORALE

Am subliniat mai înainte absența ozn-urilor din folclorul vechi (dacă exceptăm fenomenele luminoase aeriene de tipul *sferă de foc*, care abundă mai ales la anglo-saxoni). De ce cei care le dirijează se puteau lipsi de ele ieri și azi nu mai pot? Poate că după cel de al doilea război mondial a intervenit o nouă manipulare, adaptată acelei nevoi aflată adânc în conștiința noastră colectivă, care ne forțează să ne întoarcem privirile spre stele și care a reapărut o dată cu reușitele noastre spațiale. Sau poate dintr-un motiv mai imperativ.

Într-adevăr, explicația ar putea foarte bine să se găsească într-o situație dramatică cu care s-au confruntat mulți răpiți la întoarcerea din țara zânelor: anomaliile temporale.

Nefericiții, deși nu au beneficiat decât de o ședere scurtă în acea *altă lume* misterioasă (între câteva minute și o zi, după caz), reveneau și constatau schimbări serioase. Timpul pe Pământ

trecuse mai repede. Se scurseseră câteva luni, ani, chiar câteva secole. (Recordul actual cunoscut, care este de trei secole, este tratat în mod special într-o lucrare a lui Michel Picard.)

Când reveneau acasă, deseori se întâmpla ca respectivii să nu mai cunoască pe nimeni şi nimeni să nu-i recunoască; părinţii muriseră iar fraţii şi surorile dispăruseră; casa era ocupată de altcineva sau căzută în ruină. Cei care se întorceau după câţiva zeci de ani, cuprinşi de disperare, îşi pierdeau minţile, sau mureau de durere. Cei care reveneau după câteva secole îmbătrâneau subit când îşi descopereau nenorocirea, alţii se prăbuşeau în ţărână.

Aceşti răpiţi – putem să fim convinşi definitiv de acest lucru – nu au fost înşelaţi de o iluzie mentală, ci au fost într-adevăr sustraşi fizic mediului lor familiar. Mergând mai departe cu raţionamentul, ne-am putea sprijini pe această particularitate pentru a emite postulatul conform căruia o răpire din vechime nu a fost realizată în mod fizic decât atunci când apare o anomalie temporală, celelalte nefiind decât amăgeli psihice subtile producătoare de iluzii.

Astfel de întâmplări nu apar numai în folclorul anumitor ţări europene. Şi în Biblie găsim câteva, ceea ce ar putea să situeze manifestările acestei inteligenţe necunoscute foarte departe în timp. Şi Japonia furnizează un număr important de legende, precum cea a eroului Urashina Taro, care era amantul unei „zâne a mărilor" (o *sirenă* locală) şi care, deşi foarte tânăr, a murit de bătrâneţe la întoarcerea dintr-o călătorie la amanta lui pentru că a încălcat un tabu: un sipet cu *„anii lui de viaţă"* pe care nu trebuia să-l deschidă (Briggs, p. 399).

Am putut să localizez vreo treizeci de exemple mai mult sau mai puţin detaliate de anomalii temporale, lungimea relatării depinzând mai ales de înfrumuseţările în care a fost învesmântată trama de bază, uneori acoperită de tot când relatarea e legendară, cum e cazul epopeii arthuriene. Dar aş vrea să citez aici *in extenso* un exemplu deosebit de semnificativ, pe care-l iau din lucrarea lui Evans-Wentz, care a strâns şi el şaptesprezece cazuri de acest fel.

„Răpirea unui tânăr căsătorit:

Am auzit de la niște persoane în vârstă povestind că într-o zi doi tineri proaspăt căsătoriți se aflau în drum spre casa părinților fetei. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, mirele mergea singur în spatele procesiunii când s-a pomenit în fața unei zâne care locuia în apropiere și care l-a răpit și l-a dus la casa ei. Nimeni nu a putut să găsească locul unde era reținut tânărul și în curând s-a risipit orice speranță de a mai fi revăzut în viață. Bărbatul a rămas cu zânele atât de multă vreme încât atunci când s-a întors la el în ținut, în absența lui se succedaseră deja două generații. Satul în care locuia familia soției sale aproape că se golise de populație și cele mai multe case se aflau în ruină de peste douăzeci de ani. Dar cu el lucrurile erau cu totul altfel. Avea impresia că petrecuse doar câteva ore acolo unde fusese dus, și rămăsese la fel de tânăr și de viguros ca atunci când fusese capturat."

Această relatare a fost obținută de W.A. Evans-Wentz prin viu grai de la un anume Murdoch MacLean, din Barra, lângă Upper Borve, Scoția. Cu alte cuvinte, e vorba de o narațiune care nu a fost niciodată publicată, ci doar a fost colportată într-un mediu rural izolat (o regiune muntoasă), fără să sufere alterări sau înfrumusețări cu adevărat majore. Nu se spune nimic de eventualele amintiri memorate de acest martor, și lucrul nu este deloc uimitor în măsura în care majoritatea celor confruntați cu această situație, ca să nu spun toți, nu au mare lucru de spus, sau preferă să tacă.

Evans-Wentz precizează: *„O femeie pe care am cunoscut-o a pretins că a uitat totul despre experiența pe care o trăise în țara zânelor, un prieten mi-a spus însă că a auzit-o într-o zi spunând că nu uitase nimic dar că nu ținea să-și povestească amintirile."*

Un blocaj psihologic potrivit pe psihicul martorului, fie indus, fie calculat de inteligența care trage sforile pentru ca răpitul să creeze singur acest blocaj în funcție de conceptele lui. Absurditatea iluziilor implantate în mintea unui răpit poate să-l îndemne pe acesta să-și țină gura. Lucru valabil și în zilele noastre, când răpitul insistă să i se păstreze anonimatul. Imaginați-vă ce se putea întâmpla într-o epocă mai îndepărtată, când orice eveniment fantastic presupunea un privilegiu din partea Domnului... sau legături cu diavolul! E bine să se observe că toate contactele cu entitățile-zâne aveau mai curând o conotație diabolică decât divină, cel puțin pentru oamenii Bisericii, iar această *„semnătură"* era și mai notabilă în poveștile cu *„transportul la sabat"*, absența imposibil de explicat fiind pusă neapărat pe seama unei reuniuni *„neortodoxe"*. De aici tot felul de încercări fizice absurde și cumplite, precum aruncarea inculpaților în apă cu mâinile și picioarele legate să se vadă dacă se vor menține la suprafață, sau înțeparea cu acul pentru a găsi pe corpul lor câteva zone de insensibilitate indicând *„pecetea diavolului"*. Puțini reușeau să scape de toate aceste chinuri, marea majoritate a celor acuzați de vrăjitorie de către Inchiziție ajungând cu rapiditate pe rug!

ÎNVĂȚĂMINTELE CARE SE POT TRAGE

Răpitorii nu vin în mod obligatoriu de pe o planetă îndepărtată. Ei pot, după cum a spus foarte bine Jacques Vallée, să apară *de oriunde și oricând.*

Răpitorii nu ne vizitează din 1947, 1897 sau de la apariția lui Isus, ci *ei au fost dintotdeauana aici.* Din această perspectivă, mitologia greacă, aparținând unei mari civilizații, poate că nu este decât o formă de folclor care disimulează niște adevăruri strigătoare. Dacă inteligența care se află la originea acestei manipulări gigantice a hotărât să rămână ascunsă ochilor noștri,

atunci e probabil că, cu cât vom progresa în cunoașterea universului nostru, cu atât mai mult adevărul ne va fi ascuns. Ceea ce știau vechii greci despre componentele universului se limita la idei teoretice și, deși au fost capabili să dea filozofi mari, matematicieni excelenți și profesori remarcabili în diferite arte, mai ales în secolul lui Pericle, apropierea lor de celelalte dimensiuni este totdeuna considerată ca mistică. Prin urmare n-ar fi exagerat să credem că grecii au putut să observe o anumită parte a feței ascunse a acestei inteligențe, care nu ne va fi niciodată accesibilă.

Asta e valabil și pentru alte civilizații dispărute.

De asemenea, se mai poate ca răpitorii să vină dintr-o dimensiune unde materia provine din alte componente la nivel atomic, sau că ele se situează pe un plan mai mult spiritual decât material. Opțiunea pe care o propun lărgește câmpul ipotezelor posibile.

Această opțiune poate să explice și alte mistere. De exemplu, unele creaturi din folclor, amintite de mine mai înainte, aveau puteri care le permiteau să se transforme în animale de tot felul. Or, criptozoologii caută cu disperare să eticheteze unele ființe precum americanul *Bigfoot* și vărul lui canadian *Sasquatch* (aceeași situație geografică ca a răpiților și mutilărilor de vite, ceea ce, încă o dată, este destul de tulburător). Nu numai că aceste specii nu pot fi prinse, dar, contrar altor creaturi dispărute foarte clar descrise, ele nu lasă niciodată urme de excremente sau oseminte.

Aceste manifestări aparent absurde ar putea să ascundă o manipulare de intenție ecologică.

Creaturile, privite prin prisma relatărilor din trecut sau prezent, sunt capabile să apară și să dispară după dorință, să vindece sau să provoace boli și să facă *miracole* precum provocarea unor calamități.

În general, noțiunile de bine și de rău, de pozitiv și de negativ, transpar sistematic, chiar dacă unele elemente care ne par la prima vedere negative (mutilarea vitelor) ar putea să aibă o finalitate pozitivă (supravegherea și stăpânirea mediului înconjurător pe care noi îl poluăm, dacă am da crezare celor spuse de doamna Doraty).

Totul, contrar a ceea ce cred unii cercetători (înșelați probabil de un psihic modelat de educația primită), apare ca o manipulare bazată pe o politică de bipolarizare, creând astfel o formă de echilibru. Toate structurile noastre mentale se sprijină pe acest principiu, deci toate acțiunile noastre. Potrivindu-și acțiunile după comportamentul nostru, această inteligență poate, după dorință, să ne manipuleze, să ne controleze, să ne ghideze, etc., fără să stinghereasca deloc cursul evoluției noastre și fără ca prezența și influența ei să intervină în conștiința noastră încât s-o perturbe.

Katharine Briggs precizează că, după unele credințe populare vechi, cei din țara zânelor sunt păznicii fertilității și ai creșterii, deci *ai vieții* sub toate formele. Ei le spuneau deseori oamenilor cu care intrau în contact: „Tot ce e al tău e al meu, iar tot ce e al meu îmi aparține". Dacă considerăm aceste elemente în sensul lor cel mai simplu, putem traduce situația astfel: inteligența respectivă este proprietara Pământului, iar noi nu suntem decât locatarii lui. Rămâne de văzut cum ne plătim chiria...

Să vedem acum sub ce aspecte se prezintă, în acest folclor, entitățile din țara zânelor.

Evans-Wentz, prin intermediul prietenului său, țăranul-profet, ne aduce le cunoștință următoarele: *„Acestea pot să ne apară sub forme diferite, una dintre ele mi se arată sub trăsăturile unei ființe înalte de un metru douăzeci".*

Mai departe autorul citează un folclorist breton, care se referă la *korrigani*: *„Ei pot să se transforme în orice animal."*

La rândul său, Keightely precizează: *„În Scandinavia, «trollii» au puteri extraordinare. Ei pot să devină invizibili, apoi să ia orice formă şi să facă tot felul de lucruri care depăşesc posibilităţile oamenilor".*

Şi mai departe: *„În Ţara Galilor, «bwganozii» pot să apară sub forme variate, animale sau oameni."*

Şi în altă parte, referitor la piticii irlandezi: *„Ei pot să se facă vizibili şi invizibili şi să ia orice formă, după cum le e voia".*

Iată încă un citat luat de la folcloristul breton Anatole Le Braz, referitor la piticii din Bretagne: *„Corpul lor – căci au corpuri – este material, dar este format dintr-o materie necunoscută nouă. Corpurile «daimonilor», dacă ne amintim, sunt descrise de cei vechi ca fiind făcute din aer congelat".*

Aţi observat, desigur, ciudata precizare a lui La Braz, care se referă la un trecut îndepărtat ca să vorbească de „aer congelat". Azi am putea traduce această expresie printr-o terminologie mai adaptată cunoştinţelor noastre despre materie precum: *„Molecule de aer, concentrate pentru a-i da aparenţa de materie solidă".*

Asta ar explica ozn-urile care „explodează", împrăştiindu-se în *fum* sau în *abur*, care se înconjoară de o ceaţă, etc.

Poate că dacă l-am reciti mai cu atenţie pe Homer, am putea să adunăm detalii *tehnice* de acest gen, deoarece cu cât perioada este mai veche, cu atât mai simplu era camuflajul. Poate că a existat o epocă când nu a fost deloc camuflaj...

În legătură cu demonii celor din vechime, să nu uităm definiţia pe care o dădeau ei (dicţionarul Hachette 1989): *„Geniu bun sau rău".* Religia a făcut din ei îngeri decăzuţi şi spirite ale răului. Nimic mai tendenţios! Era vorba de entităţi echilibrate, bipolare; cei din vechime ştiau asta.

Progresăm pe calea cunoşterii, dar acest tip de cunoştinţe se pierde pe măsură ce trece timpul...

Să trecem acum la o nouă etapă revenind la folclor. W.A. Evans-Wentz ne furnizează elementele următoare:

„Sunt ființe aeriene care se pot deplasa în văzduh după dorință."

„Pot să se deplaseze de la un capăt la celălalt al lumii cât ai clipi din ochi."

Thomas Keightley este și mai precis:

„Se pot deplasa repede ca gândul."

Traduse în limbajul nostru actual (ținând cont de ce s-a afirmat mai înainte) aceste date ar implica faptul că formele și mișcările sunt dirijate de o gândire care operează în ritmul ei de decizie, instantaneu dacă trebuie, prin convertirea elementelor în energie apoi a acestei energii în elemente originale sub forma dorită.

Nu se folosește neapărat o singură tehnică. Cea de mai sus este una dintre ele, după cum o alta este folosirea unor molecule provenite din fluidele sau din solidele de pe Pământul nostru. Totul depinde de misiune, de scopul ce trebuie atins.

Cititorului sceptic care mi-ar reproșa că mă folosesc prea mult de folclor pentru a-mi sprijini convingerile, îi voi spune că în 1990 am obținut mărturii care îmi confirmă spusele. Într-adevăr, valul francez de ozn-uri de la 5 noiembrie 1990 este, ca și valul belgian din 1989-1990, deosebit de bogat în observații ciudate.

E vorba de ozn-uri care se transformă, care se scindează, care se deplasează instantaneu (înregistrare radar) și chiar un caz foarte interesant. Martorul (un funcționar) a cerut să i se păstreze anonimatul.

Respectivul se afla la Port-Bourgeney, lângă Talmont-Saint-Hilairer (Vandeea) pe țărmul mării, la 5 noiembrie 1990 pe la orele nouăsprezece. Martorul zărește trei indivizi mai curând mici de statură, având fie un cap mare, fie o cască voluminoasă. Înainte de a putea să se apropie de ei, personajele au început să leviteze apoi s-au transformat în obiecte de formă triunghiulară, s-au îndepărtat și au dispărut în văzduh cu mare viteză. Cercul s-a închis!

A înțeles acum cititorul de ce ozn-urile nu au motor? *Fiindcă nu au nevoie.* Probabil că pentru creatorii lor era fierăriei a trecut de multă vreme și aparține preistoriei lor... La ce să mai folosească un motor când ai o minte care poate să domine materia, s-o modeleze, s-o transforme, s-o facă vizibilă sau invizibilă, să-i confere aparența unei ființe vii sau a unui obiect oarecare pe care să-l transporte cât ai clipi din ochi de la un capăt la celălalt al planetei numai cu gândul?

O constatare amară

Ce altceva ar mai putea să facă oamenii noștri de știință în afară de a constata amploarea pagubelor. Nu au nici instrumentele, nici concèptele, nici fizica necesare pentru a încerca o cât de timidă apropiere. Chiar și cei care, împinși de o curiozitate insațiabilă, ar vrea să se lanseze în această aventură, sau se autocenzurează pentru a rămâne pe linia dreaptă a rigorii dogmatice și nu vor îndrăzni niciodată să pună în față informațiile cele mai doveditoare, sau trec de frontiera raționalismului cartezian în vigoare și sunt arătați cu degetul și luați în derâdere pentru că au avut imprudența (ca să nu zic inconștiența), de a se interesa de *omuleții verzi.*

Tare mi-e teamă că fizicienii și astrofizicienii vor trebui să mai aștepte câteva zeci de ani, până când în fizică se va înfăptui o revoluție care ne va oferi alte mijloace pentru abordarea problemei. Sper să mă înșel. Totuși, când vom reuși și noi să modelăm moleculele materiei după dorință și să călătorim în alte dimensiuni ale spațio-timpului?

Prin urmare, e derizoriu să încercăm să aflăm de unde vin ozn-urile și cum funcționează, e o pierdere de timp.

În schimb am putea trudi mai cu folos pentru stabilirea rolului pe care-l are omul în acest cumplit joc al vieții reluând lectura scrierilor lăsate de strămoșii noștri pentru a le analiza conținutul cu o nouă stare de spirit. În trecut se poate defini viitorul nostru. Trebui să-i reluăm pe clasici, dar privind aceste legende dintr-un unghi nou va trebui să ne ferim de a cădea în greșeala

acelui cercetător care descoperă extratereştri la fiecare cotitură a mitologiei greceşti.

Secretul secretelor

Cititorul nu trebuie să uite că noţiunile de bine şi de rău, aşa cum le concepem noi şi le punem noi în viaţa noastră zilnică, sunt, pentru inteligenţa care ne sfidează, concepte total diferite de ale noastre. Înaintea oricărei estimări a situaţiei trebuie să se ţină cont de acest lucru.

Cititorilor care ar avea tendinţa să atribuie diavolului acele comportamente cu aparenţă negativă sau care ar împrumuta unei inteligenţe superioare intenţii rele faţă de rasa umană le voi răspunde simplu.

Având în vedere tot ce am amintit în această carte, adică elementele care tind să indice că „vizitatorii" ar putea, dacă ar vrea, să „lucreze" fără ştirea noastră, fără să fie văzuţi, fără să lase vreo urmă, se poate vedea cu uşurinţă că nu se află pe Pământ pentru a ne elimina sau a ne fagocita, altfel ar acţiona în cea mai deplină discreţie, şi n-am vedea nici ozn-uri, nici cadavre de animale mutilate.

Dacă se lasă întrezăriţi, ghiciţi, *o fac pentu că aşa vor.* Se lasă contemplaţi destul de mult timp pentru a-şi convinge *„suporterii"*, dar nu suficient pentru a-i face pe detractori să-şi schimbe ideile. De ce numai un singur ozn a binevoit să apară pe ecranele radarului unui avion şi ale unei baze aeriene, deşi s-au înregistrat peste o mie de mărturii în care se făcea caz de numeroase ozn-uri? Pentru că totul făcea parte dintr-un plan subtil de manifestare în faţa noastră. De ce s-a acceptat ca, câteva luni mai târziu, un înalt funcţionar francez să poată fi martorul transformării a trei entităţi în nave aeriene triunghiulare? (Este prima mărturie de acest gen după câte ştiu.) De ce, în aceeaşi seară, un martor a văzut o sferă enormă înconjurându-se de un nor şi transformându-se în vreo zece ozn-uri? Şi de ce, în acelaşi

moment, un alt observator vede un fenomen luminos aerian format, din câteva surse care se transformă într-o sferă enormă? *Pentru că așa doresc „ei"*, dar să nu mă întrebați de ce. Nu cunosc secretele zeilor...

Se pare că ozn-urile nu sunt decât partea vizibilă a aisbergului, un element de decor în înscenarea servită societăților omenești probabil din zorii omenirii.

Situația este următoarea:

- oficial, guvernele neagă existența ozn-urilor;
- în secret însă, ele nu sunt deloc deranjate dacă *„fanaticii farfuriilor zburătoare"* cred în existența unor extratereștri care vizitează Pământul. Iar unele guverne, precum cel al Statelor Unite, încurajează această opinie pentru a abate atenția de la adevărata natură a inteligenței care trage sforile.

În sferele înalte probabil că se știe că ceva sau cineva a sechestrat societatea noastră de foarte multă vreme. Poate că anumite societăți secrete, deși nu aveau probe, erau ferm convinse de acest lucru și, din generație în generație, membrii lor își transmiteau secretul secretelor, acest *„graal"* evaziv, această *„piatră filozofală"* insesizabilă...

Ezoteriștii leagă deseori nemurirea de acest secret al secretelor. Să citim ce a obținut Evans-Wentz de la un *„prezicător"* irlandez: *„Aceste creaturi par că se deplasează și au o existență reală într-o ființă mai înaltă decât ele, al cărei corp îl formează chiar ele. Par să acționeze mai mult colectiv decât individual, cam ca un roi de albine (...). Strămoșii noștri vorbesc de nemurirea lor, dar de o nemurire relativă, timpul lor de viață fiind cu mult mai lung decât al nostru. Când îmbătrânesc trec în corpuri noi, dar nu pot să vă spun dacă e vorba de o nouă naștere sau de un corp nou, căci nu am obținut nici o precizare în această privință"*.

Prima parte sugerează ce-am spus mai înainte: o energie cu o structură moleculară modificabilă, controlată de la distanță sau semiautomată și programată, putând să acționeze prin sciziune,

dar ansamblul rămâne subordonat unei singure gândiri directoare. A doua este surprinzătoare având în vedere epoca în care a fost emisă: secretul nemuririi relative prin transferul spiritului într-un nou corp şi, de ce nu, într-o clonă! Amintiţi-vă de lupta doamnei Victoria pentru a împiedica un spirit străin să-i invadeze corpul. Amintiţi-vă de Pat McGuire al cărui spirit a fost transferat în corpul unui general israelian. Iluzii? Amăgeli? Poate. Dar poate că nu.

Aş mai putea să menţionez şi cazul doamnei Cynthia Crowell care a trăit câteva experienţe de tip RR IV cu *„deconectarea sufletului"* de corp şi care pretinde că numiţii *aliens* pot astfel să transfere sufletul (spiritul) unui răpit într-un altul fără să stingherească acţiunile proprietarului corpului fizic.

Este imposibil ca guvernele să nu ştie nimic despre amintitele RR III şi RR IV, dar se prefac că nu ţin cont de ele. Este aproape sigur că echipe de oameni de ştiinţă aleşi pe sprânceană şi remuneraţi de guvernul american urmăresc cu multă atenţie evoluţia acestei faze din activitatea fenomenului, aşa cum fac din 1947 (ba chiar din 1943, după spusele lui Jacques Vallée).

Acesta e şi motivul pentru care i s-a pus cruce proiectului „Blue Book". Prelungirea chiar şi a unei aparenţe de cercetare ar fi putut să pară suspectă. Din moment ce s-a declarat în mod oficial că ozn-urile nu există, de ce să se dea publicului impresia că există? Cu atât mai mult cu cât dacă efectiv nu există ca nave spaţiale sau nave aeriene, ci cum le-am definit mai înainte, nu mai există nici un motiv de a prelungi viaţa unui organism care vânează himere.

Pământul este un teatru ale cărui marionete suntem noi. Adevăraţii actori se află în culise, de unde ne manipulează.

Ipoteza iluziilor

Ozn-urile nu sunt nici nave spaţiale, nici neapărat nave aeriene în sensul în care îl înţelegem noi. Majoritatea sunt iluzii materiale, sau având o aparenţă materială, după caz, depinzând de o fizică care o depăşeşte cu mult pe a noastră, ca şi creaturile umanoide care se consideră că le conduc.

Aceste iluzii ar fi create cu molecule luate din mediul terestru sau dintr-un mediu străin nouă. Aceste molecule ar suporta acţiunea unei energii putând să le confere diferite capacităţi precum cele de a fi – printre altele – multiforme, omomorfe, divizibile, vizibile sau invizibile, consistente sau translucide, vii sau inerte, luminoase sau întunecate, putând să treacă prin materia lumii noastre, etc.

Aceste iluzii ar fi toate controlate de o gândire directoare şi motrice unică, dar putând să acţioneze prin sciziparitate. Deci ozn-urile nu au nevoie de un motor pentru a se propulsa, pentru că nu sunt vehicule destinate să transporte pe cineva sau ceva, ci produse energetice în simbioză cu spiritul unei fiinţe inteligente sau al unui robot pe care aceasta l-a programat şi pe care-l foloseşte după propria ei dorinţă pentru ea sau pentru cineva dintr-o ierarhie superioară.

Ozn-urile sunt folosite din plin de la al doilea război mondial cel puţin cu două intenţii:

① Să evite anomalia temporală la răpiţii care sunt înapoiaţi mediului lor.

② Să-i convingă pe oameni că sunt nişte nave de origine extraterestră provenind din diferite lumi îndepărtate.

Poate că inteligenţa care dirijează ozn-urile îşi are originea într-un univers spaţio-temporal diferit de al nostru, unde ţesătura spaţiului are o cu totul altă textură decât a noastră, mai întinsă (anomalii de volum) şi unde trama timpului este mai extinsă, ceea ce-i permite să se scurgă mult mai lent (anomalii temporale). Adică o altă dimensiune a spaţio-timpului.

Consider că toate fenomenele rămase inexplicabile, (pretinse posedări demonice, spiritismul, apariţiile religioase, fenomenele misticismului: levitaţie, posturi prelungite, vindecări prin atingerea cu mâinile, etc.) se pot integra în această ipoteză. Ele ar avea astfel o singură şi aceeaşi origine, ceea ce e mai logic decât propunerea unor cauze multiple. Aceste fenomene n-ar fi de fapt decât formele diversificate ale manipulării psihicului

uman, alte tipuri de amăgeli (având scopuri care rămân de stabilit).

Diversitatea acestor iluzii se poate explica prin diversitatea spiritelor omeneşti, pe care această inteligenţă încearcă să le înşele sau să le modeleze în funcţie de planurile ei.

Toate aceste iluzii utilizează structurile noastre mentale în materie de credinţe şi de superstiţii pentru a se manifesta în faţa noastră şi în gândurile noastre. Cel care crede în Dumnezeu sau în diavol o va putea vedea pe Fecioara Maria sau nişte demoni, sau altă entitate divină (cum s-a întâmplat cu Betty Andreasson în timpul uneia din numeroasele ei răpiri). Alţii, mai mult sau mai puţin atei, vor putea vedea fantome, *Bigfoot*, monştri şi, de ce nu, umanoizi care vor pretinde că sunt extratereştri.

Chiar şi fenomenele parapsihologice (cele adevărate, nu prestidigitaţiile) pot să fie manipulări de un alt gen, lăsându-i pe oameni să creadă că au puteri supranaturale (sau naturale, dar excepţionale), deşi o altă inteligenţă s-ar juca cu ei, aceeaşi ca cea care dirijează celelalte iluzii.

Răpiţii, cei înzestraţi cu anumite daruri, clarvăzătorii, cei cu capacităţi de medium, martorii unor fapte insolite şi ciudate pot fi consideraţi ca nişte *mesageri* care repetă ceea ce inteligenţa care îi manipulează le spune sau le arată. Prin intermediul lor, s-ar putea ca deschiderea, elevarea conştiinţelor, să se facă la un nivel colectiv, treptat, generaţie după generaţie, secol după secol. Doar dacă toate acestea nu au cumva scopul de a ne înşela, de a ne tulbura ideile, pentru a ne diviza şi a ne exploata mai bine.

Care este tributul pe care îl plăteşte omenirea pentru a beneficia de aceste daruri? Câţi răpiţi nu au fost înapoiaţi mediului lor? Şi cum au fost folosiţi? Mi-e teamă că nimeni nu va putea să răspundă vreodată la aceste întrebări...

Dar s-ar putea ca toate aceste iluzii, inclusiv ozn-urile, să aibă totuşi o finalitate benefică.

Urmăriţi viitoarele apariţii în colecţia UFO

OZN ŞI PREZENŢA EXTRATERESTRĂ

Luate împreună, dovezile privind prezenţa extratereştrilor pe Pământ sunt covârşitoare. Puţini oameni cunosc aceste dovezi sau au reflectat asupra lor cu mai multă atenţie decât cercetătorii care iau cuvântul în paginile acestei cărţi: Stanton Friedman, Budd Hopkins, Linda Moulton, Donald Ware, Bob Lazar.

Toţi sunt oameni de mare valoare în domenii nelegate de ozenistică. Cu toate acestea, ei îşi asumă riscurile mărturisirii cu glas răspicat a gândurilor care îi frământă. De ce? Nu puteţi afla decât citind această carte fascinantă, întesată de materiale ce constituie o adevărată provocare a minţii.

VENIŢI DIN ALTĂ LUME
Scott Mandelker

Un studiu captivant despre americanii care se cred a fi de altundeva, cartea de faţă prilejuieşte o abordare a subiectului surprinzătoare prin noutatea ei: dezvăluiri făcute de douăzeci şi cinci de oameni încredinţaţi că provin de pe alte planete.

Indiferent dacă afirmaţiile lor vi se vor părea tulburătoare, incitante sau de-a dreptul şocante, *Veniţi din altă lume* oferă prima analiză profundă a unui grup social tot mai numeros.

Depăşind tot ce s-a mai scris până acum, *Veniţi din altă lume* pătrunde pe teritorii noi, trasează noi direcţii şi constituie o provocare pentru felul cum înţelegem evoluţia omenirii.

TRIUNGHIUL BERMUDELOR 2
Charles Berlitz

Într-un infern de furtuni şi vârtejuri, nave, avioane şi oameni continuă să dispară.

Obiectivul acestei lucrări constă în a examina incidente noi sau care nu au fost consemnate în *Triunghiul Bermudelor.*

Mărturiile celor scăpaţi ca prin minune şi ale militarilor care îndrăznesc în sfârşit să vorbească dezvăluie fapte necunoscute, descriind fenomene stupefiante care, toate, susţin ipotezele lui Charles Berlitz: TRIUNGHIUL BERMUDELOR este o răspântie unică, unde se intersectează civilizaţiile dispărute şi tehnologii mult superioare nouă, preziceri mitice şi intervenţii extraterestre...

Editor : Dorin Ion Nedelcu
Redactor : Constantin Dumitru
Tehnoredactor : Valentin Luca

Tipar: Grupul Drago Print
TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147,
sector 5 - Bucureşti; Tel.: 335.93.18; Fax: 337.33.77